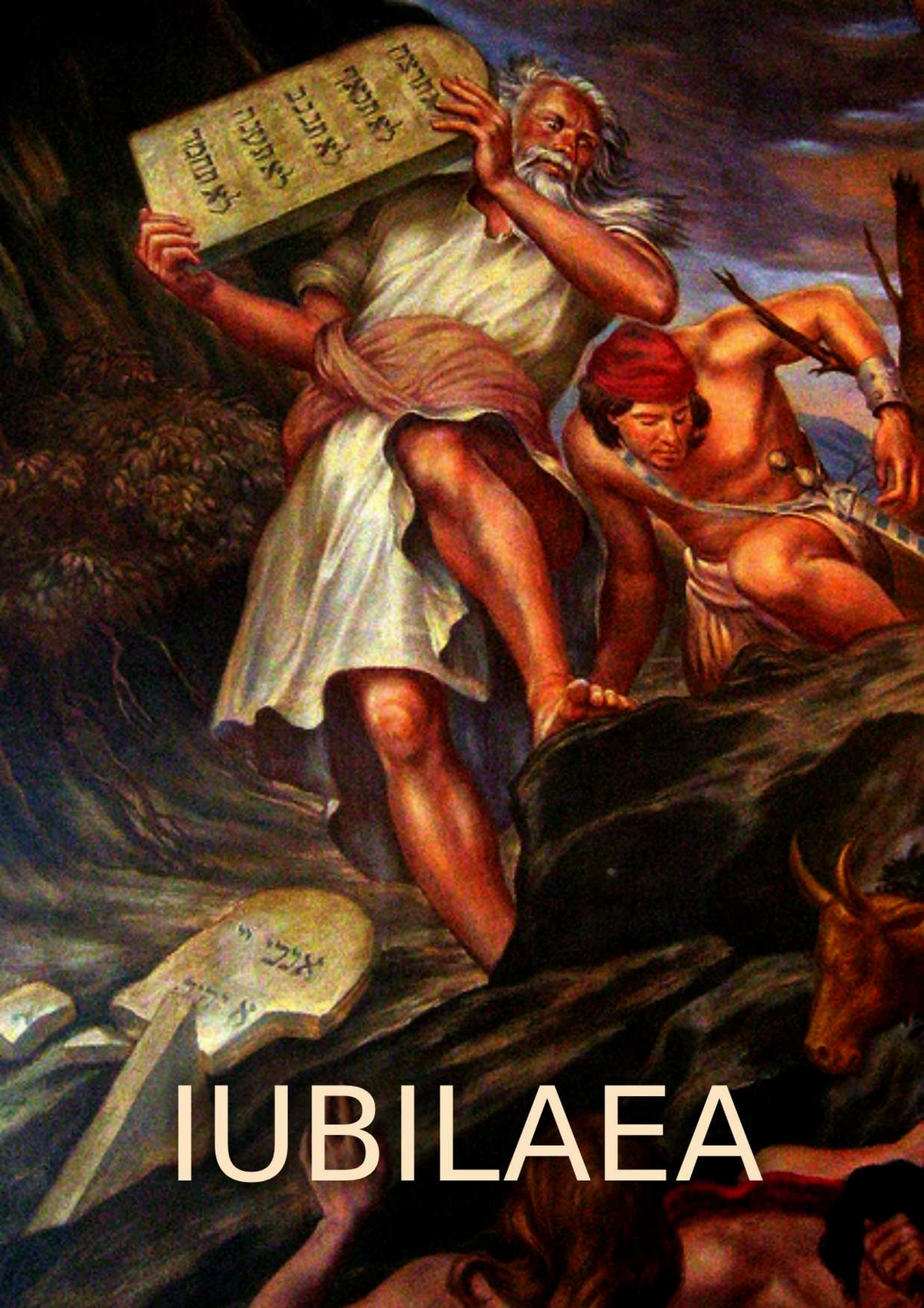

IUBILAEA

CAPUT I

1 Et factum est in primo anno exitus filiorum Israel ex Aegypto, mense tertio, sexto decimo die mensis, locutus est Deus ad Mosen, dicens: 'Ascende ad me in montem, et dabo tibi duas tabulas lapideas legis et praecepti, quae scripsi, ut doceas eos.'
2 Ascenditque Moses in montem Dei, et habitavit gloria Domini in monte Sinai, et texit illum nubes sex diebus.
3 Et vocavit Mosen die septimo de medio nubis, et species gloriae Domini erat quasi ignis flammans in vertice montis.
4 Et Moses in monte erat quadraginta dies et quadraginta noctes, et Deus ei docuit historiam priorem et posteriorem divisionis omnium dierum legis et testimonii.
5 Et dixit: "Inclina cor tuum ad omne verbum quod ego loquor tibi in monte hoc, et scribe ea in libro, ut videant posteri eorum quod non dereliqui eos propter omne malum quod fecerunt, transgredientes pactum quod statuo inter me et te ad posteros eorum hodie in monte Sinai."
6 Et sic erit, cum haec omnia advenerint super eos, ut cognoscant me iustiorem esse prae ipsis in omnibus iudiciis eorum et in omnibus operibus suis, et cognoscent me vere cum eis fuisse.
7 Scribe tibi omnia verba haec quae ego praenuntio tibi hodie, scio enim rebellionem eorum et cervicem eorum duram, antequam introducam eos in terram pro qua iuravi patribus eorum, Abraham, Isaac, et Jacob, dicens: Semini tuo dabo terram fluentem lacte et mel.
8 Et comedent et saturabuntur, et convertentur ad deos alienos, ad (deos) qui non liberabunt eos de omni tribulatione sua: et testimonium hoc audietur in testimonium contra eos, quia obliviscentur omnia mandata mea, omnia quae mandavi eis, et ambulabunt post gentes et post immunditias earum et post ignominiam suam, et servient diis suis, et hoc erit illis in scandalum et tribulationem et in afflictionem et in laqueum.
9 Et multi peribunt et captivabuntur et in manus inimici cadent, quia dereliquerunt legitima mea et mandata mea et sollemnitates foederis mei et sabbata mea et sanctum meum quod sanctificavi mihi in medio eorum et tabernaculum meum et sanctuarium meum quod sanctificavi mihi in medio terrae, ut ponam nomen meum super eam et habitaret (ibi).
10 Et facient sibi excelsa et lucos et sculptilia, et adorabunt, unusquisque suum (sculptile), ad aberrandum; et immolabunt filios suos daemoniis et omnibus operibus erroris cordis sui.
11 Et mittam ad eos testes, ut testificer contra eos, sed non audient, et interficient testes, et persequentur eos qui legem quaerunt, et abrogabunt et mutabunt omnia ut faciant malum coram oculis meis.
12 Et abscondam faciem meam ab eis, et tradam eos in manus gentium ad captivitatem, et in direptionem, et ad devorandum: et evellam eos de medio terrae, et dispergam eos in nationes.
13 et obliviscentur omnem legem meam et omnia mandata mea et omnia iudicia mea, et errabunt in neomenibus, et sabbatis, et festis, et iubilaeis, et legibus.
14 Et post haec convertentur ad me de medio gentium toto corde suo et tota anima sua et tota fortitudine sua, et congregabo eos de medio omnium gentium, et quaerent me, et inveniar ab eis, cum quaeserint me toto corde suo et tota anima sua.
15 Et revelabo eis pacem abundantem cum iustitia, et evellem eos germen recti toto corde meo et tota anima mea; et erunt ad benedictionem et non ad maledictionem, et erunt in caput et non in caudam.
16 Et aedificabo sanctuarium meum in medio eorum, et habitabo cum eis, et ero eis Deus, et ipsi erunt mihi populus in veritate et iustitia.
17 Et non derelinquam eos neque deseram eos; ego enim sum Dominus Deus eorum.
18 Moses autem cecidit pronus in faciem suam et oravit et dixit: Domine Deus meus, ne derelinquas populum tuum et hereditatem tuam, ut errent in errore cordis sui, neque tradas eos in manus inimicorum suorum gentium, ne forte dominentur eis et peccare faciant contra te.
19 Exaltetur misericordia tua, Domine, super populum tuum, et crea in eis spiritum rectum, et non dominetur super eos spiritus Beliar ut accuset eos coram te, et ut decipiat eos ab omnibus viis iustitiae, ut pereant a facie tua.
20 Sed ipsi populus tuus et hereditas tua, quos redemisti in virtute tua magna de manibus Aegyptiorum: crea in eis cor mundum et spiritum sanctum, et ne capiantur in peccatis suis abhinc usque in aeternum.
21 Dixit autem Dominus ad Mosen: Novi contentionem eorum et cogitationes eorum et cervicem eorum duritiam; et non audient, donec confiteantur peccatum suum et peccatum patrum suorum.
22 Et post haec convertentur ad me in omni iustitia et toto corde et tota anima, et circumcidam praeputium cordis eorum et praeputium cordis seminis eorum, et creabo in eis spiritum sanctum, et purificabo eos ut non avertentur a me a die illa in aeternum.
23 Et animae eorum adhaerebunt mihi et omnibus mandatis meis, et mandata mea implebunt, et ero eis in patrem, et ipsi erunt mihi in filii.
24 Et vocabuntur omnes filii Dei vivi, et scient omnis angelus et omnis spiritus, et scient quia isti sunt filii mei, et quia ego sum Pater eorum in iustitia et iustitia, et quia dilexi eos.
25 Et tu scribe tibi omnia haec verba quae ego tibi annuntiabo in monte hoc, prima et novissima, quae erunt omnibus divisionibus dierum in lege et in testimonio et in hebdomadibus et iubilaeis in aeternum, donec descendam et habitem cum eis in aeternum.
26 Et dixit angelo faciei: Scribe Moysi ab initio creationis usque dum aedificetur sanctuarium meum apud eos in aeternum.
27 Et apparebit Dominus in oculis omnium, et scient omnes quia ego sum Deus Israel et Pater omnium filiorum Iacob, et Rex in monte Sion in aeternum. Et erunt Sion et Hierosolyma sancta.
28 Et angelus faciei qui antecedebat castra Israel accepit tabulas divisionum annorum — a tempore creationis — legis et testimonii hebdomadarum iubilaeorum, secundum annos singulos, secundum omnem numerum iubilaeorum [secundum annos singulos], a die creationis [novae] cum renovabuntur caeli et terra et omnis creatio eorum secundum virtutes caelorum, et secundum omnem creationem terrae, donec sanctuarium Domini fiat in Hierosolymis in monte Sion, et renovabuntur omnia

luminaria in sanitatem et in pacem et in benedictionem omnibus electis Israel, et ut sic sit a die illa in omnes dies terrae.

CAPUT II

1 Et locutus est angelus faciei ad Mosen iuxta verbum Domini, dicens: Scribe universam historiam creationis, quomodo in sex diebus Dominus Deus perfecit omnia opera sua et omnia quae creavit, et celebravit Sabbatum die septimo et sanctificavit illum in saecula, et posuit illud in signum omnium operum suorum.
2 Primo enim die creavit caelos qui sunt super terram et aquas et omnes spiritus qui serviunt coram eo - angelos praesentiae et angelos sanctificationis et angelos spiritus ventorum et angelos spiritus nubium et tenebrarum et nivis et grandinis et pruinae et angelos vocis et tonitrui et fulguris et angelos spiritus frigoris et aestus et hiemis et veris et autumni et aestatis et omnes spiritus creaturae eius quae sunt in caelis et super terram - abyssos et tenebras, vesperum et noctem et lucem, auroram et diem, quae praeparavit in scientia cordis sui.
3 Et inde vidimus opera eius, et laudavimus eum, et coram eo laudavimus propter omnia opera eius; septem enim opera magna creavit in die primo.
4 Et in die secundo creavit firmamentum in medio aquarum, et divisae sunt aquae in illa die - dimidium earum ascendit super firmamentum (quod erat) in medio super faciem universae terrae. Hoc fuit unicum opus (Deus) creavit in die secundo.
5 Et tertia die praecepit aquis ut transirent a facie universae terrae in locum unum, et appareret arida.
6 Et fecerunt aquae sicut praecepit eis, et recesserunt a facie terrae in locum unum extra firmamentum hoc, et apparuit arida.
7 Et in die illa creavit eis omnia maria secundum congregationes suas, et omnia flumina, et congregationes aquarum in montibus et super omnem terram, et omnia lacus, et omnem rorem terrae, et semen quod seminatum est, et omnia germinantia, et ligna pomiferentia, et ligna silvae, et hortum Eden in Eden, et omnes plantas secundum genus suum.
8 Haec quattuor magna opera creavit Deus die tertia. Quarto autem die creavit solem et lunam et stellas, et posuit eas in firmamento caeli, ut lucerent super terram et praeessent diei ac nocti, et dividerent lucem ac tenebras.
9 Constituitque Deus solem in signum magnum super terram diebus et sabbatis et mensibus et festis et annis et sabbata annorum et iubilaeis et omnibus temporibus annorum.
10 Et dividit lucem ac tenebras in prosperitatem, ut prosperentur universa germinantia et germinantia super terram.
11 Haec tria genera fecit die quarto. Et die quinto creavit ceta magna in profundis aquarum, quia haec erant prima carnis quae creata sunt manibus eius, pisces et omne quod movetur in aquis, et omne quod volatile est, aves et omne genus eorum.
12 Ortusque est sol super eos, ut prosperaret, et super omnem terram, et super omnem germinationem terrae, et super omnem arborem pomiferum, et super omnem carnem.
13 Haec tria genera creavit die quinto. Et die sexto creavit omnia animalia terrae, et omnia pecora, et omnia quae reptant super terram.
14 Et post haec omnia creavit hominem, virum et mulierem creavit eos, et dedit ei potestatem super omnia quae sunt super terram, et in maribus, et super omnem volatilem, et super bestias et pecora, et super omne quod movetur super terram, et super universam terram, et super omnia haec dedit ei potestatem.
15 Et haec quattuor genera creavit die sexto. Et erant in summa viginti duo genera.
16 Complevitque omne opus suum die sexto, omnia quae sunt in caelis et in terra, et in maribus et in abyssis, et in luce et in tenebris, et in omnibus.
17 Et dedit nobis signum magnum, diem sabbati, ut sex diebus operemur, septimo autem die sabbatum observemus ab omni opere.
18 Et omnes angeli praesentiae, et omnes angeli sanctificationis, hae duae magnae classes — nobis iussit Sabbatum cum Eo in caelo et in terra servare.
19 Et dixit nobis: Ecce ego separabo mihi populum de omnibus populis, et hi custodient diem sabbatum, et sanctificabo eos mihi in populum meum, et benedicam eis: sicut sanctificavi diem sabbatum et sanctifico mihi, ita benedicam eis, et erunt mihi in populum, et ego ero eorum in Deum.
20 Et elegi semen Iacob ex omnibus quae vidi, et scripsi eum ut primogenitum meum, et sanctificavi eum mihi in aeternum et in saeculum; et docebo eos diem Sabbati, ut custodiant Sabbatum in eo ab omni opere.
21 Et sic creavit in eo signum secundum quod Sabbatum nobiscum die septimo celebrarent, ut ederent et biberent, et benedicerent eum qui omnia creavit, sicut benedixit et sanctificavit sibi populum peculiarem super omnes gentes, et ut Sabbatum nobiscum celebrarent.
22 Et ascendere fecit praecepta sua in odorem suavitatis, acceptum in conspectu eius, omnibus diebus...
23 Viginti duo capita hominum ab Adam usque ad Iacob, et viginti duo opera facta sunt usque ad diem septimum; hoc benedictum et sanctum est, et illud quoque benedictum et sanctum; et hoc cum illo in sanctificatione et benedictione servit.
24 Et huic (Iacobo et semini eius) concessum est ut essent semper benedicti et sancti primae testimonii et legis, sicut sanctificavit et benedixit diem Sabbati in die septimo.
25 Creavit caelum et terram et omnia quae creavit sex diebus, et sanctificavit diem septimum propter omnia opera sua; ideo praecepit pro eo, ut quicumque fecerit opus in eo, moriatur; et qui polluerit illud, morte moriatur.
26 Quapropter praecipe filiis Israel ut observent diem hunc et sanctificent eum et non faciant in eo ullum opus neque polluant eum, quia sanctior est omnibus diebus aliis.
27 Et qui polluerit illud, morte morietur, et qui fecerit in eo opus quoddam, morte morietur in aeternum, ut celebrent filii Israel diem hunc in generationibus suis, et non eradicent de terra, quia dies sanctus est et dies benedictus.
28 Et omnis qui observat illud et custodit sabbatum in eo ab omni opere suo, erit sanctus et benedictus in omnibus diebus, sicut et nos.
29 Dicere filiis Israel legem huius diei, ut sabbatum ibi custodiant, et ne derelinquant illud propter errorem cordis

sui; non liceat facere ibi opus indecorum, neque facere ibi opus quod sibi placeat, neque praeparare ibi cibum aut potum, neque aquam haurire, neque inferre aut efferre per portas suas onus quod non paraverint sibi die sexto in habitaculis suis.
30 Et non inferent neque efferent de domo in domum in die illa, quia dies ille sanctior est et benedictior omnibus diebus iubilaeorum; in hoc sabbatum celebravimus in caelis, antequam notum esset ulli carni ut sabbatum celebraret in eo super terram.
31 Et Creator omnium benedixit illud, sed non omnes populos et gentes sanctificavit ut Sabbatum in eo celebrarent, sed Israelem solum: illis solis permisit edere et bibere et Sabbatum in eo celebrare super terram.
32 Et Creator omnium benedixit hunc diem, quem creaverat ad benedictionem et sanctitatem et gloriam super omnes dies.
33 Haec lex et testimonium datum est filiis Israel in legem perpetuam in generationes eorum.

CAPUT III

1 Et sex diebus secundae hebdomadis, secundum verbum Dei, adduximus ad Adam omnia animalia, et omnia pecora, et omnia volatilia, et omne quod movetur super terram, et omne quod movetur in aqua, secundum genera sua, et secundum genera sua: bestias die primo, pecora die secundo, aves die tertio, et omne quod movetur super terram die quarto, et quod movetur in aqua die quinto.
2 Et nominavit eos omnes nominibus suis; et sicut appellavit eos, ita est nomen eorum.
3 Et in his quinque diebus vidit Adam omnes haec, masculum et feminam, secundum omne genus quod erat super terram, et erat solus et non invenit auxilium sibi simile.
4 Dixit autem nobis Dominus: Non est bonum esse hominem solum; faciamus ei adiutorium simile ei.
5 Et Dominus Deus noster somnum profundum induxit super eum, et obdormivit, et accepit mulieri unam costam de medio costis eius, et haec costa fuit origo mulieris de medio costis eius, et aedificavit carnem loco eius, et aedificavit mulierem.
6 Et suscitavit Adam e somno suo, et cum experrectus esset, surrexit die sexto, et adduxit eam ad se, et cognovit eam, et dixit ad eam: "Haec nunc os ex ossibus meis et caro de carne mea est; uxor mea vocabitur, quia de viro suo sumpta est."
7 Propterea erunt vir et uxor unum, et propterea relinquet vir patrem suum et matrem suam, et adhaerebit uxori suae, et erunt in carne una.
8 In prima hebdomade creatus est Adam, et costa uxor eius: in secunda hebdomade ostendit ei eam: et propterea mandatum datum est ut in pollutione sua, marito septem diebus, et feminae bis septem diebus.
9 Et postquam Adam quadraginta dies compleverat in terra, ubi creatus erat, eum induximus in hortum Eden, ut coleret et custodiret eum; uxorem autem eius die octogesimo introduxerunt, et post hoc ingressa est in hortum Eden.
10 Et ob hanc causam mandatum in tabulis caelestibus scriptum est de ea quae parit: 'Si pepererit masculum, manebit in immunditia sua septem diebus secundum primam hebdomadam dierum, et triginta tribus diebus manebit in sanguine purificationis suae, et non tanget omne sanctum, nec ingredietur sanctuarium, donec compleverit dies hos (praescriptos) in casu masculi.'
11 Sin autem puella in immunditia sua manebit duas hebdomades dierum, secundum duas hebdomades primas, et sexaginta sex dies in sanguine purificationis suae, et octoginta dies erunt in toto.
12 Et cum complevisset octoginta dies, induximus eam in hortum Eden, quod sanctior est omni terra, et omne lignum quod plantatum est in eo sanctum est.
13 Propterea constitutum est praeceptum dierum illorum de ea quae parit masculum aut feminam, ut nihil sanctum tangeret, neque sanctuarium intraret, donec impleantur dies illi pro masculo aut femina.
14 Haec est lex et testimonium quod scriptum est in Israel, ut observent eam omnibus diebus.
15 Et in prima hebdomade primi iubilaei, [1-7 AM] Adam et uxor eius in horto Eden septem annos fuerunt, colentes et custodientes eum, et ei dedimus laborem et praecepimus ei ut faceret omnia quae apta sunt ad culturam.
16 Et aravit (hortum), et nudus erat et nescivit, et non erubuit, et protexit hortum ab avibus et bestiis et pecore, et collegit fructum eius et comedit, et reliquum sibi et uxori suae seposuit.
17 Et post completionem septem annorum, quos ibi compleverat, septem annis exacte, [octava hora ante meridiem] et in mense secundo, septimo decimo die (mensis), venit serpens et accessit ad mulierem, et dixit serpens ad mulierem, "Num praecepit tibi Deus, dicens ne comederes de omni ligno paradisi?"
18 Cui dixit: “De omni fructu lignorum paradisi Deus dixit nobis ut comederemus: de fructu vero ligni quod est in medio paradisi, dixit nobis Deus ne comederemus et ne tangeremus illud, ne forte moriamur.”
19 Dixit autem serpens ad mulierem: “Nequaquam morte moriemini. Scit enim Deus quod in quocumque die comederitis ex eo, aperientur oculi vestri, et eritis sicut dii, et cognoscetis bonum et malum.”
20 Vidit igitur mulier lignum quod esset pulchrum et pulchrum oculis, et fructum eius quod bonum esset ad vescendum, et tulit de eo et comedit.
21 Et cum primum foliis ficis pudorem suum operivisset, dedit ea Adamo, et comedit; aperti sunt oculi eius, et vidit se nudum esse.
22 Et accepit folia ficus et consuit ea, et fecit sibi periculi genus et operuit pudorem suum.
23 Et maledixit Deus serpenti, et iratus est ei in aeternum...
24 Et iratus est mulieri, quod auscultaverat voci serpentis et comederat, dixitque ei: “Multiplicabo dolores tuos et dolores tuos: in dolore paries filios, et reditus tuus erit ad virum tuum, et ipse dominabitur tui.”
25 Ad Adam quoque dixit: “Quia auscultasti voci uxoris tuae et comedisti de ligno, de quo praeceperam tibi ne comederes, maledicta terra propter te: spinas et tribulos germinabit tibi, et panem tuum in sudore vultus tui comedes, donec revertaris in terram de qua sumptus es: quia terra es et in terram reverteris.”
26 Fecitque eis tunicas pelliceas, et vestivit eos, et emisit eos de paradiso Eden.

27 Et illa die qua Adam exiit de Paradiso, obtulit in odorem suavitatis oblationem, thus, galbanum, et stacten, et aromata mane oriente sole, ex die quo operuit pudorem suum.
28 Et in die illa clausum est os omnium bestiarum, et pecorum, et volucrum, et omnium quae ambulant, et omne quod movetur, ita ut non amplius loqui possent: quia omnia uno labio et una lingua locuta erant inter se.
29 Et emisit e paradiso Eden omnem carnem quae erat in paradiso Eden, et dispersa est omnis caro secundum species suas, et secundum genera sua, in loca quae pro eis creata erant.
30 Et Adam soli dedit (quantitatem) ad tegendam ignominiam suam, ex omnibus bestiis et pecudibus.
31 Propter hoc in tabulis caelestibus praescriptum est omnibus qui iudicium legis cognoverunt, ut occultent pudorem suum, et non se revelabunt sicut gentes se revelant.
32 Et in novo mense quarti, Adam et uxor eius egressi sunt de paradiso Eden, et habitaverunt in terra Elda in terra creationis suae.
33 Vocavitque Adam nomen uxoris suae Evam.
34 Et non habuerunt filium usque ad primum iubilaeum, et post hoc cognovit eam.
35 Coluit autem terram, sicut in horto Eden praeceptum erat.

CAPITULUM IV

1 Et in tertia hebdomade in secundo iubilaeo [64-70 AM] peperit Cain, et in quarta [71-77 AM] peperit Abel, et in quinta [78-84 AM] peperit filiam suam Âwân.
2 Et in primo (anno) tertii iubilaei [99-105 AM], Cain interfecit Abel, quia (Deus) accepit sacrificium Abel, et non accepit oblationem Cain.
3 Et occidit eum in agro, et clamavit sanguis eius de terra usque ad caelum, murmurans quia occisus est eum.
4 Et increpavit Dominus Cain propter Abel, quia eum occiderat, et fecit eum fugitivum in terra propter sanguinem fratris sui, et maledixit eum in terra.
5 Et propter hoc scriptum est in tabulis caelestibus: 'Maledictus qui proximum suum fraudulenter percusserit, et dicant omnes qui viderunt et audierunt: Ita sit; et vir qui vidit et non narravit, maledictus sit sicut ille.'
6 Et ob hanc causam, cum coram Domino Deo nostro venimus, nuntiamus omne peccatum quod committitur in caelo et in terra, et in luce et in tenebris, et ubique.
7 Luxerunt autem Adam et uxor eius Abel quattuor hebdomades annorum. Et in quarto anno quintae hebdomadis laeti sunt. Et cognovit Adam iterum uxorem suam, et peperit ei filium, et vocavit nomen eius Seth, dicens: "Suscitavit nobis DEUS semen secundum super terram loco Abel, quia occidit illum Cain."
8 Et in sexta hebdomade [134-40 AM] genuit filiam suam Azûrâ.
9 Accepitque Cain sororem suam Âwân uxorem, et peperit ei Enoch in fine quarti iubilaei. [190-196 AM] Et in primo anno primae hebdomadae quinti iubilaei, [197 AM] aedificatae sunt domus super terram, et aedificavit Cain civitatem, vocavitque nomen eius secundum nomen filii sui Enoch.
10 Adam autem cognovit Evam uxorem suam, et peperit adhuc novem filios.
11 Et in quinta hebdomade iubilaei quinti [225-31 AM] Seth accepit Azûrâ sororem suam in uxorem, et in quarto (anno sextae hebdomadae) [235 AM] peperit ei Enos.
12 Coepitque nomen Domini in terra invocare.
13 Et in iubilaeo septimo in tertia hebdomade accepit Enos sororem suam Nôam in uxorem, et peperit ei filium in tertio anno quintae hebdomadae, et vocavit nomen eius Cainan.
14 Et ad finem octavi iubilaei [325, 386-3992 AM] accepit Cainan Mûalêlêth sororem suam in uxorem, et peperit ei filium in nono iubilaeo, in prima hebdomade in anno tertio huius hebdomadis [395 AM] et vocavit nomen eius Mahalalel.
15 Et in secunda hebdomade decimi iubilaei [449-55 AM] Mahalaleel duxit sibi uxorem Dinam, filiam Barakiel, filiae patrui sui, et peperit ei filium in tertia hebdomade anni sexti, [461 AM] et vocavit nomen eius Iared, quia in diebus eius descenderunt angeli Domini super terram, qui appellantur Vigiles, ut erudirent filios hominum, et ut facerent iudicium et rectitudinem in terra.
16 Et undecimo iubilaeo Iared accepit uxorem, nomine eius Baraka, filia Râsûjâl, filiae fratris patris sui, quarta hebdomade huius iubilaei, et peperit ei filium quinta hebdomade, quarto anno iubilaei, et vocavit nomen eius Enoch.
17 Et primus fuit inter homines qui nati sunt in terra qui didicerunt scripturam et scientiam et sapientiam et qui scripserunt signa caeli secundum ordinem mensium suorum in libro, ut homines scirent tempora annorum secundum ordinem singulorum mensium suorum.
18 Et primus testimonium scripsit et testificatus est filiis hominum in generationibus terrae, et enumeravit hebdomades iubilaeorum, et nota fecit eis dies annorum, et ordinavit menses et sabbata annorum enumeravit, sicut notum fecimus ei.
19 Quae autem erant et quae futura sunt, in visione somni sui vidit, sicut futurum est filiis hominum in generationibus suis usque ad diem iudicii; omnia vidit et intellexit, et testimonium suum scripsit, et testimonium in terra posuit omnibus filiis hominum et generationibus eorum.
Et in duodecimo iubilaeo, septima hebdomade, duxit sibi uxorem, nomine eius Edna, filia Danelis, filiae fratris patris sui. Et in sexto anno, hac hebdomade, peperit ei filium, et vocavit nomen eius Mathusalem.
21 Fuit autem cum angelis Dei per sex iubilaea annorum, et ostenderunt ei omnia quae sunt in terra et in caelo, et imperium solis, et omnia scripsit.
22 Et testificatus est custodibus, qui peccaverant cum filiabus hominum; hae enim coeperant se iungere, ut coinquinarentur, cum filiabus hominum, et testificatus est Enoch contra omnes.
23 Et assumptus est de filiis hominum, et eum in Hortum Eden duximus cum maiestate et honore, et ecce ibi damnationem et iudicium mundi, et omnem iniquitatem filiorum hominum, scribit.
24 Et propter hoc induxit aquas diluvii super omnem terram Eden; ibi enim positus est in signum et ut testificaretur contra omnes filios hominum, ut enarraret omnia opera generationum usque ad diem iudicii.

25 Et adolevit incensum sanctuarii, aromata suavissima coram Domino in monte.
26 Quattuor enim loca habet Dominus in terra: hortum Eden et montem orientalem et montem hunc, in quo es hodie, montem Sinai et montem Sion, qui sanctificabuntur in nova creatione ad sanctificationem terrae; per quem sanctificabitur terra ab omni delicto et immunditia sua per generationes saeculi.
Et in quarto decimo iubæo [652 AM] Mathusala duxit sibi uxorem Ednam, filiam Azrial, filiam patrui sui, in tertia hebdomade, in anno primo huius hebdomadæ [701-7 AM] et genuit filium et vocavit nomen eius Lamech.
28 Et in quinto decimo iubilaei, in tertia hebdomade, Lamech duxit uxorem, nomine eius Betenos, filia Barachiil, filia fratris patris sui. Et peperit ei filium, vocavitque nomen eius Noah, dicens: Hic consolabitur me propter laborem meum et omnem laborem meum, et propter terram, quam maledixit Dominus.
29 Et in fine undevicesimi iubilaei, in septima hebdomade anni sexti [930 AM], Adam mortuus est, et omnes filii eius eum in terra creationis suae sepelierunt, et primus in terra sepultus est.
30 Et defuerunt ei septuaginta anni ex mille annis; mille enim anni sicut dies unus in testimonio caelorum, et ideo scriptum est de ligno scientiae: 'In die quo comederitis ex eo, moriemini.' Ob hanc causam non complevit annos huius diei; mortuus est enim in eo.
31 Hoc iubilaeo finito, Cain post eum eodem anno interfectus est; super eum enim cecidit domus eius, et mortuus est in medio domus suae, et occisus est a lapidibus domus eius, quia lapide Abel occiderat, et lapide occisus est in iudicio iusto.
32 Propter hoc in tabulis caelestibus constitutum est: Instrumento quo homo proximum suum occiderit, eo occidetur; quo modo eum vulneraverit, sic ei facient.
33 Et in vicesimo quinto iubilaeo duxit sibi Noe uxorem, nomine eius Emzârâ, filia Râke'êl, filia fratris patris sui, anno primo in quinta hebdomade: et anno tertio peperit ei Sem, anno quinto peperit ei Ham, et anno primo in sexta hebdomade peperit ei Iapheth.

CAPUT V

1 Et factum est cum coepissent filii hominum multiplicari super faciem terrae et filiae natae essent eis, viderunt angeli Dei eas in quodam anno iubilaei huius, quod erant pulchrae aspectu; et acceperunt sibi uxores ex omnibus quas elegerunt, et genuerunt sibi filios et facti sunt gigantes.
2 Et crevit iniquitas super terram, et omnis caro corrumpit viam suam, homines et pecus et bestiae et volucres et omne quod movetur super terram - omnia corrumpunt vias suas et praecepta sua, et coeperunt devorare invicem. Et crevit iniquitas super terram, et omnis cogitatio omnium hominum sic mala erat iugiter.
3 Et Deus respexit terram, et ecce corrupta erat, et omnis caro corruperat ordines suos, et omnes qui erant super terram fecerunt omne genus mali coram oculis eius.
4 Dixit autem ut deleret hominem et omnem carnem super faciem terrae quam creaverat.
5 Noe vero invenit gratiam coram Domino.
6 Et contra angelos quos miserat super terram, iratus est vehementer, et mandavit ut eradicarent eos ex omni dominio eorum, et praecepit ut ligaremus eos in profundis terrae, et ecce vincti sunt in medio eorum, et separati (servantur).
7 Et contra filios eorum processit mandatum ab eo, ut percutiantur gladio et auferantur de sub caelo.
8 Dixit autem: "Non permanebit spiritus meus in homine in aeternum, quia caro sunt, et erunt dies eorum centum viginti anni."
9 Et misit gladium suum in medium eorum ut unusquisque occideret proximum suum, et coeperunt se invicem occidere donec omnes gladio caderent et deleti sunt de terra.
10 Et patres eorum testes fuerunt (interitus eorum), et post hoc vincti sunt in profundis terrae in aeternum, usque ad diem magnae damnationis, cum iudicium exsequetur super omnes qui corruperunt vias suas et opera sua coram Domino.
11 Et perdidit omnes de locis eorum, et non relictus est unus ex eis quem non iudicaverit secundum omnem iniquitatem eorum.
12 Et omnibus operibus suis novam et iustam naturam creavit, ut non peccent in tota natura sua in perpetuum, sed sint omnes iusti, singuli in suo genere semper.
13 Et iudicium omnium in tabulis caelestibus ordinatum et scriptum est in iustitia - omnium qui a via quae eis ordinata est ut ambulent discedunt; et si non in ea ambulaverint, iudicium scriptum est omni creaturae et omni generi.
14 Et nihil est in caelo aut in terra, aut in luce aut in tenebris, aut in inferno aut in profundo, aut in loco tenebrarum (quod non iudicatur); et omnia iudicia eorum ordinata et scripta et insculpta sunt.
15 In omnibus iudicabit, magnum secundum magnitudinem suam, et parvum secundum parvitatem suam, et unumquemque secundum viam suam.
16 Et non est qui personam accipiat, neque qui dona accipiat, si dicat se iudicium in singulis facturum: si omnia quae sunt in terra quis dederit, dona neque personam accipiet, neque quicquam de manu eius accipiet, quoniam iustus iudex est.
17 Et de filiis Israel scriptum est et constitutum: Si convertantur ad eum in iustitia, dimittet omnes iniquitates eorum et propitius fiet omnibus peccatis eorum.
18 Scriptum est et constitutum, ut misereatur omnibus qui paenitentiam agunt ab omni delicto suo semel in anno.
19 Et omnium qui corruperunt vias suas et cogitationes suas ante diluvium, personam nullius assimilatam est praeter Noe solus; nam persona eius assimilata est propter filios suos, quos salvavit de aquis diluvii propter ipsum, quia rectum erat cor eius in omnibus viis suis, sicut praeceptum erat illi, et non recesserat ab ullo quod statutum erat illi.
20 Dixit autem Dominus ut deleret omnem substantiam quae erat super terram, ab hominibus usque ad pecus, et bestias, et volatilia caeli, et quae reptilia sunt super terram. Praecepit autem Noe ut faceret sibi arcam, ut servaret se de aquis diluvii.
21 Fecit ergo Noë arcam secundum omnia sicut praeceperat ei, in jubilaeo annorum vicesimo septimo, in hebdomada quinta anni quinti (mense primo). [1307 AM]

22 Et ingressus est anno sexto, mense secundo, neomenione mensis secundi, usque ad diem sextum decimum; et ingressus est, et omnia quae attulimus ad eum, in arcam, et clausit eam Dominus foris vespere septimo decimo.
23 Et aperuit Dominus septem cataractas caeli et ora fontium abyssi magni, septem ora in numero.
24 Et cataractae coeperunt de caelo fundere quadraginta diebus et quadraginta noctibus, et fontes abyssi effuderunt aquas, donec impleretur omnis terra aqua.
25 Et aquae auctae sunt super terram: quindecim cubitis ascendebant aquae super omnes montes altos, et arca sublata est a terra, et ferebatur super faciem aquarum.
26 Obtinueruntque aquae superficiem terrae menses quinque, dies centum quinquaginta.
27 Arca autem abiit et requievit super cacumen Lubar, unum de montibus Ararat.
28 Et (in neomensione) mense quarto fontes abyssi magni clausi sunt et cataractae caeli prohibitae sunt; et in neomensione mensis septimi apertae sunt omnia ostia abyssorum terrae, et aqua coeperunt descendere in abyssum inferius.
29 Et in primo mense decimi mensis apparuerunt cacumina montium, et in primo mense terra manifesta facta est.
30 Et evanuerunt aquae de super terram in quinta hebdomade anni septimi [1309 AM] eius, et in die septimo decimo mensis secundi terra sicca est.
31 Et die vicesimo septimo aperuit arcam, et emisit ex ea bestias, et pecus, et volatiles, et omnem reptilem.

CAPUT VI

1 Et die neomeniae mensis tertii egressus est de arca, et aedificavit altare in monte illo.
2 Et expiavit pro terra, et accepit haedum et expiavit sanguine eius pro omni delicto terrae, quia omnia quae erant in ea perierunt, exceptis qui cum Noe erant in arca.
3 adipemque eius posuit super altare; accepit quoque bovem, et hircum, et ovem, et haedos, et sal, et turturem, et pullum columbae, et posuit holocaustum super altare, et libavit super illud oblationem oleo mixtam, et vinum aspersit, et thus effudit super omnia, et oblationem refecit, ut esset odorem suavissimum coram Domino.
4 Odoratusque est Dominus odorem suavissimum, et pepigit cum eo pactum ut non esset amplius diluvium perdendum terram, ut non cessarent omnibus diebus terrae sementis et messis, frigus et aestus, aestas et hiems, dies et nox non mutarent ordinem suum, neque deficient in aeternum.
5 Vos autem crescite et multiplicamini super terram et multiplicamini super eam et estote benedictio ei. Timorem vestrum et formidinem vestram suscitabo super omnia quae sunt in terra et in mari.
6 Ecce dedi vobis omnia animalia, et omnem volatilem, et omnia quae moventur super terram, et pisces aquarum, et omnia quae sunt in escam; sicut herbas virentes dedi vobis omnia ad vescendum.
7 Excepto, carnem cum anima eius cum sanguine non comedetis; anima enim omnis carnis in sanguine est, ne forte sanguinem animarum vestrarum requirat de manu omnis hominis, de manu omnis bestiae.
8 Quicumque effuderit humanum sanguinem, per hominem effundetur sanguis illius; ad imaginem enim Dei factus est homo.
9 Vos autem crescite et multiplicamini super terram.
10 Juravit igitur Noë et filii eius ne comederent sanguinem ulli carnis, et pepigit foedus coram Domino Deo in aeternum in omnes generationes terrae in mense illo.
11 Ideo tibi locutus est ut ferias foedus cum filiis Israel in mense hoc in monte iureiurando, et ut effundas super eos sanguinem propter omnia verba foederis quod pepigit cum eis in aeternum.
12 Et hoc testimonium scriptum est de vobis ut observetis illud iugiter, ut non comedatis sanguinem bestiarum aut avium aut pecorum ullo die omnibus diebus terrae. Et homo qui comederit sanguinem bestiarum aut pecorum aut avium omnibus diebus terrae, eradicabitur de terra ipse et semen eius.
13 Et tu praecipe filiis Israël ne comedant sanguinem, ut sit nomina eorum et semen eorum coram Domino Deo nostro semper.
14 Et huic legi non est finis dierum, quia sempiterna est. Custodient eam per generationes suas, ut obsecrent pro vobis in sanguine coram altari; omni die, mane et vespere, veniam implorant pro vobis perpetuo coram Domino, ut observent eam et non eradicent.
15 Deditque Noe et filiis eius signum, ne amplius diluvium super terram fieret.
16 Arcum suum posuit in nube signum foederis aeterni, ut non sit ultra diluvium super terram ad destruendam eam omnibus diebus terrae.
17 Propter hoc constitutum est et scriptum in tabulis caelestibus, ut festum hebdomadarum in hoc mense semel in anno celebrent, ut foedus quotannis renovent.
18 Hoc totum festum celebratum est in caelo a die creationis usque ad dies Noe - viginti sex jubilaea et quinque hebdomades annorum [1309-1659 AM]: et celebraverunt illud Noe et filii eius septem jubilaea et unam hebdomadem annorum, usque ad diem mortis Noe. Et a die mortis Noe, filii eius occiderunt illud usque ad dies Abrahae, et comederunt sanguinem.
19 Abraham autem observavit illud, et Isaac et Iacob et filii eius observaverunt illud usque ad dies tuos, et in diebus tuis obliti sunt filii Israel donec celebravistis illud iterum in monte hoc.
20 Praecipe filiis Israël ut celebrent festum hoc in generationibus suis praefectum: uno die per annum, mense huius anni, celebrabunt festum.
21 Sollemnitas est enim hebdomadarum et sollemnitas primitiarum: duplex est hoc festum et duplicis naturae: secundum quod scriptum est et insculptum de eo, celebrate illud.
22 Scripsi enim in libro legis primae, in eo quod scripsi tibi, ut celebrares illud in tempore suo, uno die per annum, et explicavi tibi sacrificia eius, ut meminerint filii Israel et celebrent illud per generationes suas in mense hoc, uno die per singulos annos.
23 Et in neomensione mensis primi, et in neomensione mensis quarti, et in neomensione mensis septimi, et in neomensione mensis decimi erunt dies memoriae et dies temporum in quattuor partibus anni: haec scripta sunt et constituta in testimonium sempiternum.

24 Constituitque eas sibi Noë in convivia in generationibus sempiternis, ut essent ei in memoria.
25 Et in novo mense primi iussus est sibi arcam facere, et in illo (die) sicca facta est terra et aperuit (arcam) et vidit terram.
26 Et in neomenione mensis quarti clausae sunt ostia abyssi subterranea. Et in neomenione mensis septimi aperta sunt omnia ostia abyssorum terrae, et coeperunt descendere aquae in ea.
27 Et in neomenia mensis decimi apparuerunt cacumina montium, et laetus est Noë.
28 Et propter hoc constituit ea sibi in convivia in memoriam sempiternam, et sic ordinata sunt.
29 Et posuerunt eas in tabulis caelestibus, singulae tredecim hebdomades habebant; ab una ad alteram (transierunt) memoria eorum, a prima ad secundam, et a secunda ad tertiam, et a tertia ad quartam.
30 Et omnes dies praecepti erunt quinquaginta duae hebdomades dierum, et (hae facient) totum annum completum. Ita sculptum est et ordinatum in tabulis caelestibus.
31 Et non est praetermittendum (hoc mandatum) uno anno, aut per annum in annum.
32 Et filiis Israel praecipe ut observent annos secundum hunc numerum trecentos sexaginta quattuor dies, et constituent annum integrum, et non perturbabunt tempus eius a diebus suis et a festis suis; omnia enim evenient in eis secundum testimonium eorum, et non omittent ullum diem neque turbabunt ulla festa.
33 Quod si neglexerint et non observaverint ea secundum mandatum Eius, tum omnia tempora sua turbabunt et anni ex hoc (ordine) movebuntur, [et tempora turbabunt et anni movebuntur] et iudicia sua neglegent.
34 Et obliviscentur omnes filii Israel et non invenient semitam annorum, et obliviscentur neomenon et tempora et sabbata et errabunt in omni ordine annorum.
35 Scio enim et ex hoc tempore tibi annuntiabo, et non ex mea cogitatione est; liber enim scriptus est coram me, et in tabulis caelestibus dierum divisio ordinata est, ne obliviscantur festa foederis et ambulent secundum festa gentium post errorem suum et post ignorantiam suam.
36 Erunt enim qui certe observationes lunae facient - quomodo tempora perturbat et quotannis decem diebus citius advenit.
37 Propterea venient super eos anni cum perturbabunt (ordinem), et facient diem abominabilem (diem) diem testimonii, et diem immundum diem festum, et confundent omnes dies, sanctum cum immundo, et diem immundum cum sancto; errabunt enim menses et sabbata et festa et iubilaea.
38 Propterea tibi praecipio et testificor ut testificeris illis; post mortem enim tuam filii tui turbabunt (eos), ne faciant annum trecentos sexaginta quattuor dies tantum, et propterea errabunt in neomeniis et temporibus et sabbatis et festis, et comedent omne sanguinem cum omni genere carnis.

CAPUT VII

1 Et septima hebdomade anni primi [1317 AM], hoc iubilaeo, plantavit Noe vites in monte, in quo arca quieverat, qui nomine Lubar est, uno ex montibus Ararat. Et protulerunt fructum in quarto anno [1320 AM] et custodivit fructum eorum, et collegit illum hoc anno mense septimo.
2 Et vinum inde fecit et in vas posuit, et servavit usque ad quintum annum, [1321 AM] usque ad diem primum, in nova luna mensis primi.
3 Et celebravit cum laetitia diem sollemnem huius, et obtulit holocaustum Domino, unum vitulum et unum arietem, et septem arietes anniculos, et unum capram, ut expiaret se et filios suos.
4 Et paravit primum haedum, et posuit de sanguine eius super carnem quae erat super altare quod fecerat, omnemque adipem posuit super altare ubi obtulit holocaustum, et bovem et arietem et ovem, et posuit omnem carnem eorum super altare.
5 Et posuit super illud omnia eorum oblationes oleo mixtas, et postea aspersit vinum super ignem quem prius fecerat in altari, et posuit thymiama super altare et ascendere fecit odorem suavitatis acceptabilem coram Domino Deo suo.
6 Et laetus est, et bibit de hoc vino, ipse et filii eius cum laetitia.
7 Facta est autem vespera, et ingressus est tabernaculum suum; et ebrius cucurrit et obdormivit, et nudatus est in tabernaculo suo dormiens.
8 Quod cum vidisset Ham, patrem suum Noë nudum esse nudum, egressus nuntiavit duobus fratribus suis foras.
9 Et accepit Sem pallium suum et surrexit, ipse et Iapheth, et posuerunt pallium super humeros suos et incedentes retrorsum operuerunt pudorem patris sui, faciesque eorum retrorsum erant.
10 Expergefactus autem Noe e somno suo, didicit omnia quae fecerat ei filius suus minor, et maledixit filio suo, dicens: “Maledictus Chanaan; servus erit fratribus suis!”.
11 Benedixitque Sem, dicens: Benedictus Dominus Deus Sem, sit Chanaan servus eius.
12 Dilatet Deus Iapheth, et habitet Deus in tabernaculo Sem, et erit Chanaan servus eius.
13 Et Ham intellexit quod maledixisset pater suus filio suo minori, et displicebat ei quod maledixisset filio suo, discessit a patre suo ipse et filii eius cum eo, Chus et Mesraim et Phut et Chanaan.
14 Et aedificavit sibi civitatem, vocavitque nomen eius secundum nomen uxoris suae, Neelatamauk.
15 Videns autem Iapheth, invidia affectus est fratri suo, et ipse quoque sibi aedificavit civitatem, vocavitque nomen eius secundum nomen uxoris suae Adatanes.
16. Et habitavit Sem cum patre suo Noa, et aedificavit urbem prope patrem suum in monte, et vocavit etiam nomen eius secundum nomen uxoris suae Sedeqetelebab.
17 Et ecce hae tres civitates sunt prope montem Lubar; Sedeqetelebab contra montem ab oriente eius; et Na'eltama'uk ad meridiem; Adatan'eses ad occidentem.
18 Et hi filii Sem: Elam, et Assur, et Arphaxad — hic natus est biennio post diluvium — et Lud, et Aram.
19 Filii Japheth: Gomer, Magog, Madai, et Javan, Tubal, Mosoch, et Tiras: hi sunt filii Noah.
20 Et vicesimo octavo iubilaeo [1324-1372 AM] coepit Noe filiis filiorum suorum praescribere praecepta et mandata, et omnia iudicia quae sciebat, et hortatus est filios suos ut servarent iustitiam, et tegerent turpitudinem carnis

suae, et benedicerent Creatorem suum, et honorarent patrem et matrem, et diligerent proximum suum, et custodirent animas suas a fornicatione et immunditia et omni iniquitate.
21 Propter haec enim tria venit diluvium super terram, scilicet propter fornicationem in qua fornicati sunt custodes contra legem decretorum suorum post filias hominum, et duxerunt sibi uxores ex omnibus quas elegerunt: et fecerunt initium immunditiae.
22 Et generaverunt filios Naphidim, et omnes dissimiles erant, et se invicem devoraverunt: et Gigantes occiderunt Naphil, et Naphil interfecit Eljo, et Eljo genus humanum, et vir alterum.
23 Et singuli se vendiderunt ad iniquitatem et ad effundendum sanguinem multum, et impleta est terra iniquitate.
24 Et post haec peccaverunt in bestias et volatilia, et in omne quod movetur et ambulat super terram: et multus sanguis effusus est super terram, et omnis cogitatio et concupiscentia hominum vanitatem et malum iugiter cogitavit.
25 Et delevit Dominus omnia a facie terrae; propter impietatem operum eorum et propter sanguinem quem effuderunt in medio terrae.
26 Et reliqui sumus ego et vos, filii mei, et omnes qui nobiscum intraverunt in arcam, et ecce video opera vestra coram me quod non ambulatis in iustitia: in via enim perditionis coepistis ambulare, et separamini ab invicem, et invidiamini alter alterum, et (sic fit) ut non concordetis, filii mei, unusquisque cum fratre suo.
27 Video enim, et ecce daemonia inceperunt seductiones suas adversus vos et adversus filios vestros, et nunc timeo pro vobis ne post mortem meam sanguinem hominum effundatis super terram, et vos quoque deleamini de facie terrae.
28 Qui enim effuderit humanum sanguinem et qui comederit sanguinem cuiusvis carnis, delebitur de terra.
29 Et non relinquetur omnis homo qui sanguinem comedat et qui sanguinem hominis effundat super terram, neque relinquetur ei semen aut progenies quae sub caelo vivat: quia in infernum ibunt, et in locum damnationis descendent, et in tenebras abyssi omnes morte violenta auferentur.
30 Non videbitur in vobis sanguis omnis sanguinis omnibus diebus quibus occidistis bestiam aut pecus aut muscas quascumque reptiles super terram, et facite bonum opus animabus vestris operiendo ea quae effusa sunt super faciem terrae.
31 Nolite fieri sicut is qui comedit cum sanguine, sed cavete ne quis sanguinem comedat coram vobis: operite sanguinem, quia sic mihi praeceptum est ut testificer vobis et filiis vestris, cum omni carne.
32 Et ne patiaris animam cum carne comedi, ne requiratur sanguis tuus, qui est vita tua, de manu ullius carnis quae effundit eum super terram.
33 Non enim munda erit terra a sanguine qui effusus est super eam, quia per sanguinem effusorum mundabitur terra in omnes generationes suas.
34 Et nunc, filii mei, audite: facite iudicium et iustitiam, ut plantemini in iustitia super faciem universae terrae, et extollatur gloria vestra coram Deo meo, qui salvavit me de aquis diluvii.
35 Et ecce, vos ite et aedificabitis vobis urbes et plantabitis in eis omnem herbam quae est super terram, et insuper omnes arbores pomiferas.
36 Tribus annis fructus omnis quod comedetur non colligetur: quarto autem anno fructus eius sanctum habebunt, acceptabiles Deo altissimo, qui creavit caelum et terram et omnia. Primitias vini et olei abundanter offerant super altare Domini, qui accipit eas: et quod reliquum est, ministri domus Domini comedent coram altari quod accipit.
37 Quinto autem anno dimittetis eam, ut dimittatis eam in iustitia et rectitudine, et eritis iusti, et omnia quae seretis prosperabuntur.
38 Sic enim praecepit Enoch, pater patris tui, Mathusale filio suo, et Mathusale filio suo Lamech; et praecepit mihi Lamech omnia quae praeceperunt ei patres eius.
39 Et ego quoque vobis mandatum dabo, filii mei, sicut praecepit Henoch filio suo in primis iubilaeis: adhuc vivens, septimus in generationibus suis, praecepit et testificatus est filio suo et filiis filii sui usque ad diem mortis suae.

CAPITULUM VIII

1 Iubilaeo vicesimo nono, hebdomade prima, in principio eius Arphaxad duxit uxorem nomine Rasueja, filia Susan, filiae Elam. Et peperit ei filium anno tertio, hac hebdomade, et vocavit nomen eius Kainam.
2 Et filius crevit, et pater eius eum scribere docuit, et abiit ut sibi locum quaereret ubi sibi urbem occuparet.
3 Et invenit scripturam quam priores (generationes) in petra sculpserant, et legit quae in ea erant, et transscripsit eam et propter eam peccavit; quia continebat doctrinam Vigilum secundum quam omina solis et lunae et stellarum in omnibus signis caeli observare solebant.
4 Et scripsit id et nihil de eo dixit; timebat enim loqui cum Noa de eo ne irasceretur ei propterea.
5 Et tricesimo iubilaeo, in secunda hebdomade, in anno primo, duxit sibi uxorem, nomine Melcha, filia Madai, filii Iapheth. Et quarto anno genuit filium, et vocavit nomen eius Sela; dixit enim: "Vere missus sum."
6 Crevitque Sala, et accepit uxorem nomine Muak, filia Kesed, patris sui, tricesimo primo iubilaeo, quinta hebdomade, anno primo.
7 Et peperit ei filium anno quinto [1503 AM] eius, et vocavit nomen eius Heber. Et accepit sibi uxorem, nomine eius 'Azurâd, filia Nebrod, in iubilaeo tricesimo secundo, in hebdomada septima, in anno tertio. [1564 AM]
8 Et anno sexto peperit ei filium, et vocavit nomen eius Faleg; quia in diebus quibus natus est, coeperunt filii Noe dividere terram inter se: qua de causa vocavit nomen eius Faleg.
9 Diviseruntque inter se clam, et narraverunt Noae.
10 Et factum est in principio iubilaei tricesimo tertio [1569 AM] ut divisissent terram in tres partes, Sem et Cham et Iapheth, secundum hereditatem singulorum, in anno primo in prima hebdomade, cum unus e nobis qui missi fuerant, esset cum eis.
11 Vocavitque filios suos, et appropinquaverunt ei, ipsi et liberi eorum, et divisit terram in sortes, quas tres filii eius possiderent; et extenditerunt manus suas, et tulerunt scripturam de sinu Noe patris sui.

12 Et prodiit in scriptura ut sors Sem media terrae, quam acciperet in hereditatem sibi et filiis suis in generationes aeternitatis, a medio montis Rafa, ab ostio aquae fluminis Tina, et pars eius vadit versus occidentem per medium huius fluminis, et extenditur donec perveniat ad aquam abyssorum, ex quibus hic flumen procedit et effundit aquas suas in mare Me'at, et hic flumen influit in magnum mare. Et omnia quae sunt ad septentrionem Iapheth sunt, et omnia quae sunt ad meridiem Sem pertinent.
13 Et extenditur donec ad Karason perveniat: hoc est in sinu linguae quae ad meridiem spectat.
14 Et pars eius a mari magno extenditur, et in linea recta pervenit usque ad occidentem linguae quae respicit ad meridiem: vocatum est enim mare illud Lingua maris Aegypti.
15 Et hinc vertitur ad meridiem contra ostium maris magni in ora aquarum (suorum), et extenditur ad occidentem usque ad Afram, et extenditur donec perveniat ad aquas fluminis Gihon, et ad meridiem aquarum Gihon, usque ad ripas huius fluminis.
16 Et extenditur ad orientem, donec perveniat ad Hortum Eden, ad meridiem eius, [ad meridiem] et ab oriente totius terrae Eden et totius orientis, flectitur ad orientem et procedit donec perveniat ad orientem montis nomine Rafa, et descendit ad ripam ostii fluminis Tina.
17 Egressa estque pars Sem et filiis eius per sortem, ut possiderent eam in aeternum in generationes eius usque in saeculum.
18 Et gavisus est Noe quod haec pars egressa est Sem et filiis eius, et recordatus est omnium quae locutus est ore suo in prophetia; dixerat enim: Benedictus Dominus Deus Sem et habitet Dominus in habitaculo Sem.
19 Et cognovit quod hortus Eden sanctus sanctorum est, et habitaculum Domini, et montem Sinai medium deserti, et montem Sion medium umbilicum terrae: haec tria creata sunt ut loca sancta inter se aspicientium.
20 Benedixitque Deum deorum, qui posuit verbum Domini in os eius, et Dominum in aeternum.
21 Et cognovit benedictionem et portionem Sem et filios eius in generationes sempiternas venisse: totam terram Eden et totam terram Maris Rubri, et totam terram orientis et Indiae, et in Mari Rubro et montibus eius, et totam terram Basan, et totam terram Libani et insulas Kaftur, et omnes montes Sanir et Amana, et montes Assyriae in septentrione, et totam terram Elam, Assyriae, et Babelis, et Susan et Maedai, et omnes montes Ararat, et totam regionem trans mare, quae est trans montes Assyriae ad septentrionem, terram benedictam et spatiosam, et omnia quae in ea sunt optima.
22 Et Cham egressa est pars secunda, trans Gihon versus meridiem ad dextram Horti, et extenditur versus meridiem et extenditur usque ad omnes montes ignis, et extenditur versus occidentem usque ad mare Atel et extenditur versus occidentem donec perveniat ad mare Ma'uk - illud (mare) in quod descendit omne quod non destruitur.
23 Et pervenit ad aquilonem usque ad fines Gadir, et pervenit usque ad litus aquarum maris, usque ad aquas maris magni, donec perveniat ad torrentem Gihon, et transit iuxta torrentem Gihon usque ad dexteram horti Eden.
24 Et haec est terra quae pervenit Cham in pars quam possideret in aeternum sibi et filiis suis in generationes suas in saeculum.
25 Et Iapheth egrediebatur tertia pars trans flumen Tina ad septentrionem exitus aquarum suarum, et extenditur ad septentrionem et orientem usque ad omnem regionem Gog, et ad omnem terram ad orientem eius.
26 Et extenditur ad septentrionem usque ad aquilonem, et extenditur usque ad montes Qelt ad septentrionem, et usque ad mare Ma'uk, et procedit ad orientem Gadir usque ad regionem aquarum maris.
27 Et extenditur donec appropinquet ad occidentem Farae et revertitur versus Aferag, et extenditur ad orientem usque ad aquas maris Meat.
28 Et ad regionem fluminis Tinae in directionem boreo-orientalem extenditur, donec ad finem aquarum eius versus montem Rafa appropinquet, et se vertit versus septentrionem.
29 Haec est terra quae ceperit Iapheth et filiis eius in pars hereditatis suae, quam possideret sibi et filiis suis in progenies suas in aeternum: quinque insulae magnae, et terra magna ad septentrionem.
30 Sed frigidum est, et terra Cham calida est, et terra Sem nec calida nec frigida est, sed mixta frigoris et aestus est.

CAPITULUM IX

Et divisit Ham filiis suis hereditatem; egressa est autem pars prior Chusi ad orientem, et ad occidentem eius Mizraim, et ad occidentem eius Phut, et ad occidentem eius mare Chanaan.
2 Sem quoque divisit filiis suis; egressa estque pars prior Cham et filiis eius, ad orientem fluminis Tigris, donec pertingat ad orientem, omnem terram Indiae, et mare Rubrum iuxta litus eius, et aquas Dedan, et omnes montes Mebri et Ela, omnemque terram Susan et omnia quae sunt trans Pharnac usque ad mare Rubrum et flumen Thiam.
3 Et Assyriae egressa est pars secunda, omnis terra Assyriae et Ninive et Shinar et usque ad finem Indiae, et ascendit et flumen circumdat.
4 Et Arphaxad egressa est pars tertia, omnis terra regionis Chaldaeorum ad orientem Euphraten, usque ad Mare Rubrum, et omnes aquas deserti iuxta linguam maris quod respicit Aegyptum, omnis terra Libani et Sanir et Amana usque ad finem Euphraten.
5 Et Aram egressa est pars quarta, omnis terra Mesopotamiae inter Tigrin et Euphraten ad septentrionem Chaldaeorum usque ad terminos montium Assyriae et terram Ararae.
6 Et exivit Lud quinta pars, montes Assyriae et omnia ad eos pertinentia, usque ad Mare Magnum, et usque ad orientem Assyriae fratris sui.
7 Divisit quoque Iapheth terram hereditatis suae filiis suis.
8 Et egressa est pars prima Gomer ad orientem, a parte septentrionali usque ad fluvium Thiam; et ab aquilone egressa est Magog, omnes partes interiores septentrionis usque ad mare Meat.
9 Et egressus est Madai ut pars eius possideret ab occidente duorum fratrum suorum usque ad insulas et usque ad fines insularum.

10 Et Javanæ quarta pars exivit omnis insula et insulae quæ sunt ad finem Lud.
11 Et Tubali egressa est quinta pars in medio linguae quae appropinquat ad finem partis Lud ad linguam secundam, ad regionem ultra linguam secundam ad linguam tertiam.
12 Et Mesech sexta pars, omnis regio trans linguam tertiam usque ad orientem Gadir.
13 Et Tirae egressa est septima pars, quattuor insulae magnae in medio maris, quae pertingunt usque ad partem Ham [et insulae Camaturi filiis Arphaxad in sortem evenerunt ut hereditas eius].
14 Sic igitur filii Noe diviserunt filiis suis in praesentia Noe patris eorum, et ille omnes iureiurando obligavit, maledicens omnibus qui partem quae non ei sorte obtigerat rapere vellent.
15 Et dixerunt omnes: "Ita sit, ita sit" sibi et filiis suis in aeternum per generationes suas usque ad diem iudicii, in quo iudicabit eos Dominus Deus gladio et igne propter omnem impietatem immunditiarum errorum suorum, quibus impleverunt terram transgressione et immunditia et fornicatione et peccato.

CAPITULUM X

1 Et in tertia hebdomade huius iubilaei coeperunt daemonia immunda seducere filios filiorum Noe, et eos in errorem inducere et perdere.
2 Et venerunt filii Noae ad Noae patrem suum, et narraverunt ei de daemonibus quae seducebant et excaecabant et occidebant filios filiorum eius.
3 Oravitque coram Domino Deo suo, et dixit: “Deus spirituum omnis carnis, qui fecisti misericordiam mecum, et salvasti me et filios meos de aquis diluvii, et non peristi me sicut fecisti cum filiis perditionis, quia magna facta est super me gratia tua, et magna fuit misericordia tua animae meae; exaltetur gratia tua super filios meos, et non dominentur super eos spiritus impii, ne forte delant eos a terra.”
4 Sed tu benedic mihi et filiis meis, ut crescamus et multiplicemur et repleamus terram.
5 Et tu scis quomodo Custodes tui, patres horum spirituum, in die meo egerunt: et quod ad hos spiritus qui vivunt attinet, eos incarcera et in loco damnationis tene, et non sinas eos inferre perditionem super filios servi tui, Dei mei; quoniam hi maligni sunt et creati ad perdendum.
6 Et non dominentur super spiritus viventium; tu enim solus dominari potes super eos. Nec habeant potestatem super filios iustorum ex hoc tempore et in aeternum.
7 Et Dominus Deus noster nobis praecepit ut omnes ligaremus.
8 Et princeps spirituum, Mastêmâ, venit et dixit: 'Domine, Creator, maneant quidam ex eis coram me, et audiant vocem meam, et faciant omnia quae dicam eis; nam si quidam ex eis mihi non relicti erunt, non potero potestatem voluntatis meae in filios hominum exercere; hi enim ad corruptionem et seductionem sunt ante iudicium meum, quia magna est malitia filiorum hominum.'
9 Et dixit: "Decima pars eorum coram eo maneat, et novem partes descendant in locum damnationis."
10 Et uni nostrum praecepit ut Noa omnia medicina eorum doceremus; sciebat enim eos non in rectitudine ambulaturos, neque in iustitia certaturos esse.
11 Et fecimus secundum omnia verba eius: omnes malignos malos in loco damnationis vincimus et decimam partem eorum reliquimus ut subiecti essent Satanae in terra.
12 Et Noe explicavimus omnia medicamenta morborum eorum, una cum illecebris eorum, quomodo eos sanaret herbis terrae.
13 Et Noe omnia in libro scripsit, sicut ei praecepimus de omni genere medicinae. Ita spiritus mali prohibebantur a filiis Noe.
14 Deditque omnia quae scripserat Sem filio suo primogenito; quia eum super omnes filios suos amaverat vehementer.
15 Dormivitque Noe cum patribus suis, et sepultus est in monte Lubar in terra Ararat.
16 Et implevit in vita sua nongentos quinquaginta annos, iubilaeos decem et novem et hebdomades duas et quinque annos. [1659 AM]
17 Et in vita sua terrena excelluit filiis hominum praeter Henoch propter iustitiam, in qua perfectus est. Nam munus Henoch constitutum est in testimonium generationibus saeculi, ut enarret omnia opera generationis in generationes usque ad diem iudicii.
18 Et in tricesimo tertio iubæo, in anno primo, in hebdomade secunda, Phaleg accepit uxorem nomine Lomna, filia Sinaar: et peperit ei filium in quarto anno huius hebdomadæ, et vocavit nomen eius Reu, dicens: Ecce, mali facti sunt filii hominum per consilium nequam, ut aedificarent sibi civitatem et turrim in terra Sinaar.
19 Profecti sunt enim de terra Ararat ad orientem, in Senar; in diebus enim eius aedificaverunt civitatem et turrim, dicentes: Venite, et ascendamus in caelum.
20 Et coeperunt aedificare, et in quarta hebdomade lateres igni fecerunt, et lateres pro lapidibus fuerunt eis, et lutum quo eos conglutinaverunt erat bitumen quod exit de mari et de fontibus aquarum in terra Sennaar.
Et aedificaverunt eam quadraginta tribus annis aedificantes eam; latitudo eius ducenti tres lateres erat, et altitudo unius tertia pars unius, altitudo eius quinque milia quadringentos triginta tres cubitorum, et duos palmos; et tredecim stadia unius muri, et alterius triginta.
22 Et Dominus Deus noster dixit nobis: Ecce, unus populus est, et (hoc) inceperunt facere, et nunc nihil prohibebitur ab eis. Venite, descendamus et confundamus linguam eorum, ne intellegat alterutrum sermonem alterius, et dispergantur in civitates et nationes, et non manebit amplius una cogitatio cum eis usque ad diem iudicii.
23 Et descendit Dominus, et nos cum eo descendimus ut videremus urbem et turrim quam aedificaverant filii hominum.
24 Et confundebat linguam eorum, et non amplius intellegebant alter sermonem alterius, et desierunt tunc aedificare urbem et turrim.
25 Ob hanc causam tota terra Sinar Babel appellatur, quia ibi Dominus confudit omnem linguam filiorum hominum, et inde dispersi sunt in urbes suas, unusquisque secundum linguam suam et gentem suam.
26 Et misit Dominus ventum magnum contra turrim et subvertit eam in terram, et ecce erat inter Assyriam et

Babylonem in terra Sennaar, et vocaverunt nomen eius 'Subvertere'.
27 Quarta hebdomade anni primi, in principio eius tricesimo quarto iubilaei, dispersi sunt de terra Sennaar.
28 Et Ham et filii eius ingressi sunt terram quam occupaturus erat, quam acquisivit ut partem sibi in terra australi.
29 Vidit Chanaan terram Libani usque ad fluvium Aegypti, quod esset optima valde, et non intravit in terram hereditatis suae ad occidentem (id est) mare. Habitavitque in terra Libani ad orientem et occidentem a finibus Jordanis et a finibus maris.
30 Dixeruntque Cham pater eius, et Chus et Mesraim fratres eius: “In terra non tua habitas, et quae nobis non decidit sorte: noli facere ita; quia si ita feceris, tu et filii tui cadetis in terra, et maledicti eritis per seditionem. Per seditionem enim habitastis, et per seditionem cadent filii tui, et tu eradicaberis in aeternum.”
31 Noli habitare in tabernaculo Sem, quia Sem et filiis eius sors eorum pervenit.
32 Maledictus es, et maledictus eris prae omnibus filiis Noe, maledictione qua nos obligavimus iureiurando coram iudice sancto, et coram Noe patre nostro.
33 Non audivit eos, et habitavit in terra Libani ab Emath usque ad introitum Aegypti, ipse et filii eius usque ad diem hanc.
34 Et ob hanc causam vocata est terra illa Chanaan.
35 Et Iapheth et filii eius profecti sunt ad mare et habitaverunt in terra partis suae, et Madai vidit terram maris et non placuit ei, et petiit (partem) ab Cham et Assur et Arphaxad, fratre uxoris suae, et habitavit in terra Mediae, iuxta fratrem uxoris suae usque ad hunc diem.
36 Appellavitque habitationem suam, et habitationem filiorum suorum, Media, secundum nomen patris eorum Madai.

CAPUT XI

1 Et in tricesimo quinto iubilaeo, in tertia hebdomade, in anno primo [1681 AM] eius, accepit Reu uxorem, nomine eius 'Ôrâ, filia 'Ûr, filii Kesed, et peperit ei filium, et vocavit nomen eius Sêrôh, in septimo anno huius hebdomadae in hoc iubilaeo [1687 AM]
2 Et coeperunt filii Noe inter se bellare, captivos ducere et inter se occidere, et sanguinem hominum super terram effundere, et sanguinem comedere, et urbes munitas aedificare, et muros et turres, et homines se super gentem extollere, et initia regnorum fundare, et bellare populum contra populum, et gens contra gentem, et urbs contra civitatem, et omnes mala facere, et arma acquirere, et filios suos bellare docere, et coeperunt urbes expugnare, et servos et ancillas vendere.
3 Et Ür, filius Kesed, aedificavit civitatem Ara Chaldaeorum, et vocavit eius nomen secundum nomen suum et nomen patris sui. Et fecerunt sibi imagines fusiles, et adoraverunt unusquisque idolum, imaginem fusilem quam sibi fecerant, et coeperunt facere imagines sculptiles et simulacra immunda, et spiritus maligni adiuverunt et seduxerunt (eos) ad transgressionem et immunditiam committendam.
4 Et princeps Mastêmâ se ad haec omnia facienda conatus est, et emisit alios spiritus, qui sub manu eius positi sunt, ad omne genus iniusti et peccati, et omne genus transgressionis faciendum, ad corrumpendum et destruendum, et ad sanguinem super terram effundendum.
5 Quam ob rem vocavit nomen Serôh, Serug, eo quod omnes conversi sint ad omne genus peccati et transgressionis faciendum.
6 Crevitque, et habitavit in Ur Chaldaeorum, prope patrem matris uxoris suae, et coluit idola, et accepit sibi uxorem in iubilaeo tricesimo sexto, in quinta hebdomada, in anno primo eius, [1744 AM] et nomen eius Melka erat, filia Caber, filiae fratris patris sui.
7 Peperitque ei Nachor anno primo hebdomadis huius, et crevit et habitavit in Ur Chaldaeorum, et pater eius docuit eum investigationes Chaldaeorum ut divinaret et auguraret secundum signa caeli.
8 Et in tricesimo septimo iubilaeo, in sexta hebdomade, in anno primo eius, [1800 AM] duxit sibi uxorem, cuius nomen erat Ijaska, filia Nestag Chaldaeorum.
9 Et peperit ei Tharam anno septimo huius hebdomadis. [1806 AM]
10 Misitque princeps Mastêmâ corvos et aves ad devorandum semen quod seminatum est in terra, ut destruerent terram et filios hominum laboribus suis spoliarent. Antequam semen arare possent, corvi de superficie terrae collegerunt.
11 Et propterea vocavit nomen eius Terah, quia corvi et aves eos ad egestatem redegerunt et semen eorum devoraverunt.
12 Et coeperunt anni steriles esse propter aves, et comederunt omnem fructum arborum ex arboribus: non nisi magno labore aliquid de omni fructu terrae in diebus suis servare potuerunt.
Et in hoc iubilaeo tricesimo nono, in hebdomada secunda anni primi, duxit sibi Thare uxorem, nomine eius Edna, filia Abram, sororis patris sui. Et peperit ei anno septimo huius hebdomadis filium, quem vocavit Abram, nomine patris matris suae.
14 mortuus erat enim antequam filia eius conciperet filium.
15 Et puer coepit intellegere errores terrae qui omnes errabant post imagines sculptiles et post immunditias, et docuit eum pater eius scribere, et erat duarum hebdomadum annorum, [1890 AM] et separavit se a patre suo, ne cum eo idola coleret.
16 Et coepit orare ad Creatorem omnium rerum ut eum servaret ab erroribus filiorum hominum, et ne pars eius in errorem incideret post immunditiam et turpitudinem.
17 Et venit tempus seminis ad serendum semen super terram, et omnes exierunt simul ad protegendum semen suum contra corvos, et Abram exiit cum his qui ierunt, et puer erat puer quattuordecim annorum.
18 Et venit nubes corvorum ut devoraret semen, et Abram cucurrit obviam eis antequam consederunt in terra, et clamavit ad eos antequam consederunt in terra ut devorarent semen, et dixit, 'Nolite descendere; revertimini ad locum unde venistis.' Et reversi sunt.
19 Reduxitque se in die illo nubes corvorum septuagies, et ex omnibus corvis in universa terra ubi erat Abram non remansit ibi.

20 Et viderunt omnes qui erant cum eo in omni terra clamantem, et omnes corvi reversi sunt, et magnum factum est nomen eius in omni terra Chaldaeorum.
21 Et venerunt ad eum illo anno omnes qui seminare volebant, et ivit cum eis donec tempus sementis cessavit: et seminaverunt terram suam, et illo anno satis frumenti domum adtulerunt et comederunt et saturati sunt.
22 Et anno primo quintae hebdomadis Abram docuit eos qui fabricabant instrumenta bobus, artifices lignarios, et fecerunt vas supra terram, contra aratrum, ut semen ponerent super illud, et semen cecidit deinde super vomerem aratri, et absconditum est in terra, et non timuerunt corvos amplius.
23 Et secundum hoc modum fecerunt (vasa) super terram super omnes tabulas aratrorum, et seminaverunt et araverunt omnem terram, sicut praeceperat eis Abram, et non timuerunt amplius aves.

CAPITULUM XII

1 Et factum est in hebdomada sexta, anno septimo, dixit Abram ad Thare patrem suum, dicens: "Pater!"
2 At ille dixit: "Ecce ego, fili mi." At ille respondit:
Quod auxilium et lucrum habemus ex illis idolis quae colis,
Et ante quem te adoras?
3 Non enim est spiritus in eis,
Nam formae stultae sunt, et ad seductionem cordis.
Noli eos adorare:
4 Deum caeli adorate,
Quis imbrem et rorem super terram deducere facit
Et omnia quae in terra sunt facit,
Et omnia verbo suo creavit,
Et omnis vita est a facie eius.
5 Quare colitis res quae spiritum non habent in se?
Opera enim manuum sunt,
Et in humeris vestris ea portatis,
Et nullum auxilium ab eis habetis,
Sed magnam ignominiam eis faciunt,
Et deceptio cordis iis qui colunt eas:
Noli eos adorare.
6 Responditque pater eius: Scio et ego, fili mi, quid autem faciam populo qui me constituerunt servire coram se?
7 Et si veritatem eis dixero, interficient me; anima enim eorum adhaesit illis ut colant eos et honorent eos.
8 Tace, fili mi, ne forte te occidant.' Haec verba duobus fratribus suis locutus est; irati sunt contra eum; et tacuit.
9 Et quadragesimo iubilaeo, in hebdomada secunda, in anno septimo, duxit sibi Abram uxorem, nomine eius Sarai, filia patris sui, et facta est ei uxor.
10. Duxitque Haran frater eius uxorem anno tertio hebdomadis tertiae, et peperit ei filium anno septimo huius hebdomadis, et vocavit nomen eius Lot.
11 Accepit autem sibi uxorem Nachor frater eius.
12 Et sexagesimo anno vitae Abram, id est, quarta hebdomade, quarto anno eius, [1936 AM] Abram nocte surrexit et domum idolorum combussit, et omnia quae erant in domo combussit et nemo scivit.
13 Et surrexerunt nocte et quaesiverunt deos suos de medio ignis liberare.
14 Et Haran festinavit eos liberare, sed ignis super eum accensus est, et in igne combustus est, et mortuus est in Ur Chaldaeorum coram Thare patre suo, et sepelierunt eum in Ur Chaldaeorum.
15 Egressusque est Tharah ex Ur Chaldaeorum, ipse et filii eius, ut iret in terram Libani et in terram Chanaan; et habitavit in terra Haran. Habitavit autem Abram cum Tharah patre suo in Haran duas hebdomades annorum.
16 Et in sexta hebdomade, in quinto anno eius, [1951 AM] Abram vigilavit per totam noctem in neomenione mensis septimi ut observaret stellas a vespere usque ad mane, ut videret qualis futura esset natura anni respectu pluviarum, et erat solus dum sedit et observabat.
17 Et venit verbum in cor eius, et dixit: Omnia signa stellarum, et signa lunae ac solis omnia in manu Domini sunt: quare ea scrutor?
18 Si vult, mane et vespere pluit;
Et si cupit, retinet,
Et omnia in manu eius sunt.
19 Et oravit nocte illa dicens:
Deus meus, Deus altissime, tu solus Deus meus es,
Et te et dominium tuum elegi.
Et omnia creasti,
Et omnia quae opera manuum tuarum sunt.
20 Libera me de manibus spirituum malignorum, qui dominantur super cogitationes cordis hominum,
Et ne me errare faciant a te, Deus meus.
Et stabilies me et semen meum in aeternum.
Ne erremus abhinc et in aeternum.
21 Et dixit: Num revertar in Ur Chaldaeorum, qui quaerunt faciem meam, ut revertar ad eos? Num hic manebo in loco hoc? Semita recta coram te prosperabitur in manibus servi tui, ut perficiat eam, et non ambulem in fraudibus cordis mei, Deus meus.
22 Et finivit loqui et orare, et ecce verbum Domini missum est ad eum per me, dicens: Egredere de terra tua et de cognatione tua et de domo patris tui in terram quam monstrabo tibi, et faciam te in gentem magnam et numerosam.
23 Et benedicam tibi
Et magnum faciam nomen tuum,
Et benedictus eris in terra,
Et in te benedicentur omnes familiae terrae,
Et benedicam benedicentibus te,
Et maledice eos qui te maledicunt.
24 Eroque Deus tibi et filio tuo et filio filii tui et omni semini tuo. Noli timere, ab hoc tempore et in omnes generationes terrae, ego sum Deus tuus.
25 Et dixit Dominus Deus: "Aperi os eius et aures eius, ut audiat et loquatur ore suo, lingua quae revelata est"; quia cessaverat ex ore omnium filiorum hominum a die subversionis (Babelis).
26 Et aperui os eius et aures eius et labia eius, et coepi loqui cum eo Hebraice lingua creaturae.
27 Et accepit libros patrum suorum, et hi scripti erant Hebraice, et transscripsit eos, et coepit exinde eos studere, et ei notum feci quod non poterat (intellegere), et eos per sex menses pluviosos studuit.
28 Et factum est anno septimo hebdomadae sextae, locutus est ad patrem suum et nuntiavit eum, ut relinqueret Haranem, ut iret in terram Chanaan, ut eam videret et ad eum rediret.
29 Dixitque ei Thare pater eius: Vade in pace.

Deus aeternus viam tuam rectum faciat.
Et Dominus tecum sit et protegat te ab omni malo,
Et tribue tibi gratiam, misericordiam et favorem coram eis qui te vident,
Et nullus ex filiis hominum potestatem super te habeat ut tibi noceat;
Vade in pace.
30 Sin autem videris terram pulchram oculis tuis ad habitandum in ea, surge, et duc me tecum, et Lot filium Aran fratris tui, ut filium tuum: sit Dominus tecum.
31 Nachor autem frater tuus mecum vade donec revertaris in pace, et pergemus tecum omnes simul.

CAPUT XIII

1 Abramque profectus est de Haran, et tulit Sarai uxorem suam, et Lot, filium fratris sui Haran, in terram Chanaan. Et ivit Assur, et profectus est in Sichem, et habitavit iuxta quercum excelsam.
2 Et vidit, et ecce terra erat valde optima ab introitu Emath usque ad quercum excelsam.
3 Dixitque ei Dominus: Tibi et semini tuo dabo terram hanc.
4 Et aedificavit ibi altare, et obtulit super illud holocaustum Domino, qui apparuerat ei.
5 Et inde transtulit in montem... Bethel ab occidente et Hai ab oriente, et ibi fixit tabernaculum suum.
6 Et vidit, et ecce terra erat lata valde et optima, et omnia crescebant in ea - vineae et ficus et mala granata, quercus et ilices et terebinthi et ligna olei, cedri et cupressi et palmi et omnes ligna agri, et aquae erant in montibus.
7 Benedixitque Dominum, qui eduxerat eum de Ur Chaldaeorum et adduxerat eum in terram illam.
8 Et factum est in anno primo, in hebdomada septima, in neomenio mensis primi, anno 1954 AM], aedificavit altare in monte hoc, et invocavit nomen Domini: 'Tu es Deus aeternus, Deus meus.'
9 Et obtulit super altare holocaustum Domino, ut esset cum eo et non derelinqueret eum omnibus diebus vitae suae.
Et inde egressus profectus est ad meridiem et venit in Hebron et aedificata est Hebron tempore illo et habitavit ibi duobus annis et abiit in terram australem in Bealoth et erat fames in terra
11 Abram autem in Aegyptum intravit anno tertio hebdomadis, et habitavit in Aegypto quinque annis antequam uxor eius ab eo avulsa est.
12 Tanais autem in Aegypto eo tempore septem annis post Hebron aedificata est.
13 Et factum est, cum cepisset Pharao Sarai, uxorem Abram, percussit Dominus Pharaonem plagis maximis et domum eius propter Sarai, uxorem Abram.
14 Abram autem dives erat valde praeditus possessione ovibus et bobus et asinis et equis et camelis et servis et ancillis et argento et auro valde. Sed et Lot filius fratris sui dives erat.
15 Reddiditque Pharao Sarai, uxorem Abram, et emisit eum de terra Aegypti, et profectus est ad locum ubi tetendit tabernaculum suum ab initio, ad locum altaris, habens Hai ab oriente et Bethel ab occidente, et benedixit Dominum Deum suum, qui reduxerat eum in pace.
16 Et factum est in quadragesimo primo iubilaeo, anno tertio primae hebdomadis, [1963 AM], reversus est ad locum illum et obtulit ibi holocaustum, et invocavit nomen Domini, et dixit: “Tu es Deus altissimus, Deus meus in aeternum.”
17 Et anno quarto huius hebdomadis discessit ab eo Lot, et habitavit Sodomae, viri autem Sodomae erant peccatores valde.
18 Et contristatum est in corde suo, quod filius fratris sui discessit ab eo; non enim habebat liberos.
19 Anno illo, quo captus est Lot, dixit Dominus ad Abram, postquam divisus est ab eo, in quarto anno huius hebdomadis: "Leva oculos tuos de loco, in quo habitas, ad aquilonem et meridiem, ad occidentem et orientem."
20 Omnem terram, quam vides, tibi dabo et semini tuo usque in aeternum, et faciam semen tuum sicut arenam maris: si quis numerare possit pulverem terrae, semen tuum non numerabitur.
21 Surge, perambula terram in longitudine et latitudine eius, et vide eam omnem, quia semini tuo dabo eam. Et Abram abiit in Hebron, et habitavit ibi.
22 Et in anno illo venit Chedorlaomer rex Elam, et Amraphel rex Sennaar, et Arioch rex Sellasar, et Tergal rex Gentium, et interfecerunt regem Gomorrhae. Et fugit rex Sodomae. Et multi ceciderunt vulneribus in valle Siddim iuxta mare Salsum.
23 Ceperuntque Sodomam et Adamum et Seboim, et Loth quoque, filium fratris Abram, et omnia quae possidebat, et abierunt Dan.
24 Et venit unus qui evaserat et nuntiavit Abram captivum ductum esse filium fratris sui et (Abram) servos suos armavit...
25 ... Abramo et semini eius decimas primitiarum Domino, et constituit Dominus illud in perpetuum, ut darent sacerdotibus qui ministrabant coram eo, ut possiderent eam in perpetuum.
26 Et huic legi non est finis dierum, quia constituit eam in generationes sempiternas, ut dent Domino decimas omnium, de semine et vino et oleo et de bobus et de ovibus.
27 Et dedit sacerdotibus suis, ut comederent et biberent cum laetitia coram eo.
28 Venit autem ad eum rex Sodomorum, et adoravit eum, et dixit: "Domine nostro Abram, da nobis animas quas eripuisti; sit autem praeda tua."
29 Responditque Abram: “Levo manus meas ad Deum altissimum, ne a filo usque ad corrigiam calceamenti accipiam quicquam quod tibi est, ne forte dicas: Ego ditavi Abram, exceptis quae comederunt iuvenes, et parte virorum qui venerunt mecum, Aner, Escol, et Mambre: ipsi accipient partem suam.”

CAPITULUM XIV

1 Post haec, in anno quarto hebdomadis huius, in neomensione mensis tertii, factum est verbum Domini ad Abram in somnio, dicens: Noli timere, Abram; ego protector tuus sum, et merces tua magna erit nimis.
2 At ille dixit: “Domine, Domine, quid dabis mihi? Ego vade huc sine liberis, et filius Masech, filius ancillae meae, est Damascus Eliezer: ipse erit heres meus, et mihi non dedisti semen.”

3 Et dixit ei: “Non erit hic heres tuus, sed qui egredietur de utero tuo, ipse erit heres tuus.”
4 Eduxitque eum foras, et ait illi: “Suspice caelum et numera stellas, si eas numerare potes.”
5 Respexitque ad caelum et vidit stellas, et dixit ei: “Sic erit semen tuum.”
6 Credidit que Domino, et reputatum est illi ad iustitiam.
7 Dixitque ad eum: Ego Dominus qui eduxi te de Ur Chaldaeorum ut darem tibi terram Chananæorum ut possideres eam in aeternum: eroque Deus tibi et semini tuo post te.
8 At ille dixit: “Domine, Domine, unde sciam me possessurum esse eam?”
9 Et dixit ei: “Tolle mihi vaccam triennem et capram triennem et ovem triennem et turturem et columbam.”
10 Et accepit haec omnia in medio mensis et habitavit in quercu Mambre, quae est prope Hebron.
11 Et aedificavit ibi altare, et immolavit omnia haec; et fudit sanguinem eorum super altare, et divisit ea per medium, et posuit ea contra se invicem; aves autem non divisit.
12 Et aves descenderunt super frusta, et Abram eas abegit, et non permisit avibus eas tangere.
13 Et factum est, cum sol occubuisset, extasis invasit Abram, et ecce horror tenebrarum magnarum invasit eum, dictumque est Abram: Scito praecognosce quod peregrinum erit semen tuum in terra non sua, et in servitutem redigent, et affligent quadringentis annis.
14 Et gentem, cui servierint, iudicabo ego; et post haec egredientur cum magna ope.
15 Tu autem ibis ad patres tuos in pace, et sepultus es in senectute bona.
16 Quarta autem generatione revertentur huc; quia iniquitate Amorraeorum nondum completa est.
17 Et expergefactus est e somno suo, et surrexit, et sol occubuit; et erat flamma, et ecce fornax fumabat, et flamma ignis transibat inter partes.
18 In die illo pepigit Dominus foedus cum Abram dicens: "Semini tuo dabo terram hanc, a flumine Aegypti usque ad fluvium magnum, fluvium Euphraten, Cenaeum, Cenezaeum, Cadmonaeum, Pherezæum et Rephaim, Phacoreum et Hevaeum et Amorrheum et Chananaeum et Gergesaeum et Iebusaeum."
19 Et transiit dies, et Abram obtulit frusta et aves, et oblationes fructuum et libamina eorum, et devoravit ea ignis.
20 Et in illo die foedus cum Abram pepigimus, sicut foedus cum Noe in hoc mense pepigeramus; et Abram festum et ritum sibi renovavit in aeternum.
21 Gavisus est Abram, et narravit omnia haec Sarai uxori suae; credidit enim se habere semen, sed non peperit.
22 Consilium dedit igitur Sarai Abram viro suo, et dixit ei: Ingredere ad Agar ancillam meam Aegyptiam; si forte suscitabo tibi semen ex ea.
23 Auscultavit Abram vocem Sarai uxoris suae, et dixit ei: "Fac sic". Tulitque Sarai Agar Aegyptiam ancillam suam, et dedit eam Abram viro suo uxorem.
24 Et ingressus est ad eam, et concepit et peperit ei filium, et vocavit nomen eius Ismaël, in quinto anno hebdomadis huius; et hic erat octogesimus sextus annus in vita Abrami.

CAPITULUM XV

1 Et in quinto anno quartae hebdomadae huius iubilaei, mense tertio, in medio mense, celebravit Abram festum primitiarum messis tritici.
2 Obtulitque super altare novas munera, primitias frugum Domino, vitulam et capram et arietem super altare in holocaustum Domino; oblationes eorum et libamina eorum obtulit super altare cum thure.
3 Apparuit autem Dominus Abram, et dixit ad eum: Ego sum Deus omnipotens; apparebo tibi coram me, et esto perfectus.
4 Ponamque foedus meum inter me et te, et multiplicabo te vehementer.
5 Abram autem pronus in faciem cecidit, et locutus est ei Deus, dixitque:
6 Ecce ius meum tecum est,
Et eris pater multarum gentium.
7 Nec vocabitur amplius nomen tuum Abram,
Sed nomen tuum ex hoc tempore et in aeternum erit Abraham.
Quia patrem multarum gentium te constitui.
8 Et te magnificum faciam valde,
Et faciam te in gentes,
Et reges ex te egredientur.
9 Et statuam pactum meum inter me et te, et inter semen tuum post te, in generationes suas, fœdere sempiterno: ut sim Deus tibi, et semini tuo post te.
10 Daboque tibi et semini tuo post te terram in qua peregrinatus es, terram Chanaan, ut possideas eam in aeternum, et ero Deus eorum.
11 Dixit quoque Dominus ad Abraham: “Et tu, tu et semen tuum post te, custodi pactum meum: et circumcide omne masculinum vestrum, et circumcide praeputia vestra, ut sit signum foederis sempiterni inter me et vos.
12 Et in octavo die circumcidetis infantem in generationibus vestris, omne masculinum in generationibus vestris, tam quod natum est domi, quam quod emptus est pecunia ab ullo alienigena, quem possedistis qui non est de stirpe vestra.
13 Qui natus est in domo tua, circumcidetur, et qui emptus es pecunia, circumcidetur, eritque pactum meum in carne vestra in legem aeternam.
14 Masculus autem incircumcisus, cuius carne praeputii circumcisa non fuerit die octavo, anima illa de populo suo delebitur, quia pactum meum irritum fecit.
15 Dixit quoque Deus ad Abraham: Sarai uxor tua non vocabitur ultra nomen eius Sarai, sed Sara erit nomen eius.
16 Et benedicam ei, et dabo ex ea tibi filium, et benedicam ei, et erit in gentem, et reges gentium egredientur ex eo.
17 Cecidit Abraham in faciem suam, et gavisus est, dicens in corde suo: Num centum annorum nascetur filius, et num Sara nonagenaria pariet?
18 Dixitque Abraham ad Deum: “Utinam Ismaël vivat coram te?”
19 Et ait Deus: “Sara quoque pariet tibi filium, vocabisque nomen eius Isaac, et constituam pactum meum illi in pactum sempiternum et semini eius post eum.”
20 Quod ad Ismaelem quoque exaudivi te: ecce, benedicam ei, et magnificabo, et multiplicabo eum valde; duodecim duces generabit, et faciam eum in gentem magnam.

21 Pactum autem meum statuam ad Isaac, quem pariet tibi Sara, diebus his, in anno proximo.
22 Finitoque loqui cum eo, ascendit Deus ab Abraham.
23 Et fecit Abraham sicut praeceperat ei Deus, et tulit Ismael filium suum, et omnes natos domus suae, quos emerat pecunia sua, omnem marem in domo sua, et circumcidit carnem praeputii eorum.
24 Et in eadem die circumcisus est Abraham, et omnes viri domus eius, *et nati domus*, et omnes quos emerat pecunia a filiis alienigenæ, circumcisi sunt cum eo.
25 Haec lex in generationes aeternas erit, et non circumcisio erit dierum, neque omissio unius diei ex diebus octo: quoniam lex aeterna est, constituta et scripta in tabulis caelestibus.
26 Et omnis qui natus est, cuius praeputii caro non circumcisa est die octavo, non est de filiis foederis quod pepigit Dominus cum Abraham, sed de filiis perditionis: nec est autem in eo ullum signum quod Domini sit, sed (destinatus est) perire et interfici de terra, et eradicari de terra, quia irritum fecit foedus Domini Dei nostri.
27 Omnes enim angeli praesentiae et omnes angeli sanctificationis sic creati sunt a die creationis suae, et coram angelis praesentiae et angelis sanctificationis sanctificavit Israel, ut essent cum eo et cum angelis sanctis eius.
28 Et tu filiis Israel praecipe, ut observent signum foederis huius in posterum suum, ritu sempiterno, et non eradicabuntur de terra.
29 Praeceptum enim constitutum est in pactum, ut custodiant illud in perpetuum omnibus filiis Israel.
30 Nam Ismaelem et filios eius et fratres eius et Esau non adduxit Dominus ad se, et non elegit eos quia sunt filii Abrahae, quia noverat eos, sed elegit Israelem ut esset populus sibi.
31 Et sanctificavit illud, et collegit illud de medio omnium filiorum hominum; sunt enim gentes multae et populi multi, et omnes eius sunt, et super omnes posuit spiritus in potestate ut seducant eos a se.
32 Super Israel autem non posuit angelum aut spiritum, quoniam ipse solus est eorum dux, et ipse servabit eos et requirit eos de manu angelorum suorum et spirituum suorum et de manu omnium potentiarum suarum, ut servet eos et benedicat eos, et sint illi et ipse sit illorum ab hoc tempore in aeternum.
33 Et nunc tibi nuntio quod filii Israel non observabunt hanc ordinationem, neque circumcident filios suos secundum omnem legem hanc; quia in carne circumcisionis suae omittent hanc circumcisionem filiorum suorum, et omnes illi, filii Beliar, relinquent filios suos incircumcisos sicut nati sunt.
34 Et erit magna ira a Domino super filios Israel, quia dereliquerunt foedus eius et recesserunt a verbo eius et provocaverunt et blasphemaverunt, quia non observaverunt ordinationem legis huius; quia membra sua sicut gentes tractaverunt, ut removerentur et eradicerentur de terra. Et non erit eis amplius venia neque remissio [ut sit remissio et venia] pro omni peccato huius aeterni erroris.

CAPUT XVI

1 Et in neomenia mensis quarti apparuimus Abrahae ad quercum Mambre, et locuti sumus cum eo, et nuntiavimus ei daturum esse ei filium a Sara uxore sua.
2 Et risit Sara, quia audivit nos haec verba cum Abrahamo locutos esse, et nos eam admonuimus, et timuit, et negavit se propter verba risisse.
3 Et nomen filii sui ei diximus, sicut nomen eius in tabulis caelestibus ordinatum et scriptum est (id est) Isaac,
4 Et cum ad eam tempore constituto rediremus, conciperet filium.
5 Et in mense hoc Dominus iudicia sua fecit super Sodomam, et Gomorram, et Seboim, et omnem regionem Iordanis, et combussit eos igne et sulphure, et delevit eos usque ad diem hanc, sicut ecce narravi tibi omnia opera eorum, quia impii sunt et peccatores valde, et polluunt se et fornicantur in carne sua, et operantur immunditias super terram.
6 Et similiter Deus iudicium faciet in locis ubi secundum immunditiam Sodomitarum egerunt, sicut iudicium Sodomorum.
7 Loth autem servavimus; Abrahae enim recordatus est Deus et emisit eum de media ruina.
8 Et fecerunt peccatum super terram ille et filiae eius, quod non fuit super terram a diebus Adam usque ad tempus eius; dormivit enim Adam cum filiabus suis.
9 Et ecce, mandatum est et insculptum de omni semine eius, in tabulis caelestibus, ut eos removerent et eradicarent, et iudicium facerent in eos sicut iudicium Sodomae, et ne relinquerent ullum semen hominis in terra in die damnationis.
10 Et hoc mense Abraham migravit de Hebron, et habitavit inter Cades et Sur in montibus Gerar.
11 Et in medio mense quinto migravit inde et habitavit in Puteo Iuramenti.
12 Et in medio mensis sexti visitavit Dominus Saram et fecit ei sicut promiserat; et concepit.
13 Et peperit filium mense tertio, tempore quo dixerat Dominus Abrahami, in sollemni primitiarum messis, natus est Isaac.
14 Et circumcidit Abraham filium suum die octavo: ipse est primus circumcisus secundum fœderis quod est in aeternum.
15 Et in sexto anno quartae hebdomadis venimus ad Abraham, ad Puteum Iuramenti, et apparuimus ei [sicut dixeramus Sarae ut rediremus ad eam, et conciperet filium.]
16 Et reversi sumus mense septimo, et invenimus Saram praegnantem coram nobis, et benediximus ei, et nuntiavimus ei omnia quae decreta erant de eo, ne moreretur, donec sex filios alios generet, et videret eos antequam moreretur; sed ut in Isaac vocaretur nomen eius et semen.
17 et ut omne semen filiorum eius de gentibus fiat et cum gentibus aestimaretur, sed de filiis Isaac fiat semen sanctum et non aestimaretur inter gentes.
18 Fieret enim pars Altissimi, et omne semen eius ceciderit in possessionem Dei, ut sit Domino populus possessio de omnibus gentibus, et fiat regnum et sacerdotes et gens sancta.
19 Et profecti sumus per viam nostram, et nuntiavimus Sarae omnia quae ei dixeramus, et ambae exsultaverunt gaudio magno valde.

20 Et aedificavit ibi altare Domino, qui liberaverat eum, et qui laetificaverat eum in terra peregrinationis suae, et celebravit festum gaudii in mense illo septem diebus iuxta altare quod aedificaverat in puteo iuramenti.
21 Et aedificavit sibi et servis suis tabernacula in hac festivitate, et celebravit primus festum tabernaculorum in terra.
22 Et per septem dies offerebat holocaustum Domino cotidie, boves duos, arietes duos, oves septem, hircum caprarum pro peccato, ut expiaret pro se et pro semine suo.
23 Et in sacrificium gratiarum, arietes septem, haedos septem, oves septem, et hircos septem, cum oblationibus fructiferis et libaminibus eorum; et omnem adipem eorum adolevit super altare, oblationem electam Domino in odorem suavitatis.
24 Et mane et vespere adolevit aromata, thus, et galbanum, et stanni, et nardum, et myrrham, et aromata, et liquamen; omnia haec septem obtulit, contritum, et mixtum in partes aequales purum.
25 Et celebravit festum hoc per septem dies, laetatus toto corde suo et tota anima sua, ipse et omnes qui erant in domo eius, et non erat cum eo aliquis alienigena, neque quisquam incircumcisus.
26 Et benedixit Creatorem suum, qui creavit illum in generatione sua, quia creavit illum secundum bonam voluntatem suam, quia sciebat et intellexit quia ex ipso oriturus erat germen iustitiae in generationes aeternas, et ex ipso semen sanctum, ut fiat conforme illi qui omnia fecit.
27 Et benedixit et exultavit, et vocavit nomen festi huius "Festum Domini, gaudium acceptabile Deo Altissimo".
28 Et benediximus eum in aeternum, et omnem semen eius post eum per omnes generationes terrae, quia celebravit hoc festum in tempore suo, secundum testimonium tabularum caelestium.
29 Propter hoc in tabulis caelestibus constitutum est de Israel, ut celebrent festum tabernaculorum septem diebus cum laetitia, mense septimo, acceptabile coram Domino, statutum sempiternum per generationes suas per annum.
30 Et huic non est finis dierum; quia constitutum est in aeternum pro Israel ut celebrent illud et habitent in tabernaculis et ponant coronas super capita sua et sumant ramos frondosos et salices de torrente.
31 Tulit ergo Abraham ramos palmarum et fructus ligni pulcherrimorum, et circumiens altare septem vicibus mane, laudabat et gratias egit Deo suo pro omnibus cum gaudio.

CAPUT XVII

1 Et in primo anno quintae hebdomadis ablactatus est Isaac in hoc iubilaeo, [1982 AM] et fecit Abraham magnum convivium in mense tertio, in die ablactationis filii sui Isaac.
2 Ismael autem filius Agar Aegyptiae stetit coram Abraham patre suo, et Abraham gavisus est et benedixit Deum quod vidisset filios suos et non mortuus esset sine liberis.
3 Et recordatus est verborum quae locutus erat ei die qua discessit ab eo Lot, et gavisus est quod dederat ei Dominus semen super terram ut hereditate possideret terram, et benedixit toto ore suo creatorem omnium rerum.
4 Vidit autem Sara Ismaelem ludentem et saltantem, et Abraham gaudentem gaudio magno, et zelavit Ismaelem et dixit ad Abraham: "Eice ancillam hanc et filium eius, non enim erit heres filius ancillae huius cum filio meo Isaac."
5 Grave factum est hoc Abraham propter ancillam suam et propter filium suum, ut expelleret eos a se.
6 Dixit autem Deus ad Abraham: Non tibi videatur grave propter puerum et propter ancillam; in omnibus quae dixerit tibi Sara, audi verba eius et fac ea: quia in Isaac vocabitur nomen tuum et semen tuum.
7 Filium autem ancillae huius faciam eum in gentem magnam, quia de semine tuo est.
8 Surrexit itaque Abraham mane, et sumpsit panem et utrem aquae, imposuitque super umeros Agar, et dimisit eam.
9 Abiit itaque, et erravit in deserto Bersabee, et defecerat aqua in utre, et sitivit puella et non poterat progredi, et cecidit.
10 Tulit autem eum mater sua, et projecit eum subter oleastrum, et abiit, et sedit e regione eius procul iactus arcus: dixit enim: "Non videam mortem filii mei." Et sedens flebat.
11 Angelus autem Dei, unus de sanctis, dixit ei: “Cur ploras, Agar? Surge, tolle puerum, et tene eum in manu tua; exaudivit enim Deus vocem tuam et vidit puerum.”
12 Aperuitque oculos suos et vidit puteum aquae, et ivit et implevit utre suum aqua, et dedit filio suo potum. Surrexitque et abiit in desertum Pharan.
13 Crevitque puer, et factus est sagittarius, et erat Deus cum eo, et accepit illi mater eius uxorem de filiabus Aegypti.
14 Et peperit ei filium, vocavitque nomen eius Nebaioth, dicens: Prope fuit mihi Dominus cum invocarem eum.
15 Et factum est in septima hebdomade, in anno primo eius, [2003 AM] in mense primo huius iubilaei, duodecimo die mensis huius, voces factae sunt in caelo de Abraham, quod fidelis esset in omnibus quae dixit ei, et quod diligeret Dominum, et quod in omni tribulatione fidelis esset.
16 Et venit princeps Mastêmâ et dixit coram Deo: "Ecce, Abraham diligit Isaac filium suum, et dilectissimus est in eo super omnia; iube eum offerre eum in holocaustum super altare, et videbis an faciet hoc mandatum, et scies an fidelis sit in omnibus quibus eum tentaveris."
17 Et scivit Dominus Abraham fidelem esse in omnibus tribulationibus suis, quia tentaverat eum per terram suam et fame, et tentaverat eum divitiis regum, et tentaverat eum per uxorem suam, cum avulsa esset, et per circumcisionem, et tentaverat eum per Ismael et Agar ancillam suam, cum dimitteret eos.
18 Et in omnibus, quibus eum tentavit, fidelis inventus est, et non impingit anima eius, neque tardavit facere; fidelis enim erat et amator Domini.

CAPITULUM XVIII

1 Dixit quoque Deus ad eum: "Abraham, Abraham." Et ille respondit: "Ecce ego."
2 Ait illi: Tolle filium tuum dilectissimum, quem diligis, Isaac, et vade in terram montium, atque offer eum super unum montium quem monstravero tibi.

3 Surrexitque mane et stravit asinum suum, et assumpsit duos iuvenes suos secum, et Isaacum filium suum, et concidit ligna holocausti, et venit ad locum illum die tertio, et vidit locum e longinquo.
4 Et venit ad fontem aquae, et dixit pueris suis: "Manete hic cum asino, ego et puer illuc ibimus, et postquam adoraverimus, revertemur ad vos."
5 Accepit quoque ligna holocausti et imposuit super Isaac filium suum, portans in manu ignem et cultrum; et profecti sunt ambo simul illuc.
6 Dixit Isaac patri suo: “Pater meus.” At ille respondit: “Ecce ego, fili mi.” Cui ille respondit: “Ecce ignis et culter et ligna; ubi est ovis holocausti, pater meus?”
7 At ille dixit: “Deus providebit sibi victimam holocausti, fili mi.” Et accessit ad locum montis Dei.
8 Et aedificavit altare, et ligna super altare posuit, et ligavit Isaac filium suum, et posuit eum super ligna quae erant super altare, et extendit manum suam ad sumendum cultrum ad immolandum Isaac filium suum.
9 Et steti coram eo et coram principe Mastêmâ, et Dominus dixit: 'Ne ei praecipias ne ponat manum suam super puerum neque faciat ei quicquam, quia demonstravi eum timere Dominum.'
10 Et de caelo clamavi ad eum, et dixi ei: “Abraham, Abraham”. Qui perterritus dixit: “Ecce ego”.
11 Dixique ei: “Ne extendas manum tuam super puerum, neque facias illi quicquam; nunc enim ostendi tibi quod timeas Dominum et non pepercisti filio tuo primogenito a me.”
12 Et princeps Mastêmâ confusus est; et Abraham levavit oculos suos et vidit, et ecce aries haerens... cornibus suis, et Abraham ivit et accepit arietem et obtulit eum in holocaustum pro filio suo.
13 Appellavitque Abraham locum illum: Dominus vidit, ita ut dicatur: In monte Dominus vidit: iste est mons Sion.
14 Vocavit autem Dominus Abraham nomine suo secundo de caelo, sicut apparere fecit nos ut loqueremur ei in nomine Domini.
15 Et dixit: Per me ipsum iuravi, dicit Dominus, quia fecisti verbum hoc, et non pepercisti filium tuum dilectissimum a me, benedicens tibi et multiplicans multiplicabo semen tuum sicut stellas caeli et sicut arenam quae est in litore maris, et semen tuum possidebit civitates inimicorum suorum.
16 Et benedicentur in semine tuo omnes gentes terrae, quia oboedisti voci meae, et omnibus ostendi te fidelem esse mihi in omnibus quae dixi tibi: Vade in pace.
17 Abraham autem ad pueros suos abiit, et surrexerunt, abierunt simul Bersabee; Abraham autem habitavit iuxta puteum Iuramenti.
18 Celebravitque hoc festum per annum, septem diebus cum laetitia, et vocavit illud festum Domini secundum septem dies, per quos ibat et redibat in pace.
19 Et ita ordinatum est et scriptum in tabulis caelestibus de Israel et semine eius, ut septem diebus festum hoc cum gaudio festi celebrarent.

CAPITULUM XIX

1 Et anno primo hebdomadae primae in quadragesimo secundo iubilaei, reversus est Abraham et habitavit contra Hebron, quae est Cariatharbe, duas hebdomades annorum.
2 Et completi sunt dies vitae Sarae anno primo tertiae hebdomadae huius iubilaei, et mortua est in Hebron.
3 Et ivit Abraham ut plangeret eam et sepeliret eam, et tentavimus eum an patiens esset spiritus eius et non indignaretur verbis oris eius; et inventus est patiens in hoc et non commotus est.
4 Nam patientia spiritus locutus est cum filiis Heth, ut darent ei locum ubi sepeliret mortuum eius.
5 Et dedit ei Dominus gratiam coram omnibus qui viderant eum, et supplicavit cum lenitate filios Heth, qui dederunt ei terram speluncae Duplicis contra Mambre, id est Hebron, quadringentis siclis argenti.
6 Et rogaverunt eum, dicentes: Gratias tibi dabimus id; sed noluit gratis accipere de manibus eorum, quia pretium loci, pecuniam plenam, dedit et adoravit eos bis, et post haec sepelivit mortuum suum in spelunca duplici.
7 Et fuerunt omnes dies vitae Sarae centum viginti septem anni, id est duo iubilaei et quattuor hebdomades et unus annus: hi sunt dies annorum vitae Sarae.
8 Haec est decima tentatio qua Abraham tentatus est, et inventus est fidelis, patiens spiritu.
9 Nec verbum unum locutus est de rumore in terra, quomodo Deus dixisset se daturum esse eam sibi et semini eius post eum, et petivit ibi locum ubi mortuum suum sepeliret; fidelis enim inventus est, et in tabulis caelestibus amicus Dei inscriptus est.
10 Quarto quoque anno duxit uxorem filio suo Isaac, nomine Rebecca, soror Laban et filia Bathuel: et Bathuel filius Melchae, uxoris Nachor fratris Abrahami.
11 Abraham quoque tertiam uxorem accepit, nomine eius Ceturam, de filiabus ancillarum suarum, quia mortua erat Agar ante Saram. Et peperit ei sex filios, Zimran et Jecsan et Madan et Madian et Jesboc et Suah, duabus hebdomadibus annorum.
12 Et in hebdomada sexta, anno secundo, peperit Rebecca Isaac duos filios, Iacob et Esau,
13 Et [2046 AM] Iacobus vir lenis et rectus, Esau autem vir durus, vir agricola et pilosus; Iacob autem in tabernaculis habitabat.
14 Et adulti sunt pueri, et discit Iacob scribere; Esau autem non didicit, quia vir agrestis et venator erat, et bellum didicit, et omnia opera eius ferocia erant.
15 Abraham amabat autem Iacobum, Isaac autem amabat Esau.
16 Abraham autem opera Esau vidit et intellexit in Iacob nomen eius vocari et semen vocavitque Rebeccam et praecepit de Iacob, sciebat enim quod et illa amabat Iacob plus quam Esau.
17 Dixitque ei: Filia mea, custodi filium meum Iacob, quia erit pro me in terra, et benedictio in medio filiorum hominum, et in gloriam universum seminis Sem.
18 Scio enim quod eum Dominus eliget ut sit sibi populus herabilitas de omnibus populis qui sunt super faciem terrae.
19 Et ecce, Isaac filius meus amat Esau plus quam Jacob; sed video quod vere diligas Jacob.
20 Adde adhuc misericordiam tuam erga eum, et oculi tui sint in misericordia ad eum, quia erit nobis benedictio super terram ab hoc tempore in omnes generationes terrae.

21 Confortentur manus tuae, et exsultet cor tuum in filio tuo Jacob, quia dilexi eum super omnes filios meos. erit benedictus in aeternum, et semen eius implebit universam terram.
22 Si quis potest arenam terrae numerare, semen quoque eius numerabitur.
23 Et omnes benedictiones quibus benedixit mihi Dominus et semini meo erunt Jacob et semini eius in aeternum.
24 Et in semine eius benedicetur nomen meum, et nomina patrum meorum, Sem, et Noah, et Henoch, et Malaleel, et Enos, et Seth, et Adam.
25 Et haec erunt ad fundamenta caeli ponenda et ad corroborandam terram et ad renovanda omnia luminaria quae in firmamento sunt.
26 Vocavitque Iacob coram Rebecca matre sua, et osculatus est eum, benedixitque eum, et dixit:
27 Iacob, filius mi dilectissimus, quem anima mea dilexit, benedicat te Deus desuper firmamento, et det tibi omnes benedictiones quas benedixit Adam, et Henoch, et Noe, et Sem; et omnia quae dixit mihi, et omnia quae pollicitus est mihi dare, adhaereat tibi et semini tuo in aeternum, secundum dies caeli super terram.
28 Et spiritus Mastêmâ non dominabuntur super te aut super semen tuum ut avertant te a Domino, qui est Deus tuus abhinc in aeternum.
29 Sitque Dominus Deus tibi pater, et tu primogenito, et populo in sempiternum.
30 Vade in pace, fili mi.' Ambo autem simul exierunt ab Abraham.
31 Rebecca autem amabat Iacobum toto corde suo et tota anima sua multo plus quam Esau; Isaac autem amabat Esau multo plus quam Iacob.

CAPUT XX

1 Et in iubilaeo quadragesimo secundo, in anno primo hebdomadis septimae, vocavit Abraham Ismaelem, [2052 (2045?) AM] et duodecim filios suos, et Isaac et duos filios eius, et sex filios Ceturae, et filios eorum.
2 Et praecepit eis ut observarent viam Domini, ut iustitiam exercerent et diligerent unusquisque proximum suum, et hoc modo agerent inter omnes homines; ut sic ambulent unusquisque secundum ea, ut iudicium et iustitiam agerent in terra.
3 ut filios suos circumciderent, iuxta pactum quod pepigerat cum eis, neque deflecterent ad dexteram aut ad sinistram ab omnibus viis quas praeceperat Dominus nobis; et ut custodiamus nos ab omni fornicatione et immunditia, [et abiceremus de nobis omnem fornicationem et immunditiam].
4 Et si qua mulier sive ancilla fornicaverit apud te, combures eam igni: et non fornicabitur cum ea secundum oculos suos et cor suum, neque accipiet sibi uxores de filiabus Chanaan, quia semen Chanaan eradicabitur de terra.
5 Narravit autem eis de iudicio Gigantum et de iudicio Sodomitarum, quomodo iudicati essent propter impietatem suam et mortui essent propter fornicationem suam et immunditiam et corruptionem mutuam per fornicationem.
6 Cavete autem vos ab omni fornicatione et immunditia et ab omni inquinamento peccati, ne forte faciatis nomen nostrum in maledictum et omnem vitam vestram in sibilum et pereant omnes filii vestri gladio, et fiant sicut Sodoma anathema et universi reliquiae vestrae sicut filii Gomorrhae.
7 Obsecro vos, filii mei, diligite Deum caeli et adhaerete omnibus mandatis eius et nolite ambulare post idola eorum et post immunditias eorum,
8 Nolite vobis deos conflatiles neque sculptiles facere, quia vana sunt, et non est spiritus in eis; opera enim manuum sunt: et omnes qui confidunt in eis non credunt in nihilum.
9 Nolite eis serviere, neque adorare eos, sed servite Deo altissimo, et adorate eum semper: et sperate in vultum eius semper, et facite rectum et iustitiam coram eo, ut placeat vobis et det vobis misericordiam suam, et det vobis pluviam mane et vespere, et benedicat omnibus operibus vestris quae fecistis in terra, et benedicat pani vestro et aquae vestrae, et benedicat fructui ventris vestri et fructui terrae vestrae, et gregibus boum tuorum, et gregibus ovium tuarum.
10 et eritis benedictio super terram, et desiderabunt vos omnes gentes terrae et benedicent filios vestros in nomine meo, ut benedicantur sicut ego.
11 Deditque Ismaeli et filiis eius, et filiis Ceturae munera, et separavit ea ab Isaac filio suo, et dedit omnia Isaac filio suo.
12 Abierunt autem Ismael et filii eius, et filii Ceturae et filii eorum, simul et habitaverunt a Pharan usque ad introitum Babylonis, in omni terra quae est ad orientem, contra desertum.
13 Hi autem inter se commiscebantur, et appellati sunt nomen eorum Arabes et Ismaelitae.

CAPUT XXI

1 Et in anno sexto hebdomadae septimae huius iubilaei vocavit Abraham Isaac filium suum, et praecepit ei dicens: 'Senui et nescio diem mortis meae, et plenus sum dierum meorum.'
2 Et ecce, centum septuaginta quinque annorum sum, et per omnes dies vitae meae Domini recordatus sum, et in toto corde meo quaesivi facere voluntatem eius, et recte ambulare in omnibus viis eius.
3 Anima mea idola odio habuit, <et despexi eos qui serviebant eis, et dedi cor meum et spiritum> ut observem et faciam voluntatem eius qui creavit me.
4 Ipse est enim Deus vivens, et sanctus, et fidelis, et iustus super omnes, et non est apud eum acceptio personarum, neque acceptio munerum; quoniam iustus est Deus, et iudicat in omnes qui transgrediuntur mandata eius, et contemnunt testamentum eius.
5 Tu autem, fili mi, observa mandata eius et praecepta eius et iudicia eius, et noli ambulare post abominationes et post sculptilia et post conflatilia.
6 Sanguinemque omnis animalis et pecorum non comedetis, neque de avis quae in caelo volant.
7 Quod si immolaveris victimam pacificorum acceptabilem, mactabis eam et effundes sanguinem eius super altare. Omnis autem adipem oblationis obtuleris super altare, simul cum farina et oblatione oleo conspersa, cum libamine eius, obduces omnia simul super altare holocausti: odor suavissimus erit coram Domino.
8 Et adipem victimae laudis offeres super ignem qui est super altare: et adipem qui est super ventrem, omnem

adipem qui est super intestina, et duos renibus, omnem adipem qui est super eos, et adipem qui est super lumbos et jecur cum renibus.
9 Et offeretis omnia haec in odorem suavissimum coram Domino cum oblatione et libamine eius in odorem suavissimum, panem oblationis Domino.
10 Et comede carnem eius in die illo et in die secundo, et non occasat sol super eum die secundo donec comedatur, et non remaneat quicquam super illud in diem tertium, quia non erit acceptabile [quia non probatur] et non amplius comedetur, et omnes qui comedunt ex eo peccatum adferent super se; sic enim inveni scriptum in libris patrum meorum, et in verbis Henoch, et in verbis Noe.
11 Et super omnem oblationem tuam sparges sal, et non desit sal fœderis in omnibus oblatis tuis coram Domino.
12 Quod ad ligna sacrificiorum attinet, cave ne ligna altari afferas praeter haec: cupressum, laurum, amygdalarum, abies, pinum, cedrum, sabinam, ficum, olivam, myrrham, laurum, aspalathum.
13 Et ex his lignis pone super altare sub sacrificio, quae specie probata sunt, neque lignum fissum aut nigrum pones, durum et mundum, sine macula, sanum et novum germen; neque lignum vetus pones, quia odor eius abest, quia non est in eo amplius sicut prius.
14 Praeter haec ligna non est aliud quod pones (in altari), quia odor dispergitur, et odor fragrantiae eius non ascendit in caelum.
15 Observa hoc mandatum et fac illud, fili mi, ut sis rectus in omnibus operibus tuis.
16 Omni tempore mundo corpore tuo, et lava te aqua antequam accedas ad altare ut offeras, lava quoque manus tuas et pedes tuos antequam appropinques altare, et cum finieris immolare, lava rursus manus tuas et pedes tuos.
17 Sanguis non appareat in te neque in vestibus tuis; cave tibi, fili mi, a sanguine, cave vehementer; et pulvere contege eum.
18 Et ne sanguinem comedatis, quia anima est; sanguinem omnino non comedetis.
19 Et dona ne accipiatis pro sanguine hominis, ne effundatur impune, sine iudicio; nam sanguis qui effunditur est qui terram peccare facit, et terra non potest purgari a sanguine hominis nisi per sanguinem eius qui eum effudit.
20 Non accipies dona et dona pro sanguine hominis, sanguinem pro sanguine, ut sis acceptus coram Domino Deo altissimo, quia ipse est protector bonorum, et ut serves te ab omni malo, et ut servet te de omni genere mortis.
21 Video, fili mi, omnia opera filiorum hominum peccatum et impietatem esse, et omnia opera eorum immunditia et abominatio et sordes sunt, et nulla est in eis iustitia.
22 Cave ne ambules in viis eorum, et in semitis eorum ambules, et pecces peccatum ad mortem coram Deo altissimo, ne forte abscondat faciem suam a te, et tradat te in manus iniquitatis tuae, et eradicabit te de terra, et semen tuum de sub caelo, et pereat nomen tuum et semen tuum de universa terra.
23 Avertite vos ab omnibus operibus eorum et ab omnibus immunditiis eorum, et custodite mandatum Dei altissimi, et facite voluntatem eius, et estote recti in omnibus.
24 benedicetque tibi in omnibus operibus tuis, et germinabit de te germen iustitiae in universa terra, in omnes generationes terrae, et nomen meum et nomen tuum non obliviscentur sub caelo in aeternum.
25 Vade, fili mi, in pace. Confirmet te Deus altissimus, Deus meus et Deus tuus, ut facias voluntatem suam, et benedicat omni semen tuum et residuum seminis tui in generationes sempiternas, omnibus benedictionibus iustitiae, ut sis benedictio super omnem terram.
26 Et egressus est ab eo gaudens.

CAPITULUM XXII

1 Et factum est in prima hebdomada quadragesimo quarto iubilaei, in anno secundo, hoc est, anno quo mortuus est Abraham, venerunt Isaac et Ismael a Puteo Iuramenti ad celebrandum festum hebdomadarum, id est, festum primitiarum messis, ad Abraham, patrem suum. Et Abraham gavisus est quod venerunt duo filii eius.
2 Multas enim possessiones possidebat Isaac in Bersabee, et solitus erat ire et videre possessiones suas et redire ad patrem suum.
3 Et in diebus illis venit Ismael videre patrem suum, et ambo convenerunt, et obtulit Isaac sacrificium holocausti, et posuit illud super altare patris sui, quod exstruxerat in Hebron.
4 Obtulitque victimas laudis et paravit convivium laetitiae coram Ismaël fratre suo: confecit quoque Rebecca placentas frumenti novi, et dedit Iacob filio suo, ut afferret Abraham patri eius, primitias frugum terrae, ut comederet et benediceret Creatori omnium rerum antequam moreretur.
5 Misit etiam Isaac Abrahami victimam laudem optimam per manum Iacob, ut comederet et biberet.
6 Et manducavit et bibit, et benedixit Deum altissimum, qui creavit caelum et terram, qui fecit omnia pingues terrae, et dedit ea filiis hominum, ut ederent et biberent et benedicerent Creatorem suum.
7 Et nunc confiteor tibi, Deus meus, quod ostendisti mihi hanc diem: ecce ego sum centum septuaginta quindecim annorum, senex et plenus dierum, et omnes dies mei mihi pacem habuerunt.
8 Non superavit me gladius hostilis in omnibus quae dedisti mihi et filiis meis omnibus diebus vitae meae usque ad hunc diem.
9 Deus meus, misericordia tua et pax tua super servum tuum et super semen filiorum eius, ut sint tibi in gentem electam et hereditatem de omnibus gentibus terrae, ab hoc tempore usque in omnes dies generationum terrae, in omnes saeculos saeculi.
10 Vocavitque Iacob et dixit: “Fili mi Iacob, Deus omnium benedicat te et confirmet te ut facias iustitiam, et voluntatem suam coram se, et eligat te et semen tuum, ut sis populus hæreditatis suae secundum voluntatem suam in sempiternum.
11 Et tu, fili mi Iacob, accede et osculare me! Accessit et osculatus est eum, et dixit: Benedictus filius meus Iacob, et omnes filii Dei Altissimi in aeternum: det tibi Deus semen iustitiae, et sanctificet de filiis tuis in medio universae terrae: et serviant tibi gentes, et adorent se ante semen tuum omnes gentes.
12 Esto fortis coram hominibus et dominare te super omne semen Seth, ut iustificabuntur viae tuae et viae filiorum tuorum, fiantque gens sancta.

13 Deus altissimus tibi det omnes benedictiones, quibus me benedixit, et quibus benedixit Noe et Adam; requiescant super sacro capite seminis tui in generationem et generationem usque in aeternum.
14 Et purget te ab omni iniustitia et impuritate, ut tibi remittantur omnes delicta quae ignoranter commisisti. Confortet te et benedicat tibi, et hereditate possideas omnem terram.
15 et renovet pactum suum tecum, ut sis ei gens hereditas in sempiternum: et sit tibi et semini tuo Deus in veritate et iustitia omnibus diebus terrae.
16 Et tu, fili mi Jacob, memento verborum meorum, et observa mandata Abraham patris tui: Separa te a gentibus, et noli comedere cum eis, et noli facere secundum opera eorum, neque socius fias cum eis: quia immunda sunt opera eorum, et omnes viæ eorum inquinamentum, et abominatio, et immunditia.
17 Sacrificia sua mortuis immolant et spiritibus daemonum colunt et super sepulcra comedunt et omnia opera eorum vanitas et inane sunt.
18 Cor eorum non intellegunt, neque oculi eorum vident opera eorum, et quomodo errant dicentes ligno: “Deus meus es tu”; et lapidi: “Dominus meus et salvator meus es tu”. [Et cor eorum non est.]
19 Et tu, fili mi Jacob, adiuvet te Deus altissimus, et benedicat te Deus caeli, et liberet te ab immunditiis eorum et ab omni delicto eorum.
20 Cave, fili mi Iacob, ne accipias uxorem de semine filiarum Chanaan, quia omne semen eius eradicabitur de terra.
21 Nam propter transgressionem Cham erravit Chanaan, et delebitur omne semen eius de terra et omne quod residuum est in ea, et nemo ex eo ortus erit in die iudicii.
22 Et omnes qui idolorum cultores sunt et profani...
(a) Non erit eis spes in terra viventium;
(b) Et non erit memoria eorum in terra;
(c) Nam descendent ad infernum,
(d) Et in locum damnationis ibunt,
Sicut filii Sodomorum ablati sunt de terra, sic ablati sunt omnes qui idola colunt.
23 Noli timere, fili mi Iacob, et noli paveas, fili Abraham: custodiat te Deus altissimus de interitu, et liberet te de viis erroris.
24 Domum hanc aedificavi mihi, ut ponam nomen meum super eam in terra [datur tibi et semini tuo in aeternum], et vocabitur Domus Abraham, dabitur tibi et semini tuo in aeternum; tu enim aedificabis domum meam et stabilies nomen meum coram Deo in aeternum, et semen tuum stabit per omnes generationes terrae.
25 Et desiit praecipere ei et benedicere ei.
26 Accubueruntque duo simul in lecto uno, et dormivit Iacob in sinu Abraham, patris sui, et osculatus est eum septem vicibus, et gavisa est viscera eius et cor eius super eum.
27 Benedixitque ei toto corde suo, dicens: Deus altissimus, Deus omnium et Creator universorum, qui eduxit me de Ur Chaldaeorum, ut daret mihi terram hanc, et hereditatem eius in aeternum, et ut constituerem semen sanctum: benedictus sit Altissimus in aeternum.
28 Benedixitque Iacob et dixit: “Fili mi, in quo gaudeo toto corde meo et toto corde meo, gratia tua et misericordia tua elevaatur super eum et super semen eius in aeternum.”
29 Ne derelinquas eum, neque contemnas ab hoc tempore usque ad dies aeternitatis, et aperiantur oculi tui super eum et super semen eius, ut serves eum, et benedicas ei, atque sanctifices eum in gentem hæreditatis tuae.
30 Et benedic eum omnibus benedictionibus tuis ab hoc tempore usque in omnes dies aeternitatis, et renova foedus tuum et gratiam tuam cum eo et cum semine eius secundum omnem benevolentiam tuam in omnes generationes terrae.

CAPITULUM XXIII

1 Et posuit duos digitos Iacob super oculos eius, et benedixit Deum deorum, et operuit faciem suam et extendit pedes suos et obdormivit somno aeternitatis, et ad patres suos congregatus est.
2 Et his omnibus rebus gestis, Iacob in sinu suo iacebat, et nesciebat quod Abraham, pater patris sui, mortuus esset.
3 Evigilavit autem Iacob e somno suo, et ecce Abraham frigidus erat sicut glacies, et dixit: “Pater, pater!” Sed nemo loquebatur, et scivit quia mortuus est.
4 Et surrexit de sinu suo, et cucurrit, et nuntiavit Rebeccae, matri suae; et Rebecca venit ad Isaacum noctu, et nuntiavit ei; et ierunt simul, et Jacob cum eis, et lucerna in manu eius, et cum intrassent, invenerunt Abrahamum jacentem mortuum.
5 Certus Isaac super faciem patris sui flevit et osculatus est eum.
6 Et voces auditae sunt in domo Abrahami, et surrexit Ismaël filius eius, et ivit ad Abraham patrem suum, et flevit super Abraham patrem suum, ille et tota domus Abrahami, et fleverunt magno fletu.
7 Et sepelierunt eum Isaac et Ismael filii eius in spelunca Duplici, iuxta Saram uxorem suam, et fleverunt eum quadraginta diebus, omnes viri domus eius, et Isaac et Ismael, et omnes filii eorum, et omnes filii Keturae in locis suis; et finiti sunt dies planctus pro Abraham.
8 Vixitque tres iubilaeos et quattuor hebdomades annorum, annos centum septuaginta quinque, et complevit dies vitae suae, senex et plenus dierum.
9 Nam dies patrum, vitae eorum, fuerunt decem et novem iubilaea; et post diluvium coeperunt crescere minus quam decem et novem iubilaea, et decrescere in iubilaeis, et cito senescere, et impleri diebus suis propter tribulationem multiplicem et malitias viarum suarum, excepto Abraham.
10 Abraham enim perfectus erat in omnibus operibus suis cum Domino, et placitus erat iustitia omnibus diebus vitae suae, et ecce non complevit quattuor iubilaea in vita sua, cum senuerit propter iniquitatem et plenus esset dierum suorum.
11 Omnes autem generationes quae ab hoc tempore usque ad diem magni iudicii surgent, cito senescent, antequam duo iubilaea compleant, et scientia eorum propter senectutem derelinquet eos, et omnis scientia eorum evanescet.
12 Et in diebus illis, si quis iubilaeum et dimidium annorum vixerit, dicetur de eo: Diu vixit, et plures dies eius dolor et dolor et tribulatio sunt, et non est pax:

Calamitas enim calamitatem sequitur, et vulnus vulneri, et tribulatio tribulationem, et nuntius malus nuntio malo, et morbus morbo, et omnia iudicia mala huiusmodi, inter se, morbus et ruina, et nix et pruina et glacies, et febris, et frigora, et torpor, et fames, et mors, et gladius, et captivitas, et omnia genera calamitatum et dolorum.
14 Et haec omnia venient super generationem pessimam, quae transgressa est super terram: immunditia et fornicatio et pollutio et abominationes opera eorum.
15 Tunc dicent: Multi fuerunt dies patrum mille annos, et boni; ecce autem dies vitae nostrae, si quis multos vixerit, septuaginta anni sunt; et si fortis fuerit, octoginta anni, et mali, et non est pax in diebus generationis huius pessimae.
16 Et in illa generatione filii patres suos et maiores natu suos de peccato et iniustitia, et de verbis oris eorum et de magnis nequitiis quas perpetrarunt, et de derelictione foederis quod Dominus pepigit inter eos et eum, ut observarent et facerent omnia mandata eius et ordinationes eius et omnes leges eius, sine discessu vel ad dextram vel ad sinistram.
17 Omnes enim iniquitatem fecerunt, et omne os iniquitatem locutum est, et omnia opera eorum immunditia et abominatio sunt, et omnes viae eorum pollutio, immunditia et perditio.
18 Ecce terra delebitur propter omnia opera eorum, et non erit semen vitis, neque oleum; quia opera eorum omnino infidelia sunt, et omnia peribunt simul, bestiae et pecus et aves, et omnes pisces maris, propter filios hominum.
19 Et iudicent inter se, iuvenes cum senibus, et senex cum iuvenibus, pauperes cum divitibus, parvus cum magnis, et mendicus cum principe, propter legem et foedus, quia obliti sunt mandatum et foedus et festa et menses et sabbata et iubilaea et omnia iudicia.
20 Et stabunt cum arcubus et gladiis et bello ut convertantur in viam; sed non revertentur donec multus sanguis effundatur super terram, singuli per alios.
21 Et qui fugerint non revertentur ab impietate sua ad viam iustitiae, sed omnes in dolo et divitiis exaltabuntur, ut diripiant unusquisque omnia quae sunt proximi sui, et nominabunt nomen magnum, sed non in veritate et non in iustitia, et polluent sanctum sanctorum immunditia sua et corruptione inquinamenti sui.
22 Et magna poena a Domino veniet operibus generationis huius, et dabit eos gladio et iudicio et captivitate et in direptionem et devorationem.
23 Et suscitabit super eos peccatores gentium, qui non habent misericordiam neque misericordiam, et qui non respiciunt personam, senem et iuvenem et ullum, quia impii sunt et fortiores ad malum facientes super omnes filios hominum. Et exercebunt vim contra Israel et praevaricationem contra Iacob, et effundetur sanguis multus super terram, et non erit qui colligat et non qui sepeliat.
24 In diebus illis clamabunt magna voce et clamabunt et orabunt ut salventur de manu peccatorum gentium, et nemo salvabitur.
25 Capita puerorum erunt alba canitie, et puer trium hebdomadum apparebit senex quasi vir centum annorum, et statura eorum a tribulatione et oppressione destruetur.
26 Et in diebus illis incipient liberi leges discere et mandata quaerere et ad viam iustitiae redire.
27 Et incipient dies multiplicari et crescere inter filios hominum, donec appropinquent dies eorum mille annorum, et ad numerum annorum maiorem quam (antea) erat numerus dierum.
28 Et non erit senex neque satiatus diebus suis, omnes enim erunt pueri et iuvenes.
29 Et omnes dies eorum complebunt et vivent in pace et in laetitia, et non erit Satan neque ullus praedator malus; erunt enim omnes dies eorum dies benedictionis et curationis.
30 Et in illo tempore sanabit Dominus servos suos, et resurgent et videbunt pacem magnam, et expellent inimicos suos. Et iusti videbunt et gratias agent, et exsultabunt cum laetitia in aeternum et videbunt omnia iudicia sua et omnes maledictiones suas in inimicos suos.
31 Et ossa eorum in terra requiescent, et spiritus eorum exsultabit, et scient quia Dominus iudicium facit, et misericordiam facit in centum milia et in omnes qui diligunt eum.
32 Et tu, Moses, scribe haec verba, quia sic scripta sunt, et perscribunt (ea) in tabulis caelestibus in testimonium per generationes sempiternas.

CAPUT XXIV

1 Et factum est post mortem Abrahae, benedixit Dominus Isaac filio eius. Qui surrexit ex Hebron et abiit et habitavit apud Puteum Visionis anno primo tertiae hebdomadae huius iubilaei, septem annis.
2 Et anno primo hebdomadis quartae coepit fames in terra, [2080 AM] praeter priorem famem quae fuerat in diebus Abrahae.
3 Coxit autem Iacob pulmentum lentis, et venit Esau esuriens de agro, et dixit fratri suo Iacob: "Da mihi de pulmento hoc rufo." Cui Iacob: "Vende mihi primogenituram tuam, et dabo tibi panem, et etiam pulmentum lentis."
4 Dixit autem Esau in corde suo: “Ego moriar, quid mihi proderunt primogenita haec?”
5 Dixit autem ad Iacob: "Do tibi." Respondit Iacob: "Iura mihi hodie." Iuravitque ei.
6 Et dedit Jacob fratri suo Esavo panem et pulmentum, et comedit donec satiatus est, et contempsit Esau primogenituram suam; propterea nomen Esavi vocatum est Edom, propter pulmentum rubrum quod dedit ei Jacob pro primogenitura sua.
7 Et Iacob factus est natu maior, Esau autem de dignitate sua depositus est.
8 Orta est autem fames super terram, et profectus est Isaac ut descenderet in Aegyptum anno secundo huius hebdomadis, et profectus est ad regem Philisthinorum in Gerara, apud Abimelech.
9 Apparuitque ei Dominus, et dixit ei: Ne descendas in Aegyptum, sed habita in terra quam dixero tibi, et peregrinare in ea: eroque tecum et benedicam tibi.
10 Tibi enim et semini tuo dabo omnem terram hanc, et juramentum meum quod juravi Abraham patri tuo, et multiplicabo semen tuum sicut stellas caeli, et dabo semini tuo omnem terram hanc.
11 et benedicentur in semine tuo omnes gentes terrae, quia oboedivit pater tuus voci meae et custodivit praecepta mea

et mandata mea et leges meas et iudicia mea et pactum meum; et nunc oboedi voci meae et habita in terra hac.
12 Et habitavit in Gelar tribus hebdomadibus annorum.
13 Mandavit autem Abimelech de eo et de omnibus quae habebat, dicens: “Quicumque tetigerit eum et rem quamlibet quae eius est, morte morietur.”
14 Isaac autem potens factus est apud Philisthaeos; et acquisivit divitias multas, boves et oves et camelos et asinos et familiam magnam.
15 Seminavitque in terra Philisthinorum et adquisivit centuplum, et factus est Isaac nimis magnus, et invidebant ei Philisthinorum.
16 Omnes puteos, quos foderant servi Abrahami dum adhuc viveret Abraham, obstruxerunt eos Philisthaei post mortem Abrahami, implentesque eos terra.
17 Et dixit Abimelech ad Isaac: "Recede a nobis, quoniam potentior nobis es multo." Et abiit Isaac inde anno primo hebdomadis septimae, et peregrinatus est in vallibus Gerarae.
18 Foderuntque rursum puteos aquarum, quos foderant servi Abraham patris eius, et quos obstruxerant Philistaei post mortem Abraham patris eius; appellavitque eos nominibus, sicut appellaverat eos Abraham pater eius.
19 Foderunt autem servi Isaac puteum in valle et invenerunt aquam vivam, sed iurgati sunt pastores Gerarae cum pastoribus Isaac, dicentes: Nostra est aqua; vocavitque Isaac nomen putei 'Perversitas', quia perverse egerunt nobiscum.
20 Foderunt autem alterum puteum, et pro illo quoque rixati sunt, et vocavit nomen eius 'Inimicitia'. Surrexitque inde et foderunt alium puteum, et pro illo non rixati sunt, et vocavit nomen eius 'Locus'. Dixitque Isaac: 'Nunc spatium dedit nobis Dominus, et crevimus in terra.'
21 Et ascendit inde ad Fontem Iuramenti anno primo hebdomadae primae in quadragesimo quarto iubilaei.
22 Apparuit autem ei Dominus nocte illa in neomenione mensis primi, dixitque ei: Ego sum Deus Abraham patris tui: noli timere, quia tecum sum: benedicam tibi et multiplicabo semen tuum sicut arenam terrae propter Abraham servum meum.
23 Et aedificavit ibi altare, quod aedificaverat Abraham pater eius prius, et invocavit nomen Domini, obtulitque sacrificium Deo Abraham patris sui.
24 Foderuntque puteum et invenerunt aquam vivam.
25 Foderunt autem servi Isaac alium puteum et non invenerunt aquam, veneruntque et nuntiaverunt Isaac quod non invenissent aquam. Dixit Isaac: "Iuravi hodie Philistaeis et nuntiatum est nobis hoc."
26 Vocavitque nomen loci illius Bersabee, dicens: Iustus est, quia ibi iuraverat Abimelech et Ohuzath amico eius et Phicol praefecto militiae eius.
27 Et intellexit Isaac in die illa quod sub coactione iurasset eis pacem faceret cum eis.
28 Maledixit autem Isaac Philisthaeos in die illa, dicens: “Maledicti Philisthaei in diem irae et indignationis omnium gentium; ponat eos Deus in derisum et maledictionem, et in obicem furoris et indignationis in manibus peccatorum gentium et in manibus Kittim!”
29 Et quicumque effugerit gladium inimici et Kittim, deleatur gens iusta in iudicio de sub caelo, quia inimici et inimici erunt filiis meis in generationibus suis super terram.
30 Nec relinquetur ex eis reliquia, neque qui salvus fiat in die irae iudicii: vastatio enim et eradicatio et expulsio de terra erit omne semen Philisthinorum, et non erit amplius relinquatur his Caphtorim nomen vel semen in terra.
31 Nam si ascenderit in caelum, inde deprimetur, et si in terra se sustinuerit, inde trahetur, et si se abdiderit inter gentes, inde eradicabitur, et si descenderit ad infernum, ibi erit damnatio eius magna, et ibi quoque non erit pax.
32 Et si in captivitatem ierit, manibus quaerentium animam eius interficient eum in via, et non erit nomen eius neque semen in omni terra, quia in maledictionem aeternam abibit.
33 Et sic scriptum est et insculptum est de eo in tabulis caelestibus, ut fiat ei in die iudicii, ut eradicetur de terra.

CAPUT XXV

1 Anno autem secundo huius hebdomadis, hoc iubilaeo, vocavit Rebecca Iacob filium suum, et locuta est ad eum [2109 AM] dicens: 'Fili mi, noli accipere uxorem de filiabus Chanaan, sicut Esau frater tuus, qui accepit sibi duas uxores de filiabus Chanaan, et exacerbaverunt animam meam omnibus immunditiis suis: omnia enim opera eorum fornicationis et libidinis, et non est iustitia in eis, quia pessima sunt.'
2 Et ego, fili mi, te vehementer amo, et cor meum et affectio mea te benedicunt omni hora diei et vigilia noctis.
3 Et nunc, fili mi, audi vocem meam et fac voluntatem matris tuae, et noli accipere uxorem de filiabus terrae huius, sed tantum de domo patris mei et de cognatione patris mei. Accipies tibi uxorem de domo patris mei, et benedicet tibi Deus altissimus, et erunt filii tui generationem iustam et semen sanctum.
4 Locutus est quoque Iacob ad Rebeccam matrem suam, et dixit ei: “Ecce, mater, novem hebdomades annorum sum; nec novi et tetigi ullam mulierem, nec despondi me ulli; neque cogitavi accipere mihi uxorem de filiabus Chanaan.”
5 Memini enim, mater, verborum Abrahae patris nostri, qui mihi praecepit ne sumerem uxorem de filiabus Chanaan, sed sumerem uxorem de semine domus patris mei et de cognatione mea.
6 Audivi quod antea natae sint filiae Laban fratri tuo, et proposui eas accipere uxorem ex eis.
7 Et propter hoc custodivi me ipsum spiritu meo ne peccem et corrumperer in omnibus viis meis per omnes dies vitae meae; quia de libidine et fornicatione Abraham pater meus multa mihi praecepta dedit.
8 Et, cum omnia quae mihi mandavit, his viginti duobus annis frater meus mecum iurgiavit, et dixit mihi saepe: 'Frater mi, accipe uxorem sororem ex duabus uxoribus meis'; sed nolo facere sicut fecit ille.
9 Iuro tibi, mater, quod omnibus diebus vitae meae non accipiam uxorem de filiabus seminis Chanaan, neque impie agam sicut fecit frater meus.
10 Noli timere, mater; scito me voluntatem tuam facturum et in rectitudine ambulaturum, nec vias meas in aeternum corrumpere.
11 Et statim sustulit faciem suam ad caelum et extendit digitos manuum suarum, et aperuit os suum et benedixit Deum altissimum, qui creavit caelum et terram, et gratias egit et laudavit eum.

12 Et dixit: Benedictus Dominus Deus, et benedictum nomen sanctum eius in aeternum, qui dedit mihi Jacob filium purum et semen sanctum, quia tuus est, et tuum erit semen eius in aeternum et in generationem sempiternam.
13 Benedic ei, Domine, et pone in ore meo benedictionem iustitiae, ut benedicam eum.
14 Et in illa hora, cum spiritus iustitiae descendit in os eius, imposuit ambas manus suas super caput Iacob, et dixit:
15 Benedictus es, Domine iustitiae et Deus saeculorum, et benedicat te super omnes generationes hominum. Det tibi, fili mi, viam iustitiae, et revelet iustitiam semini tuo.
16 Multiplicetque filios tuos in vita tua, et oriantur secundum numerum mensium anni: fiantque filii eorum innumerabiles, praeter stellas caeli, et fiat numerus eorum supra arenam maris.
17 Detque illis terram hanc optimam, sicut locutus est, se daturum esse Abraham et semini eius post eum in aeternum, et possideant eam in possessionem sempiternam.
18 Et videam tibi, fili mi, filios benedictos in vita mea, et sit omne semen tuum semen benedictum et sanctum.
19 Sicut enim spiritum matris tuae recreasti in vita eius, sic benedicet te venter quae te portavit: et benedicent te ubera mea, et os meum et lingua mea laudabunt te vehementer.
20 Crescere et expandere super terram, et sit semen tuum perfectum in gaudio caeli et terrae in sempiternum; et exsultet semen tuum, et in die magna pacis sit eis pacem.
21 Et permaneat nomen tuum et semen tuum in saecula, et sit Deus altissimus Deus eorum, et Deus iustitiae habitabit cum eis, et construatur sanctuarium eius in saecula.
22 Benedicitur qui benedixerit tibi, et omnis caro quae maledixerit tibi falso, maledicta sit.
23 Et osculata est eum, et dixit illi: "Dominus mundi diligat te, sicut cor matris tuae et viscera eius gaudeant in te et benedicant te." Et cessavit benedicere.

CAPUT XXVI

1 Et in septimo anno huius hebdomadis vocavit Isaac Esau, filium suum maiorem, et dixit ei: 'Senui, fili mi, et ecce caligo oculorum meorum ad videndum, et nescio diem mortis meae.'
2. Nunc igitur tolle arma tua venatoria, pharetram tuam, et arcum tuum, et vade in agrum, et vena et cape me, fili mi, et fac mihi cibum delicatum, qualem anima mea amat, et affer mihi ut comedam, et benedicat tibi anima mea antequam moriar.
3 Rebecca autem audivit Isaac loquentem cum Esau.
4 Et egressus est Esau mane in agrum, ut venaretur et caperet, et adduceret domum patri suo.
5 Vocavit autem Rebecca Iacob filium suum et dixit ei: "Audivi Isaac patrem tuum dicentem cum Esau fratre tuo et dicentem: "Vena mihi cibum et fac mihi pulmentarium et affer mihi quod vis."
6 Ut comedam et benedicam tibi coram Domino antequam moriar." Nunc igitur, fili mi, audi vocem meam in eo quod tibi praecipio: Vade ad gregem tuum et affer mihi duos haedos optimos, et faciam ex eis escas patri tuo, quales ei placent, et adducas patri tuo, ut comedat et benedicat tibi coram Domino antequam moriatur, et benedictus sis."
7 Et dixit Iacob Rebeccae matri suae: Mater, non celabo patrem meum quae comederit et quae libenter comederit: tantum timeo, mater mea, ne forte agnoscat vocem meam et velit me tangere.
8 Et tu scis quod ego levis sim, et Esau frater meus pilosus, et apparebo coram eo quasi impius, et faciam opus quod mihi non mandavit, et irascetur mihi, et adducam super me maledictionem, non benedictionem.’
9 Ad quem Rebecca mater eius: In me sit, inquit, maledictio ista, fili mi; tantum audi vocem meam.
10 Obtemperavit Iacob voci Rebeccae matris suae, et abiit et adtulit duos haedos bonos et pingues, attulitque eos matri suae, quae paravit eis mater eius cibum sapidum, qualem amabat.
11 Accepit igitur Rebecca vestes optimas Esau, filii sui maioris, quas secum domi habebat, et induit Iacobum, filium suum minorem, pellesque haedorum induit manibus eius et nudis partibus colli eius.
12 Deditque carnes et panem, quos coxerat, in manum filii sui Iacob.
13 Ingressus autem Iacob ad patrem suum dixit: “Filius tuus sum: feci sicut praecepisti mihi: surge, sede, et ede de iis quae cepi, pater, ut benedicat mihi anima tua.”
14 Et Isaac ad filium suum: “Quomodo tam cito invenisti, fili mi?”
15 Responditque Iacob: “Quia invenire me fecit Dominus Deus tuus.”
16 Dixitque ad eum Isaac: Accede huc, ut tangam te, fili mi, et probem utrum tu sis filius meus Esau, an non.
17 Accessit itaque Iacob ad patrem suum Isaac, et palpato eo dixit: “Vox vox Iacob est, sed manus manus Esau.”
18 Nec intellexit eum, quia dispensatio de caelo erat ut ei sensus auferretur, et Isaac non intellexit, manus enim eius pilosae erant sicut manus fratris sui Esau, itaque benedixit eum.
19 Dixit: “Tu es filius meus Esau?” Respondit: “Ego sum filius tuus.” At ille: “Affer mihi,” inquit, “ut comedam de cepisti, fili mi, ut benedicat tibi anima mea.”
20 Et attulit ei, et edit, et attulit ei vinum, et bibit.
21 dixit ad eum Isaac pater eius: Accede ad me et da mihi osculum, fili mi.
22 Accessit et osculatus est eum. Narravitque odorem vestimentorum eius, benedixitque ei et dixit: “Ecce, odor filii mei sicut odor agri pleni, cui benedixit Dominus.”
23 Det tibi Dominus de rore caeli et de rore terrae abundantia frumenti et olei: serviant tibi gentes, et adorent te populi.
24 Esto dominus fratrum tuorum, et adorabunt te filii matris tuae; et omnes benedictiones, quibus benedixit mihi Dominus et benedixit Abraham patri meo, tibi et semini tuo in aeternum. Maledictus qui maledixerit tibi, et benedictus qui benedixerit tibi.
25 Et factum est, ut finiverat Isaac benedicere filium suum Iacob, et Iacob recessisset ab Isaac patre suo; abscondit se, et Esau frater eius venit a venatione.
26 Coxit quoque cibos pulmentarios et intulit patri suo, dicens: “Surgat, pater meus, et comede de venatione mea, ut benedicat mihi anima tua.”
27 Dixit quoque ei Isaac pater eius: Quis es tu? Respondit: Ego sum primogenitus tuus, filius tuus Esau: feci sicut mihi imperasti.
28 Isaac autem obstupuit vehementer et ait: “Quis est ille qui venatione captus est et attulit mihi, et comedi ex

omnibus antequam tu venires, et benedixi ei? eritque benedictus et omnis semen eius in aeternum?”
29 Auditis itaque Esau verbis patris sui Isaac, clamavit clamore magno et amaro ultra modum, et ait patri suo: Benedic mihi quoque, pater meus.
30 Et dixit ei: Venit frater tuus fraudulenter et abstulit benedictionem tuam. At ille respondit: Nunc intellego cur vocatum sit nomen eius Iacob: ecce supplantavit me en altera vice: primogenita mea abstulit, et nunc abstulit benedictionem meam.
31 At ille dixit: Nonne mihi reservasti benedictionem, pater? Respondit Isaac et dixit ad Esau: Ecce, dominum tuum illum constitui, et omnes fratres eius servituti illius subjugavi; frumento, vino, et oleo plurimis, confirmavi eum: et nunc quid tibi faciam, fili mi?
32 Dixit quoque Esau ad Isaac patrem suum: “Num unam tantum benedictionem habes, pater? Benedic mihi quoque, pater!”
33 Levavit igitur Esau vocem suam et flevit, respondit Isaac, et dixit ad eum: Ecce longe a rore terrae erunt habitacula tua, et longe a rore caeli desuper.
34 Et in gladio tuo vives et fratri tuo servies. Et erit cum magnus fueris et excutias iugum eius de cervice tua, peccabis peccatum omne ad mortem, et eradicabitur semen tuum de sub caelo.
35 Minabatur ergo Esau Jacob pro benedictione qua benedixerat ei pater, dixitque in corde suo: Veniant dies luctus patris mei, ut occidam Jacob fratrem meum.

CAPITULUM XXVII

1 Nuntiata sunt Rebeccae in somnis verba Esau filii sui maioris: mittens Rebecca et vocans Iacob filium suum minorem,
2 et dixit ei: Ecce Esau frater tuus ultionem accipiet contra te, ut interficiat te.
3 Nunc ergo, fili mi, audi vocem meam et surge et fuge ad Laban fratrem meum in Haran et commoraberis apud eum paucis diebus, donec cesset ira fratris tui, et auferat furorem suum a te, obliviscaturque omnium quae fecisti; tunc mittam et adducam te inde.
4 Responditque Iacob: “Non timeo; si me occidere voluerit, interficiam eum.”
5 Dixit autem ei: "Ne orba fiam duobus filiis meis uno die."
6 Et dixit Iacob Rebeccae matri suae: “En, tu nosti quod senex sit pater meus, et non videat quia caligaverunt oculi eius; et si relinquam eum, malum ei erit, quia relinquam eum et a te recedam, et irascetur pater meus et maledicet mihi. Non ibo; quando miserit me, tunc solum ibo.”
7 Et dixit Rebecca ad Iacob, "Ingrediar et loquar ad eum, et dimittet te."
8 Ingressa est Rebecca et dixit ad Isaac: “Tassedeo vitam meam propter duas filias Heth, quas sibi tulit Esau ut uxores accipiant; si acceperit Iacob uxorem de filiabus terrae sicut istas, cur ultra vivere debeo? Filiae enim Chanaan pessimae sunt?”
9 Vocavit itaque Isaac Iacob et benedixit eum, atque admonuit eum, dicens: Noli accipere uxorem de filiabus Chanaan: quia in desertore terrae invenies.
10 Surge, et proficiscere in Mesopotamiam, ad domum Bathuel, patris matris tuae, et sume tibi inde uxorem de filiabus Laban, fratris matris tuae.
11 Deus autem omnipotens benedicat tibi et augeat te, et multiplicet te, ut sis in turbam gentium, et det tibi benedictiones patris mei Abraham tibi et semini tuo post te, ut possideas terram peregrinationis tuae et omnem terram, quam dedit Deus Abraham. Vade, fili mi, in pace.
12 Dimisit itaque Isaac Jacobum, et profectus est in Mesopotamiam ad Labanem filium Bathuel Syri, fratrem Rebeccæ matris Jacobi.
13 Et factum est, postquam surrexit Iacob ut iret in Mesopotamiam, contristatus est spiritus Rebeccae propter filium suum, et flevit.
14 Dixit Isaac ad Rebeccam: Soror mea, noli flere super Iacob filium meum: quia in pace vadit, et in pace revertetur.
15 Deus altissimus servabit eum ab omni malo, et erit cum eo, non enim derelinquet eum omnibus diebus suis.
16 Scio enim vias eius prosperabuntur in omnibus quocumque ierit, donec revertatur in pace ad nos, et videamus eum in pace.
17 Noli timere propter eum, soror mea, quia in via recta est et vir perfectus est: et fidelis est et non peribit. Noli flere.
18 Consolatus est autem Isaac Rebeccam pro filio suo Iacob et benedixit ei.
19 Profectus est igitur Iacob a Puteo Iuramenti, ut iret in Haran, primo anno secundae hebdomadae, quadragesimo quarto iubilaei. Venitque Luzam in monte, id est, Bethel, neomenione mensis primi huius hebdomadis. Venitque in locum illum vespere, et avertit se a via quae versus occidentem ducebat nocte illa: et dormivit ibi; occubuit enim sol.
20 Et tulit unum de lapidibus loci illius et posuit <ad caput suum> sub arbore, et solus iter faciebat, et dormivit.
21 Et somniavit nocte illa, et ecce scala stetit super terram, et cacumen eius tangit caelum, et ecce angeli Domini ascendebant et descendebant per eam: et ecce Dominus stabat super eam.
22 Locutusque est ad Jacob, dicens: Ego sum Dominus Deus Abraham patris tui, et Deus Isaac: terram, in qua dormis, tibi dabo eam et semini tuo post te.
23 Eritque semen tuum quasi pulvis terrae, et cresces ad occidentem et orientem, et ad septentrionem et meridiem: et benedicentur in te et in semine tuo omnes familiae gentium.
24 Et ecce, ego ero tecum, et custodiam te quocumque ieris, et reducam te in terram hanc in pace; quia non derelinquam te donec fecero omnia quae tibi dixi.
25 Iacob autem e somno expergefactus ait: “Vere locus iste domus Domini est, et ego nesciebam.” Timuitque et dixit: “Terribilis est locus iste qui non est aliud nisi domus Dei, et haec est porta caeli.”
26 Surgens ergo Iacob mane, tulit lapidem quem sub capiti suo posuerat, et erexit eum in titulum signum, fuditque oleum super eum, appellavitque nomen loci illius Bethel; prius autem Luza vocabatur.
27 Votum quoque Iacob Domino vovit, dicens: Si fuerit Dominus mecum, et custodierit me in via hac qua ambulo, et dederit mihi panem ad vescendum et vestimenta induenda, et revertar in pace ad domum patris mei: erit mihi Dominus Deus, et lapis iste, quem erexi ut titulum in

locum hunc, erit domus Domini: et omnium quaecumque dederis mihi, decimas dabo tibi, Deo meo.

CAPITULUM XXVIII

1 Profectusque est iter suum, et venit in terram orientalem ad Laban fratrem Rebeccæ: qui erat cum eo, serviens ei pro Rachel filia sua hebdomada una.
2 Et anno primo tertiae hebdomadis [2122 AM] dixit ad eum: 'Da mihi uxorem meam, pro qua tibi septem annis servivi'; et dixit Laban ad Iacob: 'Dabo tibi uxorem tuam.'
3 Fecitque Laban convivium, et accepit Liam filiam suam maiorem, et dedit Iacob in uxorem, Zilpham ancillam suam deditque ei. Nesciebat Iacob, quia putavit eam esse Rachel.
4 Quo ingressus, vidit se esse Lia. Iratus iratus Iacob contra Laban, dixit ei: "Cur hoc fecisti mihi? Nonne propter Rachelem servivi tibi et non propter Liam? Quare mihi iniuriam fecisti?"
5 Accipe filiam tuam, et ego vadam; quia fecisti mihi malum.' Iacob enim amabat Rachel plus quam Liam, quia Liae oculi debiles erant, et aspectu eius venusto erat; Rachel autem pulchros habebat oculos et pulchra et aspectu valde.
6 Dixit autem Laban ad Iacob: "Non est in terra nostra ita consuetudinem, minorem ante maiorem dare." Et non est iustum hoc facere; sic enim constitutum est et scriptum in tabulis caelestibus, ne quis filiam suam minorem ante maiorem det; sed maiorem natu, una prius dat et post illam minorem - et vir qui hoc fecerit, culpam contra eum in caelo imputant, et nemo iustus est qui hoc facit, quia malum est hoc opus coram Domino.
7 Et tu filiis Israël praecipe ne faciant verbum hoc; neque minorem natu accipiant neque dent antequam maiorem natu dederint, quia scelus valde est.
8 Dixit Laban ad Jacob: "Significa te septem dies convivii huius, et dabo tibi Rachelem, ut servias mihi septem annis aliis, et pascas oves meas, sicut fecisti hebdomada priore."
9 Et transactis septem diebus convivii Liae, dedit Laban Rachelem Iacob, ut servieret ei septem annis aliis: dedit quoque Racheli Bilham sororem Zelphae pro ancilla.
10 Servivitque adhuc septem annos alios pro Rachel, quia data erat ei Lia gratis.
11 Aperuit autem Dominus vulvam Liae, et concepit et peperit Iacob filium, vocavitque nomen eius Ruben, quarto decimo die mensis noni, anno primo hebdomadae tertiae.
12 Rachel autem vulva clausa erat, vidit enim Dominus quod Liam detestaretur, Rachel amaretur.
13 Ingressus quoque Iacob ad Liam, concepit et peperit secundum filium, vocavitque nomen eius Simeon, die vicesimo primo die mensis decimi, anno tertio hebdomadis huius.
14 Ingressus quoque Iacob ad Liam, concepit et peperit filium tertium, vocavitque nomen eius Levi, mense primo anno sexto hebdomadis.
15 Et rursum Iacob ingressus est ad eam, et concepit, et peperit ei filium quartum, et vocavit nomen eius Iudam, quinto decimo die mensis tertii, anno primo hebdomadis quartae.
16 Propter haec omnia invidit Rachel Liam, quod non pareret, et dixit ad Iacob: Da mihi liberos. Et dixit Iacob: Num fraudavi tibi fructum ventris tui? Num dereliqui te?
17 Videns autem Rachel quod quattuor filios peperisset Iacob, Ruben et Simeon et Levi et Iudam, dixit ad eum: "Ingredere ad Bilham ancillam meam, ut concipiat et pariat mihi filium." (Deditque ei Bilham ancillam suam in uxorem).
18 Ingressusque est ad eam, et concepit, et peperit ei filium, et vocavit nomen eius Dan, nono die mensis sexti, anno sexto tertiae hebdomadis.
19 Rursumque Iacob ingressus est ad Bilham secundo tempore, quae concepit et peperit Iacob filium alterum, vocavitque nomen eius Nephthali, quinto die mensis septimi, anno secundo hebdomadis quartae.
20 Videns Lia quod sterilis fieret et non pareret, invidit Rachelem et dedit etiam Zelpham ancillam suam Iacob in uxorem. Quae concepit et peperit filium, vocavitque nomen eius Gad, die duodecimo mensis octavi, anno tertio hebdomadis.
21 Et ingressus est ad eam, quae concepit et peperit ei secundum filium, vocavitque nomen eius Aser, secundo die undecimi mensis, anno quinto hebdomadae quartae.
22 Ingressusque Iacob ad Liam, concepit et peperit filium, vocavitque nomen eius Issachar, quarto die mensis quinti, anno quarto hebdomadis. Deditque eum nutrici.
23 Ingressusque Iacob ad eam, concepit et peperit duos, filium et filiam, vocavitque nomen filii Zabulon et nomen filiae Dinam, septimo die mensis septimi, sexto anno hebdomadis quartae.
24 Benedixit ergo Dominus Racheli, et aperuit vulvam eius, et concepit, et peperit filium, vocavitque nomen eius Ioseph, mense quarto anno sexto, hebdomade quarta.
25 Nato autem Ioseph, dixit Iacob ad Laban: Da mihi uxores meas et liberos, ut eam ad patrem meum Isaac, et faciam mihi domum: explevi enim annos quibus servivi tibi pro duabus filiabus tuis, et vadam ad domum patris mei.
26 Dixit ergo Laban ad Jacob: Mane apud me pro mercede tua, et pasce greges meos iterum, et accipe mercedem tuam.
27 Et convenerunt inter se ut daret illi pro mercede agnorum et haedorum nigrorum et maculosorum et alborum natorum, (haec) essent eius mercedes.
28 Omnesque oves pepererunt maculosae et variae et nigrae, variegatae; et pepererunt agnos similes sibi; et omnes maculosae erant Iacob: quae autem non erant, Laban.
29 Et creverunt divites Iacob valde: posseditque boves et oves et asinos et camelos, servos et ancillas.
30 Invidebant igitur Laban et filii eius Iacobo, quod abstulit Laban oves suas, et observavit eum malitia sua.

CAPITULUM XXIX

1 Accidit autem ut cum peperisset Rachel Ioseph, iret Laban ad tondendas oves suas, quia ab eo aberant itinere trium dierum.
2 Videns autem Iacob quod Laban tonderet oves suas, vocavit Liam et Rachelem et locutus est eis ad cor, ut venirent secum in terram Chanaan.
3 Narravit enim eis quomodo omnia in somnio vidisse, et omnia quae dixerat ei ut rediret ad domum patris sui; et illi responderunt: "Omni loco quo ieris, tecum ibimus."
4 Benedixitque Iacob Deum patris sui Isaac et Deum Abraham patris sui; surrexitque, et ascendit uxores et

liberos suos, et sumpsit omnes possessiones suas, et transiit flumen, venitque in terram Galaad. Celavit autem Iacob consilium suum a Laban, et non dixit ei.
5. Et septimo anno hebdomadis quartae, aversus est Iacob contra Galaad, mense primo, die vicesimo primo. Persecutus est autem eum Laban, et comprehendit Iacob in monte Galaad, mense tertio, die tertio.
6 Et non permisit ei Dominus ut noceret Jacob, apparuit enim ei in somnio nocte. Locuta est autem Laban cum Jacob.
7 Quinto decimo die Iacob fecit convivium Laban et omnibus qui venerant cum eo, iuravitque Iacob Laban die illo, et Laban quoque Iacob, ne transirent montem Galaad in urbem confugientes, foedere coniugale.
8 Fecitque ibi acervum testimonii; quare vocatum est nomen loci illius Acervus Testimonii, secundum acervum illum.
9 Sed antea terram Galaad vocabant terram Rephaim; terra enim Rephaim erat, et Rephaim nati sunt (ibi) gigantes quorum altitudine decem, novem, octo usque ad septem cubitos erat.
10 Et fuit habitatio eorum a terra filiorum Ammon usque ad montem Hermon, et sedes regni eorum Carnaim et Astharoth et Edrai et Misur et Beon.
11 Et Dominus delevit eos propter malitiam operum eorum; erant enim maligni valde, et habitaverunt Amorrhaei pro eis, impii et peccatores, et non est populus hodie qui perpetraverit omnia peccata sua usque in finem, et non est eis amplius longae vitae super terram.
12 Dimisitque Iacob Labanem, qui abiit in Mesopotamiam, terram orientalem, et Iacob reversus est in terram Galaad.
13 Transivitque Iabboc mense nono, undecimo die. In illo die venit ad eum Esau frater eius, et reconciliatus est ei, et abiit ab eo in terram Seir, Iacob vero habitavit in tabernaculis.
14 Et primo anno quintae hebdomadis in hoc iubilaeo transiit Jordanem et habitavit trans Jordanem, et pascuit oves suas a mari Acervo usque Bethsan et usque Dothain et usque ad silvam Acrabim.
15 Misit quoque patri suo Isaac omnes possessiones suas, vestes, cibum, carnes, potum, lac, butyrum, caseumque, et dactylos vallei.
16 Et matri suae Rebeccae quater in anno, inter menses singulos, inter arandum et metendum, et inter autumnum et pluviam, et inter hiemem et ver, ad turrim Abraham.
17 Isaac enim reversus erat a Puteo Iuramenti et ascenderat turrim patris sui Abraham, habitavitque ibi seorsum ab Esau filio suo.
18 Nam in diebus quibus Iacob ivit in Mesopotamiam, accepit sibi Esau uxorem Mahalath, filiam Ismaël, congregavitque omnes greges patris sui et uxores suas, et ascendit et habitavit in monte Seir, reliquitque Isaac patrem suum iuxta puteum Iuramenti solum.
19 Ascendit itaque Isaac de Puteo Iuramenti et habitavit in turri Abraham patris sui in montibus Hebron.
20 Misitque illuc Iacob omnia quae patri suo et matri suae tempore quo egebant, omnia quae eis egebant; et benedixerunt Iacob toto corde suo et tota anima sua.

CAPUT XXX

1 Anno autem primo hebdomadis sextae [2143 AM] ascendit in pace Salem, ad orientem Sichem, mense quarto.
2 Et Dinam, filiam Iacob, duxerunt in domum Sichem filii Hemor Hevaei, principis terrae. Et dormivit cum ea et stupravit eam; erat enim puella duodecim annorum.
3 Rogavitque patrem suum et fratres eius ut daretur sibi in uxorem. Irati sunt Iacob et filii eius propter viros Sichem, quia stupraverant Dinam sororem suam; locuti sunt ad eos dolo malo, et dolo egerunt, et deceperunt eos.
4 Venerunt autem Simeon et Levi in Sichem subito et iudicium fecerunt in omnibus viris Sichem, et omnes quos invenerunt ibi occiderunt, neque unum reliquum reliquit: omnes in cruciatibus peremerunt, eo quod foedaverant Dinam sororem suam.
5 Et sic non fiat ultra deinceps ut filia Israel polluatur, quia iudicium constitutum est in caelo super eos ut pereant gladio omnes viros Sichem propter quod fecerunt opprobrium in Israel.
6 Et tradidit eos Dominus in manus filiorum Iacob, ut delerent eos gladio et facerent iudicium in eis, et ne ita ultra fieret in Israel, ut pollueretur virgo Israel.
7 Et si quis fuerit vir in Israel qui voluerit dare filiam suam aut sororem suam cuiquam viro de semine gentium, morte morietur, et lapidibus eum lapidabunt, quia fecit ignominiam in Israel; et comburent mulierem igne, quia polluit nomen domus patris sui, et eradicabitur ex Israel.
8 Non inveniatur adulterium et nulla immunditia in Israël omnibus diebus generationum terrae; sanctus est enim Israël Domino, et omnis qui polluerit, morte morietur; lapidibus eum obruet.
9 Sic enim constitutum est et scriptum in tabulis caelestibus de universo semine Israel: Qui polluerit, morte morietur, et lapidibus obruetur.
10 Et huic legi non est finis dierum, nec remissio, nec ulla expiatio: sed vir qui polluerit filiam suam eradicabitur de medio universo Israel, quia dedit de semine suo Moloch et impie fecit ut pollueret illud.
11 Et tu, Moses, praecipe filiis Israel et hortare eos ne dabunt filias suas gentibus, neque accipiant filiis suis de filiabus gentium, quia abominatio est coram Domino.
12 Propterea scripsi tibi in verbis legis omnia opera Sichemitarum, quae fecerunt contra Dinam, et quae dixerunt filii Iacob, dicentes: Non dabimus filiam nostram viro incircumciso, quia hoc nobis in opprobrium fuit.
13 Et erit opprobrium Israeli, et viventibus, et eis qui accipiunt filias gentium, quia immundum et abominatio est Israeli.
14 Et non erit immunis Israel ab hac immunditia si habuerit uxorem de filiabus gentium, vel si dederit uxorem suam viro de aliqua gentium.
15 Erit enim pestis super pestilentiam, et maledictio super maledictionem, et omne iudicium, et plaga, et maledictio venient super eum: si hoc fecerit, et absconderit oculos suos ab eis qui immunditias faciunt, et ab eis qui polluunt sanctuarium Domini, et ab eis qui polluunt nomen sanctum eius, iudicabitur tota gens simul propter omnem immunditiam et delictum viri huius.
16 Et non erit acceptio personarum [et non erit consideratio personarum] nec accipiet de manu eius fructus et oblationes et holocausta et adipem et odorem suavissimum

ut accipiat: et sic erit omnis vir et mulier in Israel qui polluerit sanctuarium.
17 Propterea mandavi tibi dicens: Testifica hoc testimonium coram Israel: vide quomodo fecerunt Sichem et filii eorum: quomodo traditi sunt in manus duorum filiorum Iacob, et occiderunt eos in cruciatibus, et reputatum est illis ad iustitiam, et scriptum est illis ad iustitiam.
18 Et semen Levi electum est in sacerdotium et Levitas, ut ministrarent coram Domino, sicut nos, iugiter, et benedictus esset Levi et filii eius in aeternum, quia zelavit facere iustitiam et iudicium et vindictam in omnes qui surrexerunt contra Israel.
19 Et ita in tabulis caelestibus testimonium gratiae eius conscribunt benedictionem et iustitiam coram Deo omnium,
20 Et iustitiam quam vir implevit in vita sua, omnibus temporibus anni, recordamur; usque ad mille generationes commendabunt eam, et ad eum et ad progeniem eius post eum perveniet, et in tabulis caelestibus tamquam amicus et vir iustus scriptus est.
21 Omne hoc tibi scripsi et tibi mandavi ut dicas filiis Israel, ne peccent neque transgrediantur praecepta neque rumpant pactum quod eis constitutum est, sed ut impleant illud et amici inscribantur.
22 Quod si transgressi fecerint et immunditiam in omni modo fecerint, in tabulis caelestibus tamquam adversarii describentur et de libro vitae delebuntur, et in libro eorum qui peribunt et cum his qui eradicabuntur de terra describentur.
23 Et in die qua filii Iacob occiderunt Sichem, scriptura in caelo descripta est eis, quod iustitiam et rectum et ultionem in peccatores fecerint, et haec ad benedictionem scriptura est.
24 Eduxeruntque Dinam, sororem suam, de domo Sichem: et ceperunt omnia quae in Sichem erant, oves eorum et boves et asinos, et opes eorum, cunctosque greges, et adduxerunt omnia ad Iacob, patrem suum.
25 Et exprobravit eos quod civitatem gladio percussissent, timebat enim Chananaeos et Pherezitas habitantes terrae.
26 Et factus est timor Domini super omnes urbes quae erant per circuitum Sichem, nec surrexerunt persequi filios Jacob, quia invaserant eos terror.

CAPUT XXXI

1 Iterum in neomenio mensis illius locutus est Jacob ad omnes homines domus suae, dicens: Purificate vos et mutate vestimenta vestra, et surgamus et ascendamus Bethel, ubi vovi ei die quo fugerem a facie Esau fratris mei, quia fuit mecum et adduxit me in terram hanc: et removete deos alienos, qui in medio vestri sunt.
2 Dereliqueruntque deos alienos et quae erant in auribus eorum et quae erant in collis eorum et simulacra quae furata est Rachel a Laban patre suo; deditque ea tota Iacob, quae combussit et in frusta contrivit et delevit, absconditque ea subter quercu, quae est in terra Sichem.
3 Ascenditque neomenione mensis septimi Bethel, et aedificavit altare in loco ubi dormierat, et erexit ibi titulum, misitque nuntium ad Isaac patrem suum, ut veniret ad se ad sacrificium suum, et ad Rebeccam matrem suam.
4 Dixit Isaac: “Veniat ergo filius meus Iacob, ut videam illum antequam moriar.”
5 Venit ergo Iacob ad patrem suum Isaac et matrem suam Rebeccam, in domum Abrahami patris sui, sumptisque duobus filiis suis Levi et Iuda, venit ad patrem suum Isaac et matrem suam Rebeccam.
6 Rebecca autem de turri egressa est ante turrim, ut oscularetur Iacob et amplexa esset eum; reviviscerat enim spiritus eius, cum audisset: "Ecce Iacob filius tuus venit": et osculata est eum.
7 Et vidit duos filios eius, et agnovit eos, et dixit ad eum: "Suntne hi filii tui, fili mi?" Et complexa est eos et osculata est eos, benedixitque eos, dicens: "In vobis clarum fiet semen Abrahae, et eritis benedictio super terram."
8 Et ingressus est Jacob ad Isaac patrem suum, in cubiculum ubi jacebat, duobus filiis suis, et apprehendit manum patris sui, et incurvans se osculatus est eum, et adhaesit Isaac collum Jacob filii sui, et flevit super collum eius.
9 Et evanuerunt tenebrae ab oculis Isaac, et vidit duos filios Iacob, Levi et Iudam, et dixit: "Suntne hi filii tui, fili mi? Sicut enim sunt tui?"
10 Et dixit ei, "Vere filii eius esse": "Et vere vidisti, vere filii mei esse."
11 Accesseruntque ad eum, et conversus osculatus est eos, et ambos simul complexus est.
12 Et descendit spiritus prophetiae in os eius, et apprehendit Levi ad dextram suam, Iudam autem ad sinistram suam.
13 Et conversus ad Levi primum, coepit eum primum benedicere, et dixit ei: Deus omnium, ipse Dominus omnium aevum, benedicat te et filios tuos in omnia saecula.
14 Det autem Dominus tibi et semini tuo magnificentiam atque gloriam magnam, et faciat te et semen tuum de omni carne, ut appropinques ei, ut servias in sanctuario eius, tamquam angeli praesentiae et sancti. Sicut illi, erit et semen filiorum tuorum in gloriam et magnificentiam et sanctitatem, et magnificet eos in saecula.
15 Et erunt iudices et principes et duces omni semini filiorum Jacob; verbum Domini loquentur in iustitia, et omnia iudicia eius in iustitia iudicabunt, et vias meas Jacobo narrabunt, et semitas meas Israëli dabitur benedictio Domini in oribus eorum, benedicere omni semen dilecti.
16 Mater tua vocavit nomen tuum Levi, et merito vocavit nomen tuum; adhaerebis Domino, erisque comes omnibus filiis Jacob. Sit mensa eius tua, et tu et filii tui comedetis ex ea; sitque mensa tua plena in generationem et generationem, et cibus tuus non deficiat in sæculum sæculi.
17 Et prosternentur coram te omnes qui oderunt te, et eradicentur et pereant omnes hostes tui; sit autem benedictus qui benedixerit tibi, et maledicta sit omnis gens quae maledixerit tibi.
18 Iuda autem dixit: Det tibi Dominus fortitudinem et potestatem ut conculces omnes qui oderunt te; erisque princeps super filios Iacob, tu et unus de filiis tuis: eritque nomen tuum et nomen filiorum tuorum et diffundatur terra et regiones: et timebunt gentes a facie tua, et turbabuntur gentes, et turbabuntur.
19 In te erit auxilium Jacob, et in te invenietur salus Israël.
20 Et cum sedebis super thronum honoris iustitiae tuae, pax multa erit omni semini filiorum dilecti; benedictus qui

benedixerit te, et omnes qui oderunt te et tribulant te et maledicent tibi eradicabuntur et delebuntur de terra et maledicti erunt.
21 Et conversus rursum osculatus est eum et complexus est eum, gavisusque est vehementer, quia vere vidisset filios Jacob filii sui.
22 Et progressus est de inter pedes eius, et pronus adoravit eum, benedixitque eos et dormivit ibi cum Isaac patre suo nocte illa, et comederunt et biberunt cum laetitia.
23 Et duos filios Iacob dormire fecit, unum a dextris suis, et alterum a sinistris suis: et reputatum est illi ad iustitiam.
24 Narravit autem Iacob patri suo omnia nocte, quomodo magnam misericordiam fecisset ei Dominus, et quomodo omnibus viis suis prosperavisset, et custodisset eum ab omni malo.
25 Benedixitque Isaac Deum patris sui Abraham, qui non abstulit misericordiam et iustitiam suam a filiis Isaac servi sui.
26 Mane autem facto, narravit Iacob patri suo Isaac votum quod Domino voverat, et visionem quam viderat: altare quoque aedificavisse et omnia parata esse ad sacrificium coram Domino, sicut voverat, et quod venisse ut eum super asinum collocaret.
27 Dixit quoque Isaac ad Jacob filium suum: Non possum tecum ire, quia senex sum et non possum viam sustinere: vade, fili mi, in pace, quia centum sexaginta quinque anni sunt hodie; non possum ultra iter facere; ascende matrem tuam, et dimitte eam tecum.
28 Scio autem, fili mi, te propter me venisse, et sit benedicta dies haec, qua me vivum vidisti, et ego quoque te vidi, fili mi.
29 Bene tibi sit et impleas votum quod vovisti; et ne differas votum tuum; quia in rationem vocaberis pro voto; nunc igitur festina ut illud impleas, et placeat ei qui omnia fecit, cui votum vovisti.
30 Dixitque ad Rebeccam: « Vade cum filio tuo Iacob ». Ivit ergo Rebecca cum filio suo Iacob et Debora cum ea; venerunt Bethel.
31 Recordatusque Iacob orationis qua benedixerat sibi pater suus et duobus filiis suis Levi et Iuda, gavisus est et benedixit Deum patrum suorum Abraham et Isaac.
32 Et dixit: 'Nunc scio me habere spem aeternam, et filios meos quoque, coram Deo omnium'; et sic ordinatum est de duobus; et illud in tabulis caelestibus inscribunt in aeternum testimonium illis quomodo Isaac eos benedixit.

CAPITULUM XXXII

1 Et mansit illa nocte in Bethel, et Levi somniavit quod ordinassent et constituissent eum sacerdotem Dei altissimi, ipsum et filios eius in aeternum; et evigilavit e somno suo, et benedixit Dominum.
2 Et surrexit Iacob mane, quarto decimo die mensis huius, et dedit decimam omnium qui venerant cum eo, tam hominum quam pecorum, tam auri quam omnis vas et vestimenti, immo, decimas dedit omnium.
3 In diebus illis Rachel concepit filio suo Beniamin. Numeravitque Iacob filios suos a se et sursum, et Levi cecidit in partem Domini, et vestivit eum pater eius vestibus sacerdotii, et implevit manus eius.
4 Et quinto decimo die mensis huius obtulit ad altare boves quattuordecim de bobus, et arietes viginti octo, et oves quadraginta novem, et agnos septem, et hircos viginti unum in holocaustum super altare, in odorem suavissimum coram Deo.
5 Haec erat oblatio eius, secundum votum quod voverat decimas dare se, cum oblationibus fructuum et libaminibus eorum.
6 Quod cum devorasset ignis, adolevit incensum super ignem, et sacrificium gratiarum duos boves, et quattuor arietes, et quattuor oves, hircos quattuor, et duos oves anniculos, et duos haedos: sic fecit cotidie per septem dies.
7 Et comederunt ibi ipse et omnes filii eius et viri eius per septem dies cum laetitia, benedicens et laudans Dominum, qui eripuerat eum de omni tribulatione eius et votum ei dedit.
8 Et decimas omnium animalium mundorum dedit et holocaustum obtulit, animalia autem immunda Levi filio suo non dedit, et dedit illi omnes animas hominum.
9 Functusque est Levi sacerdotio in Bethel coram Iacob patre suo decem fratribus suis, et erat ibi sacerdos, et Iacob votum dedit: sic decimam partem contulit Domino et sanctificavit eam, et facta est illi sancta.
10 Et ob hanc causam in tabulis caelestibus lex constituta est decimas iterum decimas edendi coram Domino per annum, in loco ubi electum est ut habitet nomen eius, et huic legi non est finis dierum in aeternum.
11 Haec lex scripta est ut impleatur anno in annum, cum decima secunda coram Domino comedatur in loco ubi electum est, et nihil remanebit ex ea ab hoc anno usque ad annum sequentem.
12 Semen enim edetur anno suo usque ad dies collectionis seminis anni, et vinum usque ad dies vini, et oleum usque ad dies temporis sui.
13 Omnia quae relicta sunt ex eo et veteraverunt, polluta habeantur; igne comburentur, quia immunda sunt.
14 Et sic simul in sanctuario comedant, neque sinant illud senescere.
15 Omnes decimae boum et ovium erunt sanctae Domino, et sacerdotibus eius pertinebunt, quas comedent coram eo anno in annum, sic enim constitutum est et sculptum de decimis in tabulis caelestibus.
16 Sequenti igitur nocte, die vicesimo secundo mensis huius, constituit Iacob aedificare locum illum et circumdare atrium muro et sanctificare illud ac sanctificare in aeternum sibi et filiis suis post se.
17 Apparuit autem ei Dominus nocte, benedixitque ei, dicens: Non vocaberis amplius Iacob, sed Israel vocabitur nomen tuum.
18 Et dixit ei iterum: Ego sum Dominus qui creavi caelum et terram, et augebo te et multiplicabo te vehementer: reges ex te egredientur et iudicabunt ubicumque calcaverit pes filiorum hominum.
19 Et dabo semini tuo omnem terram quae sub caelo est, et iudicabunt omnes gentes secundum desideria sua, et post haec possidebunt totam terram et hereditabunt eam in aeternum.
20 Finitoque loquendo cum eo, ascendit ab eo. Iacobque respexit donec ascenderet in caelum.
21 Et vidit in visione nocturna, et ecce angelus descendit de caelo cum septem tabulis in manibus suis, et dedit eas

Iacob, et legit eas et scivit omnia quae scripta erant in eis quae ventura erant ei et filiis eius per omnia saecula.
22 Ostenditque ei omnia quae scripta erant in tabulis, et dixit ei: Noli aedificare locum hunc, neque fac ibi sanctuarium aeternum, neque habitare hic; non enim est hic locus. Vade ad domum Abraham patris tui, et habita cum Isaac patre tuo usque ad diem mortis patris tui.
23 In Aegypto enim in pace morieris, et in terra ista cum gloria sepelieris in sepulcro patrum tuorum cum Abraham et Isaac.
24 Noli timere, sicut enim vidisti et legisti, ita omnia erunt; et tu scribe omnia sicut vidisti et legisti.
25 Et dixit Iacobus: "Domine, quomodo meminisse possum omnium quae legi et vidi?" Respondit ei: "Omnia tibi in memoriam revocabo."
26 Et ascendit ab eo, et excitatus est a somno, et recordatus est omnium quae legerat et viderat, et scripsit omnia verba quae legerat et viderat.
27 Et celebravit ibi adhuc alium diem, et sacrificavit ibi secundum omnia quae immolaverat diebus prioribus, et vocavit nomen eius 'Additio', quia hic dies additus est et dies priores appellavit 'Festum'.
28 Et sic manifestum est ut fieret, et scriptum est in tabulis caelestibus: propterea ei revelatum est ut celebraret illud, et adderet illud septem diebus festi.
29 Et vocatum est nomen eius 'Additio', quia relatum est inter dies festos, secundum numerum dierum anni.
30 Nocte igitur vicesimo tertio die mensis huius mortua est Debora nutrix Rebeccæ. Et sepelierunt eam subter civitatem subter quercum fluminis. Vocavitque nomen loci illius Torrens Deboræ, et quercum, Quercus planctus Deboræ.
31 Abiit itaque Rebecca et rediit domum suam ad patrem suum Isaac, misitque Iacob per manum eius arietes et oves et capros, ut pararet patri suo cibum, qualem desideraverat.
32 Et secutus est matrem suam, donec venit in terram Cabratan, et habitavit ibi.
33 Peperit quoque Rachel nocte, vocavitque nomen eius Filius doloris mei, eo quod paululum passa esset in pariendo eum. Vocavit autem nomen eius Beniamin, undecimo die mensis octavi, primo die hebdomadae sextae huius iubilaei.
34 Et ibi mortua est Rachel, et sepulta est in terra Ephrathae, haec est Bethlehem. Aedificavitque Iacob titulum super sepulcrum Rachelis in via super sepulcrum eius.

CAPUT XXXIII

1 Profectus igitur Iacob habitavit ad meridiem Magdalaheraeph: venitque ad Isaac patrem suum, ipse et Lia uxor sua, in die neomeniae mensis decimi.
2 Vidit Ruben Bilham, ancillam Rachelis, concubinam patris sui, quae se lavit in aqua in loco secreto: et amavit eam.
3 Abscondit se nocte, et ingressus est domum Bilhae, et invenit eam dormientem sola in lecto suo.
4 Et cubuit cum ea, et expergefacta est et vidit, et ecce Reuben cubans cum ea in lecto, et revelavit fimbriam operimenti sui et prehendit eum, et clamavit, et invenit quod Reuben esset.
5 Et pudore mota est propter eum, et dismisit manum suam ab eo, et ille aufugit.
6 Et flevit vehementer propter hoc, et nemini dixit.
7 Cumque reversus esset Iacob et quaesivisset eam, dixit ei: Non sum munda ob oculos tuos, quia polluta sum in conspectu tuo; quod contaminavit me Ruben et cubivit mecum nocte, et ego dormivi, et non inveni donec discooperuit vestem meam et dormivit mecum.
8 Iratusque est Iacob vehementer in Ruben, quia concubuerat cum Bilha; hoc enim faciebat ut adulterium patris sui aperuisset.
9 Et Iacob non addidit ultra ut accesseret ad eam, quia stupraverat eam. Qui autem revelaverit vestem patris sui, nefarium est opus eius, quia abominatio est coram Domino.
10 Propter hoc scriptum est et constitutum in tabulis caelestibus ut non coibit vir cum uxore patris sui, neque revelabit operimentum operis patris sui, quia hoc immundum est. Morte morientur simul, vir qui dormierit cum uxore patris sui et mulier, quia immunditiam fecerunt super terram.
11 Non erit nihil immundum coram Deo nostro in gente quam sibi elegerunt in possessionem.
12 Et iterum scriptum est secundo: 'Maledictus qui dormit cum uxore patris sui, quia revelavit ignominiam patris sui'; et dixerunt omnes sancti Domini: 'Fiat, fiat.'
13 Et tu, Moses, praecipe filiis Israel ut observent verbum hoc, quia poena mortis est et immunditia est, et non est expiatio sempiterna ad expiandum hominem qui hoc commisit, sed morietur et occidetur et lapidibus obruatur et eradicabitur de medio populi Dei nostri.
14 Nulli enim homini in Israel qui tale facit licet vivere uno die super terram, quia abominabilis et immundus est.
15 Et ne dicant: Ruben vita et venia data est, postquam concubuit cum concubina patris sui: et ei quoque, quamquam virum habebat, et vir eius Iacob, pater eius, adhuc viveret.
16 Usque ad illud tempus statutum et iudicium et lex non revelata sunt omnibus in sua perfectione, sed in diebus tuis (revelata est) ut lex temporum et dierum, et lex aeterna in generationes sempiternas.
17 Et huic legi non est consummatio dierum, neque expiatio, sed ambo eradicabuntur de medio gentis: in die qua eam perpetraverint, interficient eos.
18 Et tu, Moses, scribe illud pro Israel ut observent et faciant iuxta verba haec, et non committant peccatum ad mortem, quia Dominus Deus noster iudex est, qui non accipit personas neque dona.
19 Et dic ad eos verba haec foederis, ut audiant et observent, et caveant ab eis, ne pereant et eradicent de terra: quia immunditia et abominatio et contaminatio et pollutio sunt omnes qui faciunt ea super terram coram Deo nostro.
20 Et nullum peccatum maius est quam fornicatio quam ipsi committunt super terram; nam Israel gens sancta Domino Deo suo est, et gens hereditatis, et gens sacerdotalis et regalis et possessio (sua); et non apparebit talis immunditia in medio gentis sanctae.
21 Et tertio anno huius sextae hebdomadae [2145 AM] Iacob et omnes filii eius ierunt et habitaverunt in domo Abrahami, iuxta Isaac patrem suum et Rebeccam matrem suam.

22 Et haec nomina filiorum Iacob: primogenitus Ruben, Simeon, Levi, Iudas, Issachar, Zabulon, filii Liae; et filii Rachelis, Ioseph et Beniamin; filii Balhae, Dan et Nephthali; et filii Zelphae, Gad et Aser; et Dina, filia Liæ, unica filia Iacob.
23. Et venerunt et adoraverunt Isaac et Rebeccam, qui cum vidissent eos benedixerunt Iacob et omnes filios eius, et gavisus est Isaac valde, quia vidit filios Iacob, filii sui minoris, et benedixit eos.

CAPUT XXXIV

1 Et anno sexto huius hebdomadis quadragesimo quarto iubilaei [2148 AM] misit Iacob filios suos ad pascendos oves suas, et servos suos cum eis ad pascua Sichem.
2 Convenerunt autem septem reges Amorrhæorum in unum ut interficerent eos, et sub arboribus se abdiderunt, et pecora eorum diriperent.
3 Iacob autem et Levi et Iudas et Ioseph erant in domo cum Isaac patre suo; quia afflictum erat spiritus eius, nec poterant relinquere eum: Beniamin autem minimus natu erat, et ob hanc causam mansit apud patrem suum.
4 Et venerunt rex/rex Taphu et rex/rex Aresa et rex/rex Seragan et rex/rex Selo et rex/rex Gaas et rex Bethoron et rex Ma'anishakir et omnes qui habitant in montibus his (et) qui habitant in silvis in terra Chanaan.
5 Nuntiantesque ad Iacob: "Ecce reges Amorraeorum circumdederunt filios tuos et diripuerunt pecora eorum."
6 Et surrexit de domo sua, ipse et tres filii eius et omnes servi patris sui, et servi illius, et perrexit contra eos cum sex milibus virorum, qui portabant gladio.
7 Et interfecit eos in pascuis Sichem et persecutus est fugerantes et interfecit eos in ore gladii; et interfecit Aresam et Taphu et Saregan et Selo et Amanisakir et Gaas et recuperavit greges suos.
8 Et praevaluit contra eos et tributum imposuit eis ut ei tributum darent, quinque fructus terrae suae, et aedificavit Rebel et Tamnatarem.
9 Reversusque est cum pace, et fecit pacem cum eis, factique sunt ei servi usque ad diem qua descendit ipse et filii eius in Ægyptum.
10 Et septimo anno huius hebdomadis [2149 AM] misit Iosephum ut de salute fratrum suorum de domo sua in terram Sichem cognosceret, et invenit eos in terra Dothain.
11 Et egerunt dolo cum eo, et cogitaverunt contra eum occidere eum, conversisque animis, vendiderunt eum negotiatoribus Ismaelitis, qui deduxerunt eum in Aegyptum, et vendiderunt eum Putiphari eunucho Pharaonis, principi coquorum, sacerdoti civitatis Elew.
12 Filii autem Iacob mactaverunt haedum, et intinxerunt tunicam Ioseph in sanguine, miseruntque ad Iacob patrem suum decimo die mensis septimi.
13 Tota nocte illa luxit, quia adduxerant ei vesperi, et febricitans propter mortem suam, dixit: “Fera pessima devoravit Ioseph!” Et omnes viri domus eius [luxerunt cum eo die illa, et] lugebant et vehementer lugebant cum eo tota die illa.
14 Surrexerunt autem filii eius et filia eius ut consolarentur eum, noluit autem consolari super filio suo.
15 Et in illo die Bilha audivit quod Iosephus periisset, et mortua est eum lugens, et habitabat in Qafratef, et Dinah quoque, filia eius, mortua est postquam Iosephus periit.
16 Et venerunt hi tres luctus super Israelem in uno mense: et sepelierunt Bilham contra sepulcrum Rachelis, et Dinam quoque filiam eius, ibi sepelierunt.
17 Luxitque Iosephum uno anno, et non tacuit, dicens: “Dicite me descendam lugens filium meum ad sepulcrum.”
18 Propter hoc constitutum est filiis Israel ut affligerent se decimo die mensis septimi, eo die quo nuntiatum est Iacob patrem eius flere pro Ioseph, ut expiarent pro se hædo decimo die mensis septimi semel in anno pro peccatis suis, quia contristaverant misericordiam patris sui erga Ioseph filium suum.
19 Et hic dies constitutus est ut doleant in eo pro peccatis suis, et pro omnibus transgressionibus suis et pro omnibus erroribus suis, ut se purgent in die illa semel in anno.
20 Postquam autem Iosephus periit, duxerunt sibi uxores filii Iacob. Nomen uxoris Ruben Ada, nomen uxoris Simeon Adlbaa Chananaea, nomen uxoris Levi Melcha de filiabus Aram de semine filiorum Thare, nomen uxoris Iudae Betasuel Chananaea, nomen uxoris Issachar Hezacha, nomen uxoris Zabulon Niiman, nomen uxoris Dan Egla, et nomen uxoris Nephthali Rasu de Mesopotamia, nomen uxoris Gad Maca, et nomen uxoris Aser Ijona, nomen uxoris Ioseph Asenath Aegyptius, et nomen uxoris Beniamin Ijasaka.
21 Et paenitentia motus Simeon, accepit uxorem secundam de Mesopotamia, quasi fratres sui.

CAPUT XXXV

1 Anno autem primo hebdomadis primae quadragesimo quinto iubilaei [2157 AM] vocavit Rebecca Iacob filium suum et praecepit ei de patre suo et de fratre suo ut honoraret eos omnibus diebus vitae suae.
2 Responditque Jacob: Omnia quae mihi praecepisti faciam: erit enim mihi hoc nomen et gloriam et iustitiam coram Domino, ut honorem tribuam illis.
3 Et tu quoque, mater, scis ab ineunte die quo natus sum usque ad hunc diem, omnia opera mea et omnia quae sunt in corde meo, quia semper de omnibus cogitas bene.
4 Et quomodo non faciam hoc quod mihi mandasti, ut honorem patrem meum et fratrem meum?
5 Dic mihi, mater, quam perversitatem in me vidisti, et ab ea avertam me, et misericordia erit mihi.
6 Dixit autem ad eum: “Fili mi, non vidi in te omnibus diebus meis opera perversa, sed opera recta. Verumtamen veritatem tibi dicam, fili mi: Hoc anno moriar, et hoc anno non supervivam in vita mea; vidi enim in somnio diem mortis meae, non viverem ultra centum quinquaginta quinque annos: et ecce complevi omnes dies vitae meae quos victurus sum.”
7 Et risit Iacob verba matris suae, quia dixerat ei mater sua quod moritura esset, et ipsa sedebat e regione eius habens vires suas, et non erat infirma in viribus suis; introibat enim et egrediebatur et videbat, et dentes eius erant robusti, et nullus languor tetigerat eam omnibus diebus vitae suae.
8 Cui dixit Iacob: Benedicta sum, mater mea, si prope venerit dies vitae tuae, et permanebit mecum sicut fortitudo

tua, et non morieris, quia inaniter iocaris mecum de morte tua.

9 Ingressa est ergo ad Isaac, et dixit ei: Unam petitionem tibi facio: adjura Esau ne noceat Jacob neque persequatur inimicitia eius; tu enim nosti cogitationes Esau, quod perversae sint ab infantia sua, et nulla est bona in eo; quia post mortem tuam vult eum occidere.

10 Tu autem nosti omnia quae fecit a die qua ivit Jacob frater eius in Haran usque ad hanc diem: quomodo dereliquit nos toto corde suo, et afflixit nos; greges tuos tulit sibi, et abstulit omnia possessio tua a facie tua.

11 Cum autem oraremus eum et obsecraremus pro iis quae nostra erant, quasi misertus nostri fecit.

12 Et iratus est tibi, quia benedixisti Iacob filium tuum perfectum et rectum; quia nulla mala est in eo, sed sola bonitas, et ex quo venit de Haran usque ad hunc diem non abstulit nobis quicquam, quia affert nobis omnia in tempore suo semper, et gaudet toto corde suo cum accipimus de manibus eius et benedicit nobis, et non discessit a nobis ex quo venit de Haran usque ad hunc diem, et manet nobiscum semper domi honorans nos.

13 Responditque Isaac: "Novi et video opera Iacob, qui nobiscum est, quomodo toto corde suo honorat nos; sed antea Esau plus quam Iacob, quia primogenitus est; nunc autem diligo Iacob plus quam Esau, quia multa mala fecit, et non est iustitia in eo, quia omnes viae eius iniquitas et violentia, [et non est iustitia circa eum.]"

14 Et nunc cor meum turbatum est propter omnia opera eius, et neque ipse neque semen eius salvabitur, quia ipsi sunt qui delebuntur de terra et qui eradicabuntur de sub caelo, quia dereliquit Deum Abraham et abiit post uxores suas et post immunditias earum et post errorem earum, ipse et filii eius.

15 Et iubes me ut eum iurare cogam ne occidat Iacob fratrem suum; etsi iuraverit, iuramento suo non servabit, neque bonum faciet sed malum tantum.

16 Quod si voluerit Iacob fratrem suum occidere, in manus Iacob tradetur, et non effugiet de manibus eius, [nam descendet in manus eius].

17 Et noli timere propter Iacob; quia magnus et potens et honoratus est custos Iacob, et laudabilis prae custode Esau.

18 Misit itaque Rebecca et vocavit Esau, qui ingressus est ad eam, et dixit ei: "Petitionem habeo, fili mi, ad te faciendam; responde, fili mi."

19 Et ille dixit: "Omnia quae dixeris mihi faciam, et preces tuas non negabo."

20 Et dixit ad eum: "Oro te ut die mortis meae, recipias me et sepelias me iuxta Saram, matrem patris tui, et ut tu et Iacob diligatis vos invicem, et neuter malum contra alterum cupiat, sed tantum mutuam caritatem, et bene sit vobis, filii mei, et honore afficiamini in medio terrae, et nullus inimicus gaudebit super vos, et eritis benedictio et misericordia in oculis omnium qui diligunt vos."

21 Et dixit: Omnia quae praecepisti mihi faciam, et sepeliam te in die qua morieris iuxta Saram matrem patris mei, sicut voluisti ut ossa eius iuxta ossa tua sint.

22 Et Iacobum fratrem meum diligam super omnem carnem, quia non est mihi frater in omni terra nisi ille solus: et hoc mihi non magnum meritum est si eum diligo, quia frater meus est, et in utero tuo simul seminati sumus, et ex utero tuo simul processimus. Et si non diligo fratrem meum, quem diligam?

23 Et ego ipse te oro ut adhortaris Iacobum de me et de filiis meis, scio enim quia certus erit regem super me et filios meos, quia in die qua benedixit ei pater meus fecit eum altiorem et me inferiorem.

24 Et iuro tibi me amaturum esse eum, et non desideraturum esse ei malum omnibus diebus vitae meae, sed tantum bonum.

25 Juravitque illi super omni sermone hoc. Vocavitque Iacobum coram Esau, et praecepit ei iuxta verba quae dixerat Esau.

26 Et ille dixit: "Faciam tibi voluntatem; crede mihi ne quid mali a me aut a filiis meis in Esau proveniat, et ego in nullo primus ero nisi in amore solo."

27 Et comederunt et biberunt nocte illa et filii eius, et mortua est, tribus iubilaeis et hebdomada una et anno uno nata, eadem nocte. Et sepelierunt eam duo filii eius, Esau et Iacob, in spelunca Dubash, iuxta Saram matrem patris sui.

CAPUT XXXVI

1 Et sexto anno huius hebdomadis [2162 AM] vocavit Isaac duos filios suos Esau et Iacob, et venerunt ad eum, et dixit ad eos: 'Filii mei, eo via patrum meorum, ad domum aeternam ubi patres mei sunt.'

2 Sepeliite igitur me iuxta Abraham patrem meum in spelunca Duplici, quae est in agro Ephron Hethæi, ubi emit Abraham sepulchrum ad sepulturam: in sepulcro, quod fodi mihi, ibi sepelite me.

3 Hoc praecipio vobis, filii mei, ut faciatis iustitiam et rectitudinem in terra, ut adducat Dominus super vos omnia quae locutus est Dominus Abraham et semini eius.

4 Et diligite invicem, filii mei, fratres vestros sicut vir qui animam suam amat, et unusquisque quaerat in eo quod fratri suo prosit, et simul agant super terram; et diligant se invicem sicut animas suas.

5 De idolorum autem quaestione, mando et moneo ut ea repudietis et oderitis, et non diligatis, plena enim sunt dolo iis qui ea colunt et iis qui eis se prosternunt.

6 Mementote, filii mei, Domini Dei Abraham patris vestri, et quomodo ego quoque eum adoravi et servivi ei in iustitia et laetitia, ut multiplicaret vos et augeret semen vestrum sicut stellas caeli in multitudine, et confirmaret vos in terra quasi plantam iustitiae quae non eradicabitur in omnes generationes in saeculum.

7 Et nunc magnum iuramentum vos iurare faciam — nam nullum iuramentum maius est quam illud per nomen gloriosum et honorabile et magnum et splendidum et mirabile et potens, qui creavit caelos et terram et omnia simul — ut eum timeatis et eum adorabitis.

8 Et ut unusquisque fratrem suum in caritate et iustitia diligat, et ne malum desideret adversus fratrem suum ab hoc in aeternum omnibus diebus vitae vestrae, ut bene sit vobis in omnibus operibus vestris et non pereatis.

9 Quod si quis ex vobis malum cogitaverit contra fratrem suum, scitote quia ex hoc tempore omnis qui malum cogitaverit contra fratrem suum in manum eius incidet et eradicabitur de terra viventium, et semen eius delebitur sub caelo.

10 Sed in die turbulentiae et execrationis et indignationis et furoris, igne flammario et devorante, sicut Sodomam comburet, sic comburet terram eius et civitatem eius et omnia quae eius sunt, et delebitur de libro disciplinae filiorum hominum, et non in libro vitae inscribetur, sed in eo quod destinatum est ad interitum, et abibit in execrationem aeternam; ut damnatio eorum semper renovetur in odio et in execratione et in ira et in cruciatu et in indignatione et in plagis et in infirmitate in aeternum.
11 Dico vobis et testor, filii mei, secundum iudicium quod veniet super hominem qui voluerit fratrem suum laedere.
12 Divisitque omnia bona sua inter duos in die illa, et dedit maiorem partem primogenito, et turrim et omnia quae erant circa eam, et omnia quae possederat Abraham apud Puteum Iuramenti.
13 Et dixit: "Hanc partem maiorem primogenito dabo."
14 Respondit Esau: “Vendidi Iacob, et dedi primogenita mea Iacob; detur illi; non habeo verbum quod dicam, quia ipsius est.”
15 Dixit Isaac: Benedictio vobis sit, filii mei, et semen vestrum hodie; quia dedistis mihi requiem, et non dolet cor meum propter primogenita, ne forte malum faciatis propter eam.
16 Benedicat Deus altissimus hominem qui facit iustitiam, ipsi et semen eius in aeternum.
17 Et finivit eis praecipiendo et benedicendo, et simul coram eo manducaverunt et biberunt, et gavisus est quod erat inter eos una mens, et abierunt ab eo et quieverunt die illa et dormierunt.
18 Dormivitque Isaac in lecto suo die illo laetus; et obiit somno sempiterno, et mortuus est annos centum octoginta natus. Completis viginti quinque hebdomadibus et quinque annis: et sepelierunt eum duo filii sui, Esau et Iacob.
19 Abiitque Esau in terram Edom, ad montem Seir, et habitavit ibi.
20 Habitavit autem Iacob in montibus Hebron, in turre terrae peregrinationis patris sui Abrahami, et adoravit Dominum toto corde suo et secundum praecepta manifesta sicut diviserat dies generationum suarum.
21 Et mortua est Lia uxor eius quarto anno secundae hebdomadae quadragesimo quinto iubilaei, et sepelivit eam in spelunca Dubae iuxta Rebeccam matrem suam ad sinistram sepulcrum Sarae matris patris sui.
22 veneruntque omnes filii eius, ut plangerent Liam uxorem suam cum eo, et consolarentur eum de ea, quia plangebat eam, quia diligebat eam vehementer post mortem Rachel sororis eius.
23 Erat enim perfecta et recta in omnibus viis suis et honorabat Iacob, et omnibus diebus quibus habitavit cum eo non audivit ex ore eius verbum durum; erat enim mitis et pacifica et recta et honesta.
24 Et recordatus est omnium factorum eius, quae fecerat in vita sua, et flevit eam valde, quia dilexerat eam ex toto corde suo et ex tota anima sua.

CAPITULUM XXXVII

1 Et in die quo mortuus est Isaac pater Iacob et Esau, audierunt filii Esau quod dedisset Isaac partem maioris filio suo minori Jacob; et irati sunt vehementer.
2 Et iurgiaverunt cum patre suo, dicentes: Cur dedit pater tuus Jacob partem maioris et dereliquit te, cum tu sis maior natu et Jacob minor natu?
3 Et dixit eis: Quia vendidi primogenita mea Jacobo pro parva lentis frusta, et ea die qua misit me pater meus ut venaretur et caperem et afferret ei cibum ut comederet et benediceret mihi, venit cum dolo et attulit patri meo cibum et potum, et benedixit ei pater meus et me posuit sub manu eius.
4 Et nunc pater noster nos adiurare fecit, me et illum, ne cogitaremus malitiam mutuo, nec fratri eius, sed manebimus in misericordia et pace unusquisque cum fratre suo, nec corrumpamus vias nostras.
5 Et dixerunt ei: "Non audiemus te ut pacem faciamus cum eo; maior enim est nostra fortitudo quam eius fortitudo, et validiores sumus quam ille; eamus contra eum et interficiemus eum, et percutiemus eum et filios eius. Quod si nolueris nobiscum venire, et te laedebimus."
6 Et nunc audite nos: Mittamus ad Aram et Philistaeam et Moab et Ammon, et eligamus nobis viros electos qui avidi sint ad bellum, et eamus contra eum et pugnemus cum eo, et exstirpemus eum de terra antequam fortis fiat.
7 Et dixit eis pater eorum: “Nolite ire neque pugnare contra eum, ne forte cadatis coram eo.”
8 Qui dixerunt ei: “Hoc est etiam mos tuus ab iuventute tua usque ad hanc diem, et collum tuum subiecisti sub iugo eius.”
9 Non audiemus verba haec.' Miseruntque in Aram, et in Aduram ad amicum patris eorum, et conduxerunt cum eis mille viros bellatores, electos bellatores.
10 Veneruntque ad eos de Moab et de filiis Ammon conduxerunt me, mille viri electi, et de Philisthiim mille viri electi bellatores, de Edom et de Horreis mille viri electi bellatores, et de Cetthim robusti bellatores.
11 Et dixerunt patri suo: "Progredere cum eis et duc eos, alioquin te interficiemus."
12 Ira et indignatione expavit, videns quod filii sui eum cogebant ante eos ire et ducere eos contra Iacob fratrem suum.
13 Sed postea recordatus est omnis mali quod latebat in corde suo contra Iacob fratrem suum, nec recordatus est juramenti quod iuraverat patri suo et matri suae, ne cogitaret malum omnibus diebus suis contra Iacob fratrem suum.
14 Et his omnibus rebus, Iacob nesciebat eos contra se ad pugnam venire, et Liam uxorem suam lugebat, donec ad turrim appropinquaverunt cum quattuor milibus bellatorum et electis viris bellicis.
15 Miseruntque viri Hebronenses ad eum, dicentes: Ecce frater tuus venit contra te, ut pugnet tecum, cum quattuor milibus virorum accinctorum gladio, et portantium scutum et arma, quia diligebant Iacob plus quam Esau. Et nuntiaverunt ei, quia vir liberalior et misericors erat quam Esau.
16 Sed Iacob non credidit donec appropinquaverunt turri.
17 Clausitque portas turris, et stetit super propugnacula, et locutus est fratri suo Esau, et dixit: "Magnum est consolatio qua venisti ut me consolareris super uxore mea, quae mortua est. Hocne est iuramentum quod iurasti patri tuo et matri tuae antequam morerentur? Iuramentum rupisti, et eo ipso momento quo iurasti patri tuo, damnatus es."

18 Respondit Esau et dixit ei: "Neque filii hominum neque bestiae terrae iusiurandum habent recti quod iurando iuraverunt in aeternum; sed cotidie machinantur malum alter contra alterum, et quomodo unusquisque interficere possit adversarium suum et inimicum."
19 Et oderis me et liberos meos in aeternum, et non est servandum vinculum fraternitatis tecum.
20 Audi verba haec quae ego praedico tibi: Si mutare potuit aper pellem suam et molles fecit saetas suas quasi lanam, et si erigi potuit cornua in capite suo quasi cornua cervi et ovis, fraternitatem tecum servabo, et si ubera a matre sua separata sunt, quia non fuisti mihi frater.
21 Et si lupi pacem cum agnis fecerunt, ita ut non devorent eos neque violenter agant, et si corda eorum erga illos fuerint in bono, pax erit in corde meo erga te.
22 Et si leo amicus bovi invenerit et pacem cum eo fecerit, et si sub uno iugo cum eo ligatus fuerit et cum eo aratus fuerit, tunc pacem tecum faciam.
23 Et cum corvus albus erit sicut raza, tum scies quia amavi te et pacem faciam tecum, eradicaberis et filii tui eradicabuntur et non erit pax tibi.
24. Cum autem vidisset Iacob quod tam malignum esset contra eum animo et tota anima ut occideret eum, et quod evasisset quasi aper qui occurrit hastae et perforat eum et occiderit, nec ab ea refugiebat.
25 Tum locutus est suis et servis suis ut aggrediantur eum et omnes socios eius.

CAPITULUM XXXVIII

1 Post haec locutus est Iudas ad Iacob, patrem suum, et dixit ei: 'Arcum tuum, pater, et mitte sagittas tuas et deiice hostem et interfice inimicum; et habeas potestatem, non enim occidemus fratrem tuum, quia similis tibi est, et demus ei (hoc) honorem.'
2 Iacob tetendit arcum suum et misit sagittam et percussit Esau fratrem suum (in dextro pectus eius) et interfecit eum.
3 Rursum sagittam misit et percussit Adoranem Aramaeum in sinistro pectus et eum retrorsum impulit et interfecit.
4 Egressique sunt filii Jacob, ipsi et servi eorum, diviserunt se in turmas per quattuor latera turris.
5 Iudas autem processit ante se, et Nephthali et Gad cum eo et quinquaginta servi cum eo ad meridiem turris, et interfecerunt omnes quos invenerunt ante se, et ne unus quidem ex eis effugit.
6 Egressique sunt Levi et Dan et Aser ad orientem turris, cum quinquaginta viris, et percusserunt pugnatores Moab et Ammon.
7 Egressi sunt autem Ruben, et Issachar, et Zabulon ad septentrionem turris, cum quinquaginta viris, et percusserunt pugnatores Philisthiim.
8 Et Simeon et Beniamin et Enoch filius Ruben egressi sunt ad occidentem turris, cum quinquaginta viris, et percusserunt de Edom et Horreis quadringentos viros, viros robustos; et sescenti fugerunt, et quattuor filii Esau cum eis fugerunt, reliqueruntque patrem suum occisum, sicut ceciderat in monte qui est in Aduram.
9 Filii autem Jacob persecuti sunt eos usque ad montes Seir: et sepelivit Jacob fratrem suum in monte qui est in Aduram, et reversus est domum suam.
10. Et filii Jacobi urgebant filios Esavi in montibus Seir, et incurvaverunt colla eorum, ut servi filiorum Jacobi essent.
11 Et miserunt ad patrem eorum (ut quaererent) utrum pacem cum eis facerent an occiderent.
12 Misitque Iacob filiis suis ut facerent pacem, et fecerunt cum eis pacem, imposueruntque iugum servitutis super eos, ut praeberent tributum Iacob et filiis eius semper.
13 et tributa praebuerunt Iacob usque ad diem quo descendit in Aegyptum.
14 Et non liberaverunt filii Edom iugum servitutis quod imposuerunt eis duodecim filii Jacob usque ad hanc diem.
15 Hi sunt reges qui regnaverunt in Edom, antequam regnaret rex super filios Israel [usque ad hanc diem] in terra Edom.
16 Balaq autem filius Beor regnavit in Edom, et nomen urbis eius Danaba.
17 Mortuus est autem Balac, et regnavit pro eo Iobab filius Zarae Boser.
18 Mortuus est autem Iobab, et regnavit pro eo Asam de terra Theman.
19 Asam quoque mortuus est, et regnavit pro eo Adath filius Barad, qui percussit Madian in agro Moab; et nomen urbis eius fuit Avith.
20 Et mortuus est Adath, et regnavit pro eo Salman de Amaseqa.
21 Salman autem mortuus est, et regnavit pro eo Saul de Raaboth, quae iuxta flumen sita est.
22 Mortuo quoque Saul, successit in regnum Baalunan filius Achbor.
23 Mortuus est autem Baelunan filius Achbor, et regnavit pro eo Adath; nomen uxoris eius fuit Matabth, filia Matarat, filiae Metabedzaab.
24 Hi sunt reges qui regnaverunt in terra Edom.

CAPITULUM XXXIX

1 Habitavit autem Jacob in terra Chanaan, in qua peregrinatus est pater suus. Hæ sunt generationes Jacob.
2 Ioseph autem septemdecim annorum erat quando eum deduxerunt in terram Aegypti, emitque eum Putiphar eunuchus Pharaonis, praefectus ciborum.
3 Constituitque Iosephum super omnem domum suam, et benedictio Domini venit super domum Aegyptii propter Ioseph, et Dominus eum prosperavit in omnibus quae fecit.
4 tradiditque Aegyptius omnia in manus Ioseph; vidit enim quod Dominus esset cum eo, et quod omnia, quae gerebat, prosperari perrexit.
5 Erat autem Ioseph pulchra specie, et sustulit uxor domini sui oculos et vidit Ioseph, et amavit eum et rogavit eum ut concumberet secum.
6 Sed animam suam non tradidit, et recordatus est Domini et verborum quae Iacob pater eius legebat ex verbis Abrahae, nequaquam fornicetur cum muliere viro, et quia poena mortis constituta est ei in caelis coram Deo altissimo, et peccatum inscribetur ei in libris aeternis omni tempore coram Domino.
7 Recordatus est Ioseph horum verborum et noluit concubire cum ea.
8 Et supplicavit eum per annum unum, et recusavit neque audivit.

9 Illa autem eum amplexa est et firmiter in domo tenuit ut cogeret eum secum concumbere, et clausit fores domus et firmiter tenuit eum; ille relicto pallio in manibus eius effregitque ianuam et fugit a facie eius foras.
10 Quod cum vidisset mulier, quod noluisset secum concubare, calumniata est eum coram domino suo, dicens: "Servus tuus Hebraeus, quem amas, quaesivit me cogere ut concubaret mecum; et factum est, cum vocem meam elevavi, fugit et reliquit pallium suum in manibus meis, cum eum tenuissem, et per ostium irrupit."
11 Et vidit Aegyptius vestem Ioseph et ianuam fractam, et audivit verba uxoris suae, et misit Iosephum in carcerem, in locum ubi custodiebantur vincti quos rex in carcerem coniecerat.
12 Fuit autem ibi in carcere, et dedit Dominus Ioseph gratiam coram principibus carceris et misericordiam coram eo, eo quod videret Dominum esse cum eo, et omnia quae gerebat, eum dirigere.
13 Et omnia tradidit in manus eius, et princeps custodum carceris nihil de eo sciebat, quia Ioseph omnia faciebat, et Dominus perfecerat.
14 Et ibi habitavit duobus annis. Quibus diebus iratus est Pharao rex Aegypti contra duos eunuchos suos, contra praefectum pincernarum et contra praefectum pistorum, et misit eos in carcerem domi coquorum magistri, in quo erat custoditus Ioseph.
15 Praefectus custodiarum carceris constituit Ioseph ut ministraret eis, qui et ipse ministrabat illis.
16. Et ambo somniaverunt somnium, praefectus pincernarum et praefectus pistorum, et narraverunt Iosepho.
17 Et ut interpretatus est illis, ita evenit illis; et Pharao praefectum pincernarum restituit in officium suum, et pistorem occidit, sicut interpretatus erat eis Ioseph.
18 Et praefectus pincernarum oblitus est Ioseph in carcere, cum narravisset ei quae sibi eventura essent, nec recordatus est indicare Pharaoni quomodo dixerat ei Ioseph, oblitus enim erat.

CAPITULUM XL

1 Et in diebus illis vidit Pharao duo somnia nocte una de fame quae futura erat in universo agro. Experrectus e somno vocavit omnes interpretes somniorum qui erant in Aegypto et maleficos et narravit eis duo somnia sua, quae non potuerunt ea edere.
2 Et tum praefectus pincernarum recordatus est Ioseph et locutus est de eo regi, et eduxit eum e carcere, et exposuit ei duo somnia sua.
3 Narravitque coram Pharaone quod duo somnia sua unum essent, et dixit ei: Septem anni venient (in quibus erit) ubertas in universa terra Aegypti, et post eos septem anni famis, tanta fames qualis non fuit in universa terra.
4 Constituatque Pharao praefectos in universa terra Aegypti, et condant cibum in singulis urbibus per dies annorum ubertatis: et erit cibi per septem annos famis, et non peribit terra fame, quia gravissima erit.
5 Dedit autem Dominus Ioseph gratiam et misericordiam in conspectu Pharaonis, et dixit Pharao ad servos suos: Non inveniemus virum sapientem et sapientem talem, quia spiritus Domini cum eo est.
6 Constituitque eum secundum in omni regno suo et dedit ei potestatem super omnem Aegyptum, et vehi fecit eum in curru secundo Pharaonis.
7 Vestivitque eum vestibus byssinis et imposuit torquem auream collo eius, et proclamavit (praeco) coram eo "El El wa Abirer", et posuit anulum in manu eius et constituit eum principem super omnem domum suam, et magnificavit eum et dixit ei: "Solum in throno maior ero te."
8 Et Ioseph dominatus est omni terra Aegypti, et omnes principes Pharaonis, et omnes servi eius, cunctique qui agebant opera regis, diligebant eum, quia in rectitudine ambulabat, quia sine superbia et arrogantia erat, et personarum respectu non habebat, et munera non accipiebat, sed iustitiam iudicabat omnem populum terrae.
9 Quievit autem terra Aegypti coram Pharaone propter Ioseph, quia Dominus erat cum eo, et dedit ei gratiam et misericordiam in omnes generationes eius in conspectu omnium qui noverant eum et qui audiverant de eo; et bene directum est regnum Pharaonis, et non erat Satan neque malus.
10 Vocavitque rex Ioseph nomen Sephantiphans, deditque ei uxorem filiam Putipharis, filiae sacerdotis Heliopoleos, coqui principis.
11 Et die quo stetit Ioseph coram pharaone, triginta annorum erat.
12 Et in illo anno mortuus est Isaac. Et accidit, ut dixerat Ioseph in interpretatione duorum somniorum suorum, secundum quod narraverat, septem anni fuerunt ubertatis in universa terra Aegypti, et abundanter agminis collegit, mille octingentis modiis.
13. Et Ioseph cibum in omni urbe congregavit, donec impleti sunt frumento, ita ut non amplius numerare et metiri possent prae multitudine.

CAPUT XLI

Et quadragesimo quinto iubilaeo, in hebdomada secunda, anno secundo, accepit Iudas primogenito suo Her uxorem de filiabus Aram, nomine Thamar.
2 Sed oderat eam, nec concubuit cum ea, quia mater eius de filiabus Chanaan erat, et voluit sibi uxorem de cognatione matris suae accipere; sed Iudas pater eius non permisit ei.
3 Hic autem Her, primogenitus Iudae, fuit impius, et Dominus eum percussit.
4 Dixit ergo Judas ad Onan fratrem suum: Ingredere uxorem fratris tui, et levirariam perfice illi, ut suscites semen fratri tuo.
5 Et sciens Onan non sibi futurum esse semen, sed fratris sui tantum, ingressus domum uxoris fratris sui semen effudit in terram, et malum fecit coram Domino, et occidit eum.
6 Dixit ergo Judas Thamar nurui suae: Esto vidua in domo patris tui, donec crescat Sela filius meus, et dabo te illi uxorem.
7 Crevit autem; sed Bedsuel, uxor Iudae, non permisit Selam filio suo ut uxorem duceret. Et mortua est Bedsuel, uxor Iudae, in quinto anno huius hebdomadis.
8 Anno autem sexto ascendit Judas ad tondendum oves suas in Thamnam. Nuntiatumque est Tamari: "Socer tuus ascendit in Thamnam ad tondendum oves suas."

9 Depositis igitur viduitatis vestibus, operivit se velum et ornavit se, et sedit in porta quae ducit Thamnam.
10 Dum autem Judas transibat, invenit eam: et suspicatus est eam esse meretricem, dixitque ei: "Dimitte me ut coeam tecum." Quae dixit ad eum: "Intra." Intravit.
11 At illa dixit ei: “Da mihi mercedem meam.” Respondit ei: “Nihil habeo in manu mea nisi anulum quem est in digito meo, et monile meum, et baculum quem in manu mea est.”
12 Et illa dixit ei: “Da mihi, donec mittas mihi mercedem meam.” Et ille respondit: “Mittam tibi hædum.” Quam ob rem dedit ei, et ingressus est ad eam, et concepit ex eo.
13 Abiitque Iudas ad greges suos, puella autem rediit in domum patris sui.
14 Misit autem Judas haedum per pastorem suum Adullamitam, qui non invenit eam; interrogavit populum loci illius, dicens: "Ubi est meretrix quae tetigit hic?" Qui responderunt ei: "Non est hic nobiscum meretrix."
15 Et reversus nuntiavit ei, et dixit ei se non invenisse eam: "Interrogavi homines loci illius, et dixerunt mihi: 'Non est hic meretrix.'"
16 Et dixit, "Servet illa ne forte simus in ludibrium." Cum autem transisset tres menses, apparuit se gravidam esse. Nuntiaveruntque Iudae, dicentes: "Ecce Thamar nurus tua gravida est ex fornicatione."
17 Abiit ergo Judas in domum patris sui, et dixit patri suo et fratribus suis: “Producite eam, et comburant eam, quoniam foeditatem fecit in Israel.”
18 Et factum est, cum eam educerent ut eam comburerent, misit anulum et monile et baculum ad socerum suum, dicens: "Viscite cuius sint haec, quia de ipso concepi."
19 Judas autem cognovit, et dixit: Iustior me est Thamar.
20 Et ideo ne comburant eam. Et propterea non data est Selae, et non addidit ut appropinquaret ei.
Et post haec peperit duos filios, Phares et Zara, anno septimo huius secundae hebdomadis.
22 Itaque completi sunt septem anni fecunditatis, de quibus dixerat Ioseph Pharaoni.
23 Et Iudas agnovit malum esse opus quod fecerat, quia cum nuru sua concubuerat, et odiosum habuit id in oculis suis, et confessus est se transgressum esse et aberrasse, quia revelaverat fimbriam filii sui, et coepit lamentare et supplicare coram Domino propter transgressionem suam.
24 Et ei in somnio diximus sibi ignotum esse, quia serio supplicaverat et lamentaverat et iterum non commiserat.
25 Et accepit veniam, quia conversus est a peccato suo et ab ignorantia sua, quia transgressus est valde coram Deo nostro; et omnis qui sic facit, omnis qui dormit cum socru sua, comburat eum igne ut comburat in eo, quia immunditia et sordes sunt super eos, igne comburant eos.
26 Et filiis Israel praecipe ne sit immunditia inter eos, quoniam quicumque dormierit cum nuru sua vel cum socru sua, immunditiam operatus est; virum qui cum ea dormierit, similiter mulierem, igne comburent, et avertatur ira et poena ab Israel.
27 Et Iudae diximus duos filios eius cum ea non concubuisse, et ob hanc causam semen eius in secundam generationem stabilitum esse, nec eradicandum esse.
28 Nam simplicitate oculi ierat et poenam quaesiverat, scilicet secundum iudicium Abrahae, quod filiis suis praeceperat, Iudas quaesiverat eam igne comburere.

CAPITULUM XLII

1 Et anno primo tertiae hebdomadae quadragesimo quinto iubilaei coepit fames venire in terram, et pluvia recusavit dari terrae, quia nulla omnino cecidit.
2 Terra autem sterilis facta est, sed in Aegypto erat cibus, eo quod Ioseph semina terrae per septem annos ubertatis collegerat et servaverat.
3 Et venerunt Aegyptii ad Iosephum ut daret eis cibum, et aperuit horrea ubi erat frumentum anni prioris, et vendidit illud populo terrae auro.
4 Crescebat autem fames in terra Chanaan; et audiens Iacob esse cibum in Aegypto, misit decem filios suos, ut emerent ei cibum in Aegypto; Beniamin autem non misit. Decem filii Iacob venerunt in Aegyptum inter eos qui venerant.
5 Et agnovit eos Ioseph, illi autem non agnoverunt eum, et locutus est ad eos et interrogavit eos, et dixit ad eos: Nonne exploratores estis et explorandi fines terrae venistis? Et posuit eos in custodiam.
6 Et post haec iterum eos liberavit, et Simeonem solum retinuit et novem fratres eius dimisit.
7 Et implevit saccos eorum frumento, et aurum eorum posuit in saccis eorum, et non cognoverunt.
8 Et iussit eis ut adducerent fratrem suum minorem, dixerant enim ei patrem suum vivere et fratrem eorum minorem.
9 Ascenderuntque de terra Aegypti et venerunt in terram Chanaan, et narraverunt patri suo omnia quae accidissent sibi, et quomodo dominus terrae aspere locutus esset ad eos, ceperatque Simeonem, donec adducerent Beniamin.
10 Dixit itaque Jacob: Absque liberis meis esse fecistis! Joseph non est super, et Simeon quoque non est super, et Benjaminem vos aufertis: super me venit iniquitate vestra.
11 Et dixit: “Filius meus non descendet vobiscum, ne forte aegrotet; nam mater eorum duos filios peperit, et unus periit, et hunc quoque a me auferetis. Si forte febrem in via contraxerit, senectutem meam cum dolore ad mortem deduceretis.”
12 Vidit enim pecuniam eorum singulis in sacculo suo redditam esse, et propterea timuit eum mittere.
13 Et fames crevit et gravis facta est in terra Canaan, et in omnibus terris praeter terram Aegypti, quia multi ex liberis Aegyptiorum semina sua in cibum condiderant ex tempore quo viderunt Iosephum semina colligentem et in horreis ponentem et per annos famis conservantem.
14 Et aluerunt se Aegyptii ex ea anno primo famis suae.
15 Videns autem Israel famem ingravescentem esse in terra, et nullam salutem esse, dixit filiis suis: Revertimini, et emite nobis escas, ne moriamur.
16 Et dixerunt: “Non ibimus; nisi frater noster minimus nobiscum veniat, non ibimus.”
17 Et vidit Israel quod, nisi eum cum eis missus esset, omnes perituri essent fame.
18 Respondit Ruben: “Trade eum in manus meas; si non reduxero eum tibi, duos filios meos interfice pro anima eius”.
19 Qui dixit ei: Non ibit tecum. Judas autem accedens, ait: Mitte eum mecum, et si non reduxero eum tibi, ero culpabilis in conspectu tuo omnibus diebus vitae meae.

20 Et misit eum cum eis anno secundo huius hebdomadis, primo die mensis, et venerunt in terram Aegypti cum omnibus qui ibant, et (habebant) munera in manibus suis, stacten et amygdalas et nuces terebinthinas et mel purum.
21 Et ingressi sunt, et steterunt coram Ioseph. Quod cum vidisset Beniamin fratrem suum, agnovitque eum, et dixit eis: "Num iste est frater vester minimus?" Responderunt: "Ipse est". Qui dixit: "Dominus, inquit, propitius sit tibi, fili mi".
22 Misitque eum in domum suam, et adduxit ad eos Simeonem, et paravit eis convivium, et obtulerunt ei dona quae attulerant.
23 Comederuntque coram eo, et dedit eis omnibus portionem, sed pars Beniamin septies maior erat quam pars omnium illorum.
24 Et ederunt et biberunt et surrexerunt et manebant cum asinis suis.
25 Consilium autem excogitavit Ioseph quo cogitationes eorum cognosceret, num pacis consilia inter eos praevalerent, et dixit dispensatori qui super domum suam erat: "Imple omnes saccos eorum cibo, et redde pecuniam eorum in vasa sua, et poculum meum, poculum argenteum ex quo bibo, pone in sacco minimi, et dimitte eos."

CAPUT XLIII

1 Fecitque ut ei imperaverat Ioseph, omnes saccos eorum cibo implevit; pecuniam eorum in saccis eorum posuit, poculumque in sacculo Beniamin posuit.
2 Et mane mane profecti sunt, et cum inde recessissent, Ioseph dixit dispensatori domus suae: "Persequimini eos et currite et comprehendite eos dicens: 'Bonum mihi reddidistis malum: poculum argenteum, ex quo bibit dominus meus, furati estis mihi: fratremque eorum minimum reducite ad me et celeriter adducite eum antequam proficiscar ad tribunal meum."
3 Et cucurrit post eos et dixit eis secundum haec verba.
4 Et dixerunt ei: “Absit ut servi tui rem hanc faciant, et furantur de domo domini tui vasa ulla. Etiam pecuniam, quam invenimus in saccis nostris primo tempore, servi tui reportavimus de terra Chanaan.”
5 Quomodo igitur furati sumus instrumenta quaelibet? Ecce hic sumus nos et saccos nostros quaerimus: et ubicumque inveneris scyphum in sacco cuiuslibet hominis apud nos, occidatur: nos autem et asini nostri domino tuo serviemus.
6 Respondit eis: “Non ita est; virum quemcumque invenero, illum solum accipiam servum meum, vos autem in pace revertimini domum vestram.”
7 Et scrutatus est in vasis eorum, incipiens a maiore natu usque ad minimum, inventum est in sacco Beniamin.
8 Scissisque vestibus, oneratisque asinis, reversi sunt in urbem, et venerunt ad domum Ioseph, omnesque coram eo proni in terram adoraverunt.
9 Dixit autem Ioseph ad eos: "Malam fecistis." Qui dixerunt: "Quid dicemus et quomodo nos defendere poterimus? Dominus noster invenit scelera servorum suorum; en servi sumus domini nostri, et asini nostri."
10 Et dixit eis Ioseph: “Ego quoque Dominum timeo; vos autem ite in domos vestras et frater vester mihi servum sit, quia malum fecistis. Nescitis quod homo, sicut ego, poculo bene amat? Et vos furatus estis mihi illud.”
11 Respondit Judas: “O, domine mi, loquatur servus tuus verbum in aurem tuam: Duo fratres peperit mater ancillae tuae patri nostro: unus abiit, et periit, et non inventus est; et ipse solus remansit matre sua, et servus tuus pater noster diligit eum, et anima eius conexa est cum anima huius.”
12 Et erit, cum veniemus ad servum tuum patrem nostrum, et puer defuerit nobiscum, morietur, et deducemus patrem nostrum cum dolore ad mortem.
13 Manebo igitur servus tuus pro puero in ministerio domini mei, et puer eat cum fratribus suis, quia fideiussor fui pro eo in manu servi tui patris nostri. Nisi reduxero eum, portabit servus tuus culpam apud patrem nostrum in aeternum.
14 Et vidit Ioseph quod omnes inter se concordes essent in bonitate, et non potuit se continere, et dixit illis se esse Iosephum.
15 Locutusque est eis lingua Hebraica, et irruit super collum eorum et flevit.
16 Sed non cognoverunt eum et flere coeperunt. Et dixit eis: Nolite me flere, sed festinate et adducite patrem meum ad me; et videbitis quia os meum est quod loquitur et oculi fratris mei Beniamin vident.
17 Ecce enim hic annus secundus famis est, et adhuc quinque anni sunt sine messe, neque fructu ligni, neque aratione.
18 Descendite celeriter vos et familiae vestrae, ne fame pereatis, et nolite dolere propter possessiones vestras, quia me misit Dominus ante vos, ut ordinarem res, et vivere possit populus multus.
19 Et patri meo dicite: Adhuc vivo: et ecce vos videtis quod Dominus me fecerit quasi patrem Pharaonis, et principem super domum eius et super totam terram Aegypti.
20 Et nuntiate patri meo omnem gloriam meam, et universas divitias et gloriam quam dedit mihi Dominus.
21 Et ex ore Pharaonis dedit eis currus et commeatum in itinere, et omnibus dedit vestes varias et argentum.
22 Patri quoque eorum misit vestes et argentum et decem asinos, qui portabant frumentum, et dimisit eos.
23 Et ascenderunt et nuntiaverunt patri suo, dicentes Ioseph vivere et distribuere frumentum omnibus gentibus terrae, et ipse esse principem super totam terram Aegypti.
24 Nec credidit pater eorum, quia insanus fuerat animo; cum autem vidisset plaustra quae miserat Ioseph, revixit spiritus eius, et ait: “Sufficit mihi si Ioseph vivit; descendam et videbo eum antequam moriar.”

CAPUT XLIV

Profectus est ergo Israel de Haran de domo sua neomendicis mensis tertii, et abiit per viam quae ducit ad puteum Asurationis, et obtulit sacrificium Deo patris sui Isaac septimo die mensis huius.
2 Recordatusque est Iacob somnii quod viderat in Bethel, timuitque descendere in Aegyptum.
3 Dum autem cogitabat de nuntium mittendo ad Iosephum ut veniret ad se, et ne descenderet, ibi mansit septem dies, si forte visionem videret utrum maneret an descenderet.
4 Celebravitque messis primitiarum cum frumento vetere, non enim erat pugillus seminis in omni terra Chanaan, quia

fames erat in universis bestiis et pecudibus et volucribus, et insuper in hominibus.
5 Et die sexto decimo apparuit ei Dominus, dixitque ad eum: "Iacob, Iacob." Et ille respondit: "Ecce ego." Et dixit ei: "Ego sum Deus patrum tuorum, Deus Abraham et Isaac: noli timere descendere in Aegyptum, quia ibi faciam te in gentem magnam. Et descendam tecum, et adducam te, et in terra hac sepelieris: et Ioseph manus suas ponet super oculos tuos."
6 Noli timere; descende in Aegyptum.
7 Surrexerunt autem filii eius et filii filiorum eius, et imposuerunt patrem suum et possessiones suas super plaustra.
8 Ascendit autem Israel de Puteo Iuramenti sexto decimo die mensis huius tertii, et venit in terram Aegypti.
9 Misit autem Israël Judam ante se ad Ioseph filium suum, ut exploraret terram Gessen, eo quod Ioseph fratres suos dixisset ut venirent et habitarent ibi, et prope eum essent.
10 Haec autem erat pulcherrima terra Aegypti, et proxima illi, omnibus (illis) et etiam pecoribus.
11 Haec sunt nomina filiorum Iacob, qui ingressi sunt in Aegyptum cum Iacob patre suo.
12 Ruben primogenitus Israel; et haec nomina filiorum eius Henoch, et Phallu, et Hesron, et Charmi quinque.
13 Simeon, et filii eius; et haec nomina filiorum eius: Iamuel, et Iamin, et Ahod, et Jachin, et Sohar, et Saul, filius Sephathitae: septem.
14 Levi et filii eius; et haec nomina filiorum eius: Gerson, et Caath, et Merari, quattuor.
15 Iudas et filii eius; et haec nomina filiorum eius: Sela, et Phares, et Zara, quattuor.
16 Issachar, et filii eius; et haec nomina filiorum eius: Thola, et Phua, et Jasub, et Simron, quinque.
17 Zabulon et filii eius; et haec nomina filiorum eius: Sared, et Elon, et Jahleel, quattuor.
18 Hi sunt filii Iacob et filii eorum quos peperit Lia Iacob in Mesopotamia, sex, et Dina soror eorum. Omnes animae filiorum Liæ et filii eorum, qui ingressi sunt cum Iacob patre suo in Ægyptum, fuerunt viginti novem: et Iacob patre suo cum eis, triginta.
19 Filii Zelphae ancillae Liae, uxoris Iacob, quae peperit Iacob Gad et Assur.
20 Et haec sunt nomina filiorum eorum qui venerunt cum eo in Aegyptum. Filii Gad: Sephion et Haggi et Suni et Esbon et Eri et Areli et Arodi, octo.
21 Filii Aser: Iemna et Iesua et Iesui et Beria et Sara, una soror eorum: sex.
22 Omnes animæ quattuordecim, et omnes animæ Liæ, quadraginta quattuor.
23 Filii Rachelis uxoris Jacob: Joseph et Benjamin.
24 Nati sunt autem Ioseph in Ægypto antequam veniret pater eius in Ægyptum, quos peperit ei Aseneth filia Putiphar sacerdotis Heliopoleos: Manasses et Ephraim: tres.
25 Filii Beniamin: Bela, et Becher, et Asbel, Gera, et Naaman, et Ehi, et Ros, et Mophim, et Huphim, et Ardeundecim.
26 Erant igitur omnes animae Rachelis quattuordecim.
27 Filii Bilhae ancillae Rachelis uxoris Jacob, quam peperit ei: Dan et Nephthali.
28 Haec sunt nomina filiorum eorum, qui cum eis venerunt in Aegyptum. Filii Dan: Husim, et Samon, et Asudi, et Iaca, et Salomon, sex.
29 Et mortui sunt anno quo ingressi sunt Aegyptum, et solus remansit Dan et Husim.
30 Et haec sunt nomina filiorum Nephthali: Jahziel, et Guni, et Jezer, et Sellum, et Iv.
31 Et Iv, qui post annos famis natus est, in Aegypto mortuus est.
32 Omnes ergo animae Rachelis erant viginti sex.
33 Omnes animæ quæ ingressæ sunt in Ægyptum, erant septuaginta. Hi sunt filii eius et filii filiorum eius, omnes septuaginta: mortui sunt autem quinque in Ægypto ante Joseph, non habuerunt liberos.
34 Et mortui sunt in terra Chanaan duo filii Iudae, Her et Onan, et non habuerunt liberos: et sepelierunt eos qui perierunt filii Israel, et numerati sunt in gentibus septuaginta.

CAPUT XLV

1 Ingressus est autem Israel in terram Aegypti, in terram Gessen, neomensione mensis quarti, anno secundo tertiae hebdomadae quadragesimo quinto iubilaei.
2 Igitur Ioseph obviam ivit patri suo Iacob in terram Gessen, et incubuit collum patris sui et flevit.
3 Et dixit Israel ad Ioseph: Nunc moriar, quia vidi te, et nunc benedictus Dominus Deus Israel, Deus Abraham et Deus Isaac, qui non abstulit misericordiam suam et gratiam suam a servo suo Iacob.
4 Sufficit mihi quod vidi faciem tuam in vita mea; et vera est visio quam vidi in Bethel. Benedictus Dominus Deus meus in aeternum et in aeternum, et benedictum sit nomen eius.
5 Et Iosephus et fratres eius panem coram patre suo ederunt et vinum biberunt, et Iacob gaudio magno exsultavit, quia vidit Iosephum cum fratribus suis edentem et coram eo bibentem, et benedixit Creatorem omnium rerum qui eum servaverat et duodecim filios suos ei servaverat.
6 Ioseph autem patri suo et fratribus suis dederat donum habitandi in terra Gessen et Ramesses et in omni regione circumcirca, quam dominabatur coram Pharaone. Habitavit autem Israel et filii eius in terra Gessen, in optima parte terrae Aegypti. Centum triginta annorum erat Israel cum ingressus est Aegyptum.
7 Et Joseph aluit patrem suum et fratres suos et etiam possessiones eorum pane quantum sufficiebat eis per septem annos famis.
8 Terra autem Aegypti fame laborabat, et Ioseph omnem terram Aegypti Pharaoni pro cibo acquisivit, et populum et pecus eorum et omnia Pharaoni possedit.
9. Et impletis annis famis, dedit Ioseph populo terrae semen et cibum ut sererent anno octavo, quia inundaverat fluvius totam terram Aegypti.
10 Nam septem annis famis abundaverat et pauca loca ad ripas fluminis irrigaverat, nunc autem inundavit et Aegyptii terram severunt, et illo anno frumentum multum protulit.
11 Et hic erat primus annus [2178 AM] quarta hebdomada quadragesimo quinto iubilaei.
12 Sumpsit igitur Ioseph quintam partem frumenti regi, et reliquit quattuor partes eis ad cibum et seminandum: hoc

igitur constituit Ioseph in legem in terra Aegypti usque in diem hanc.
13 Et habitavit Israel in terra Aegypti septemdecim annis, et fuerunt omnes dies quos vixit tria iubilaea, centum quadraginta septem anni, et mortuus est anno quarto quintae hebdomadis quadragesimo quinto iubilaeae.
14 Benedixitque Israel filiis suis antequam moreretur, et narravit eis omnia quae eis evenirent in terra Aegypti; et notum fecit eis quae eventura essent super eos in novissimis diebus, et benedixit eos et dedit Iosepho duas partes in terra.
15 Dormivitque cum patribus suis et sepultus est in spelunca Duplici in terra Chanaan iuxta Abraham patrem suum in sepulcro quod foderat sibi in spelunca Duplici in terra Hebron.
16 Deditque omnes libros suos et libros patrum suorum Levi filio suo, ut conservaret eos et renovaret eos filiis suis usque ad hunc diem.

CAPUT 46

1 Et factum est postquam mortuus est Iacob, filii Israel multiplicati sunt in terra Aegypti, et facti sunt in gentem magnam, et erant unanimes corde, ita ut frater diligeret fratrem et unusquisque fratri suo auxiliaretur, et abundanter creverunt et multiplicati sunt valde, decem [2242 AM] hebdomades annorum, omnibus diebus vitae Ioseph.
2 Et non fuit Satanas neque ullius mali omnibus diebus vitae Ioseph quos vixit post Iacob patrem suum, omnes enim Aegyptii honorabant filios Israel omnibus diebus vitae Ioseph.
3 Mortuus est autem Ioseph, aetatis centum decem annorum; septemdecim annis vixit in terra Chanaan, decem autem annis servitus, tribus autem annis in carcere, octoginta autem annis sub rege fuit, regens totam terram Aegypti.
4 Et mortuus est ipse, et omnes fratres eius, et omnis generatio illa.
5 Praecepitque filiis Israel antequam moreretur ut ossa eius secum ferrent cum exirent e terra Aegypti.
6 Et adiuravit eos de ossibus eius, sciebat enim quod Aegyptii non amplius producturos esse et sepelituros eum in terra Chanaan, nam Macamaron, rex Chanaan, cum habitaret in terra Assyriae, pugnavit in valle cum rege Aegypti et interfecit eum ibi, et persecutus est Aegyptios usque ad portas Hermon.
7 Sed non potuit intrare, quia alius rex novus Aegypti fuerat, et potentior illo erat, et rediit in terram Chanaan, et portae Aegypti clausae sunt, et nullus exibat et nullus in Aegyptum intrabat.
8 Mortuus est autem Ioseph anno secundo, anno iubilaei quadragesimo sexto; et sepelierunt eum in terra Aegypti; mortui suntque omnes fratres eius post eum.
9 Et egressus est rex Aegypti ad bellum contra regem Chanaan [2263 AM] in quadragesimo septimo iubilaeo, in hebdomada secunda anni secundi, et etulerunt filii Israel omnia ossa filiorum Jacob praeter ossa Joseph, et sepelierunt ea in agro in spelunca duplici in monte.
10 Et plerique (ex eis) reversi sunt in Aegyptum, pauci autem remanserunt in montibus Hebron, et Amram pater tuus remansit cum eis.
11 Vicitque rex Chanaan regem Aegypti, et portas Aegypti clausit.
12 Et cogitavit consilium malum contra filios Israel ut affligeret eos, et dixit ad Aegyptios: “Ecce, populus filiorum Israel crevit et multiplicatus est quam nos.”
13 Venite et sapienter agamus cum eis antequam nimis multi fiant, et opprimamus eos servitute antequam bellum adveniat super nos et antequam et ipsi expugnant nos; ne forte iungantur inimicis nostris et eiciant eos de terra nostra, quia cor eorum et facies eorum ad terram Chanaan est.
14 Et praeposuit eis magistros operum, ut affligerent eos servitute; et aedificaverunt urbes validas Pharaoni, Phithom et Ramesses, et aedificaverunt omnes muros et omnes munitiones, quae ceciderunt in urbibus Aegypti.
15 Et coegerunt eos cum asperitate servire, et quo magis male egerunt cum eis, eo magis creverunt et multiplicati sunt.
16 Abominati sunt autem filii Aegypti filios Israel.

CAPITULUM XLVII

1 Et in septima hebdomade, in anno septimo, in quadragesimo septimo iubilaeo, exiit pater tuus de terra Chanaan, et tu natus es in quarta hebdomade, in anno sexto, in quadragesimo octavo iubilaeo; hoc fuit tempus tribulationis in filios Israel.
2 Et Pharao rex Aegypti praecepit de eis ut omnes infantes qui natos erant mares in flumen proiicerent.
3 Et fuderunt eos per septem menses usque ad diem quo natus es.
4 Et abscondit te mater tua tribus mensibus, et nuntiaverunt de ea. Et fecit tibi arcam, et operuit eam pice et bitumine, et posuit eam in lapidibus in ripa fluminis, et collocavit te in ea septem diebus. Et venit mater tua nocte et lactavit te, et interdiu custodiebat te Maria soror tua a volucribus.
5 Et in diebus illis Tharmuth, filia Pharaonis, venit ut lavaretur in flumine, et audivit vocem tuam clamantis, et dixit ancillis suis ut educerent te, et adduxerunt te ad eam.
6 Et eduxit te de arca, et miserta est tui.
7 Dixit autem ei soror tua: "Visne ibo et vocem tibi unam de mulieribus Hebrearum, quae nutricat et lactet tibi infantulum hunc?"
8 Et dixit ei: "Vade." Et ivit et vocavit matrem tuam Iochebed, et dedit illi mercedem, et nutrivit te.
9 Et postea, cum adulta esses, adduxerunt te ad filiam Pharaonis, et factus es filius eius, et Amram pater tuus docuit te scribere, et postquam tres hebdomades complevisti, introduxerunt te in aulam regis.
10 Et tres hebdomades annorum in aula fuisti, usque ad tempus [2351-] quo existi de aula regia et vidisti Aegyptium percutientem amicum tuum, qui erat de filiis Israel, et occidisti eum et abscondisti eum in arena.
11 Et die secundo iurgium fecisti, tu et duo ex filiis Israël, et dixisti ei qui iniuste faciebat: "Quare percutis fratrem tuum?"
12 Iratus autem ac indignatus, dixit: Quis te constituit principem et iudicem super nos? Visne interficere me, sicut heri Aegyptium occidisti? Timuisti autem et fugisti propter haec verba.

CAPITULUM XLVIII

1 Anno autem sexto tertiae hebdomadae quadragesimo nono iubilaei egressus es et habitasti <in terra Madian> quinque hebdomades et annum unum. Reversusque es in Aegyptum secunda hebdomada anni secundi quinquagesimo iubilaei.
2 Et tu ipse scis quid tibi locutus sit in monte Sinai, et quid princeps Mastêmâ tecum facere voluerit cum in Aegyptum reverteres <in itinere cum ei in deversorio occurristi>.
Nonne omni vi sua quaesivit te interficere et Aegyptios de manu tua liberare, cum videret te missum esse ad iudicium et ultionem faciendam in Aegyptiis?
4 Et eripui te de manu eius, et fecisti signa atque portenta, quae missus es ut faceres in Aegypto contra Pharaonem, et contra omnem domum eius, et contra servos eius, et contra populum eius.
5 Et Dominus magnam ultionem exsecutus est in eos propter Israel, et percussit eos sanguine et ranis, pediculis et muscis, et ulceribus malignis erumpentibus in vulneribus; et pecora eorum morte; et grandine, ita vastavit omne quod eis crescebat; et locustis quae comederunt reliquias quae relictae erant a grandine, et tenebris; et morte primogenitorum hominum et animalium, et in omnibus idolis eorum Dominus ultus est et combussit eos igne.
6 Per manum tuam missa sunt omnia, ut enuntiares antequam fierent, et locutus es cum rege Aegypti coram omnibus servis eius et coram populo eius.
7 Et omnia facta sunt secundum verba tua; decem iudicia magna et terribilia venient in terram Aegypti, ut ultionem exerceres in ea pro Israel.
8 Dominus autem omnia fecit propter Israel, et iuxta pactum suum quod pepigerat cum Abraham, ut ulcisceretur eos, sicut vi duxerant eos in servitutem.
9 Et surrexit princeps Mastêmâ contra te et quaesivit te in manus Pharaonis projicere, et maleficos Aegyptios adiuvit.
10 Et steterunt et coram te mala, quae quidem eis permisimus facere, fecerunt, sed remedia manibus eorum fieri non permisimus.
11 Et percussit eos Dominus ulceribus malignis, et non potuerunt stare, quia delevimus eos, ita ut non possent signum unum facere.
12 Et non obstantibus omnibus signis et prodigiis, princeps Mastêmâ non erubescit, quia audaciam sumpsit et clamavit ad Aegyptios ut persequerentur vos omnibus viribus Aegyptiorum, curribus et equis eorum, et omnibus exercitu populorum Aegypti.
13 Ego autem steti inter Aegyptios et Israelem, et liberavimus Israelem de manu eius et de manu populi eius, et eduxit eos Dominus per medium maris sicut siccum.
14 Et omnes populos quos adduxit ad persequendum Israelem, Dominus Deus noster eos projecit in medium maris, in profunda abyssi sub filiis Israel, sicut populus Aegypti proiecerat filios suos in flumen. ultionem sumpsit in 1,000,000 ex eis, et mille viri fortes et strenui deleti sunt propter unum lactantem ex filiis populi tui quem proiecerant in flumen.
15 Et die quarto decimo et quinto decimo et sexto decimo et septimo decimo et duodevicesimo princeps Mastēmā vinctus et incarceratus est post filios Israel ne eos accusaret.
16 Et die undevicesimo eos dimisimus ut Aegyptiis auxilium ferrent et filios Israel persequerentur.
17 Et induravit corda eorum et pertinaciter adductus est eos, et consilium fuit a Domino Deo nostro ut percuteret Aegyptios et projiceret eos in mare.
18 Et die quarto decimo eum vinximus ne accusaret filios Israel die illa qua petierunt ab Aegyptiis vasa et vestes, vasa argentea et vasa aurea et vasa aenea, ut spoliarent Aegyptios pro servitute in qua eos coegerant.
19 Nec vacuis manibus eduximus filios Israel ex Aegypto.

CAPITULUM XLIX

1 Memento mandati quod praecepit tibi Dominus de Pascha, ut celebrares illud in tempore suo quarta decima die mensis primi, ut immolares illud ante vesperum, et comederent illud nocte vespere quinta decima die post solis occasum.
2 Hac enim nocte — initio festi et initio gaudii — Pascha in Aegypto manducabatis, cum omnes vires Mastêmâ emissae essent ad occidendum omne primogenitum in terra Aegypti, a primogenito Pharaonis usque ad primogenitum ancillae captivae in mola, et usque ad pecora.
3 Et hoc signum quod dedit eis Dominus: In omnem domum in qua viderint sanguinem agni anniculi, non ingrediantur ut mactentur, sed praetereant, ut salvi fierent omnes qui in domo erant, quia signum sanguinis erat in superliminari.
4 Et vires Domini fecerunt omnia sicut praeceperat eis Dominus, et transierunt omnes filios Israel, et non venit super eos plaga ut deleret ex eis ullam animam sive pecus sive homo sive canem.
5 Et fuit plaga gravissima in Aegypto, et non erat domus in Aegypto ubi non esset mortuus, fletus et lamentatio.
6 Omnis autem Israel edebat carnes agni paschalis, et bibebat vinum, et laudabat, et benedicebat, et confitebatur Domino Deo patrum suorum, et paratus erat exire de sub iugo Aegypti et de servitute mala.
7 Memento autem huius diei omnibus diebus vitae tuae, et observa eum ab anno in annum omnibus diebus vitae tuae, semel in anno, in die suo, secundum omnem legem eius, et non differes eum de die in diem, neque de mense in mensem.
8 Legitimum enim aeternum est et in tabulis caelestibus incisum omnibus filiis Israel, ut celebrent illud omni anno in die suo semel in anno per omnes generationes suas; nec est finis dierum, quia hoc in perpetuum constitutum est.
9 Si quis autem immundus fuerit, et non venerit ad celebrandum illud tempore suo, ut offerat oblationem acceptabilem Domino, et comedat et bibat coram Domino in die sollemnitatis suae, vir ille mundus et prope manum exterminabitur, quia non obtulit oblationem Domino tempore suo, portabit sibi delictum.
10 Veniant filii Israel et faciant Pascha die suo statuto, quarta decima die mensis primi, inter vesperas, a tertia parte diei usque ad tertiam partem noctis; duae enim partes diei dantur luci et tertia vesperi.
11 Hoc est quod tibi praecepit Dominus ut faceres illud inter vesperam.
12 Nec licet illud mactare ullo tempore lucis, sed tempore proximo vesperi, et comedant illud tempore vesperi, usque

ad tertiam partem noctis, et quidquid remanuerit de omni carne eius a tertia parte noctis et deinceps, igne comburant.
13 Et non coquent illud aqua, neque crudum comedent, sed assabunt igni; cum diligenter edent illud; caput cum intestinis et pedibus eius assabunt igni, et os non confringent: quia nullum os in eo conteretur filiorum Israel.
14 Idcirco Dominus praecepit filiis Israel ut facerent Pascha in die temporis sui statuti, et os eius non frangerent; dies enim festus est, et dies idoneus, et non erit praeteritus die in diem, et mense in mensem, sed in die sollemnitatis suae observetur.
15 Tu autem praecipe filiis Israel ut faciant Pascha per dies suos, semel in anno, in die tempore suo statuto: eritque memoriale placitum coram Domino: nullaque plaga super eos erit, ut occiderent aut percutiant illud annum, quo celebraverint Pascha in tempore suo, in omni modo iuxta praeceptum eius.
16 Extra sanctuarium Domini non comedent illud, sed ante sanctuarium Domini; omnis autem populus coetus Israel celebrabit illud in tempore suo.
17 Omnis homo qui venerit die illo, comedet illud in sanctuario Dei vestri coram Domino, a viginti annis et supra: sic enim scriptum est et praeceptum est ut in sanctuario Domini comedant illud.
18 Et cum invenerint filii Israel in terram quam possidebunt, in terram Chanaan, et erexerint tabernaculum Domini in medio terrae in una tribubus suis, donec sanctuarium Domini aedificetur in terra, venient et celebrent Pascha in medio tabernaculi Domini, et immolabunt illud coram Domino per singulos annos.
19 Et diebus quibus domus aedificabitur in nomine Domini in terra hereditatis suae, venient illuc et immolabunt Pascha vespere ad occasum solis, ad tertiam partem diei.
20 Sanguinemque eius offerent super limen altaris, et adipem eius ponent super ignem qui est super altare, carnesque eius assas igne comedent in atrio domus quae sanctificata est in nomine Domini.
21 Et non poterunt celebrar Pascha in urbibus suis, neque in ullo loco nisi ante tabernaculum Domini et ante domum eius, ubi habitavit nomen eius; et non a Domino recedent.
22 Et tu, Moses, praecipe filiis Israel ut observent ritus Paschae, sicut praeceptum est tibi; indica eis per singulos annos et dies dierum eius, et festum azymorum, ut comedant azyma septem diebus, (et) ut faciant festum eius, et ut offerant oblationem cotidie per septem dies laetitiae coram Domino super altare Dei vestri.
23 Nam festinanter celebravistis hoc festum, cum egressi essetis ex Aegypto usque ad introitum deserti Sur; in litore maris enim perfecistis illud.

CAPITULUM L

1 Et post legem hanc ostendi tibi dies Sabbatorum in deserto Sinai, quod est inter Elim et Sinai.
2 Narravi tibi de sabbatis terrae in monte Sinai, et annos iubilaeos narravi tibi in sabbatis annorum: annum autem eius non narravi tibi donec introeas terram quam possessuri estis.
3 Terra quoque sabbata sua custodiet quamdiu in ea habitaverint, et annum iubilaei scient.
4 Propterea constitui tibi annum, hebdomades, et annos, et iubilaea: sunt iubilaea quadraginta novem a diebus Adam usque ad diem hunc, et hebdomas una et duo anni: et adhuc quadraginta anni sunt ad discendum praecepta Domini, donec transeant in terram Chanaan, Jordanem transeuntes ad occidentem.
5 Et iubilaei transibunt, donec Israel purgetur ab omni culpa fornicationum, et immunditia, et pollutione, et peccato, et errore, et habitet cum fiducia in tota terra, et non erit amplius Satan aut ullus malus, et terra erit munda ex tempore illo in aeternum.
6 Et ecce mandatum de Sabbatis - scripsi (ea) tibi - et omnia iudicia legum eius.
7 Sex diebus laborabis: dies septimus autem sabbatum est Domino Deo tuo: nullum opus facietis, vos et filii vestri, servi et ancillae vestrae, et omne jumentum vestrum, et advena qui est tecum.
8 Et vir qui in eo opus quoddam fecerit, morietur: qui polluerit diem illum, et qui dormierit cum uxore sua, et qui dixerit se aliquid in eo facturum esse, proficiscetur in ea iter faciens ad emendum vel vendendum: et qui hauserit aquam inde quam non sibi paraverat die sexto, et qui portaverit onus quoddam ad portandum extra tabernaculum suum vel extra domum suam, morietur.
9 Omne opus non facietis in die sabbati, exceptis his quae paraveris vobis die sexto, ut comedatis et bibatis et quietis, et observetis sabbatum ab omni opere in die illo, et ut benedicatis Domino Deo vestro, qui dedit vobis diem festivum et diem sanctum: dies autem sancti regni omni Israël est dies hic in diebus eorum in aeternum.
10 Magnus enim est honor quem dedit Dominus Israeli, ut comedant et bibant et saturentur in die festo hoc, et requiescant ab omni labore qui pertinet ad laborem filiorum hominum, praeter thus adducendum et oblationes et sacrificia coram Domino per dies et per sabbata.
11 Hoc opus solum fiet sabbatis in sanctuario Domini Dei vestri, ut expient pro Israel sacrificio jugiter de die in diem, in memoriale placitum coram Domino, ut recipiat eos semper de die in diem, sicut praeceptum est tibi.
12 Et omnis qui in eo opus aliquod fecerit, aut iter fecerit, aut agrum coluerit, sive in domo sua sive alibi, et qui ignem accenderit, aut iumento vectus sit, aut nave in mari iter faciat, et qui percusserit aut occiderit, aut bestiam aut avem occiderit, aut qui bestiam aut avem aut piscem ceperit, aut qui ieiunaverit aut bellum faciat Sabbatis:
13 Vir qui fecerit quicquam ex his in Sabbato, morietur, ut observent filii Israel Sabbata secundum praecepta Sabbatorum terrae, sicut scriptum est in tabulis, quas dedit in manus meas, ut scribam tibi leges temporum, et tempora secundum divisionem dierum suorum. Hic completa est ratio divisionis dierum.